

ČERNOKNĚŽNÍK

VLÁDCE VILKŮ

J. ČERVENÁK

Téměř deset let bojoval v kruté válce, jež rozvrátila říši Avarů, divokých nájezdníků z podunajských rovin. Černý Rogan, osamělý, nemilosrdný zabiják, jenž válčil v žoldu Karla Velikého i bulharského chána Kruma, se nyní na vlastní pěst vydává do temných lesů v povodí řeky Hron. Je na stopě smečce Krvavých psů, nejkrutějších avarských hrdlořezů. Díky setkání s vědmou Mirenou a vládcem vlků Černobohem však brzy pozná, že jeho osudem není jen pomsta. Aby zjistil, jaké tajemné síly dřímají v jeho nitru a jaké poslání zdědil po svých předcích, bude se muset vydat až do říše Moreny, bohyně smrti...

Úspěšný autor fantasy Juraj Červenák vám přináší temný epos, v němž na pozadí skutečných historických událostí ožívá svět slovanských hrdinů, knížat a čarodějů, ale i tajemných rituálů, bohů a strašlivých bésů.

Juraj Červenák (1974) je redaktorem časopisu Fantázia, díky němuž se prosadil nejen jako filmový recenzent, ale především jako autor mnoha úspěšných fantasy povídek. Pod pseudonymem Thorleif Larssen vydal několik fantasy románů, zejména Tollrander – Klenot zakletého čaroděje, Conan nelitostný a Conan a svatyně démonů. Publikoval v antologiích Oko netvora temnot a Je dobré být mrtvý. Povídkový cyklus o Černém Roganovi, jenž začíná právě románem Černokněžník: Vládce vlků, mu přinesl vítězství v soutěži O nejlepší fantasy, ale i nadšený ohlas čtenářů časopisů Fantázia, Ikarie a Pevnost. Autor žije v malebném historickém městečku Banská Štiavnica v hloubi středoslovenských hor a věnuje se tam práci v místním kulturním středisku, pití dobrého piva, sledování filmů a šilhání po pěkných holkách. V současnosti pracuje na románech Conan a dvanáct bran pekla a Černokněžník: Krvavý oheň.

2. VYDÁNÍ

ČERNOKNĚŽNÍK I.

VLÁDCE VLKŮ

JURAJ ČERVENÁK

JURAJ ČERVENÁK

ČERNOKNĚŽNÍK: VLÁDCA VLKŮV

Copyright ©2003 by Juraj Červenák

Czech translation © 2003 by Robert Pilch

Cover illustration © 2003 by Michal Ivan

Czech Edition © 2003 by Václav Soukup - Wales

All Rights Reserved

ISBN 80-86390-71-3

Mé díky patří Juraji staršímu a všem třem Kamilám za jejich nekonečnou trpělivost a podporu. Katce za to, že taky zkouší psát. Saši Pavelkové a Raštu Weberovi za přátelství a za to, že píšou tak skvělé povídky a knihy. Ivanu Alakšovi, Robertu Pilchovi a Arthuru Lattenbergovi, že mi umožnili dostat se až sem. Freyi za to, že tak krásně tančí. Nefertiti za její úsměv. A samozřejmě Andrzej S. za to, že mi ukázal, jak má vypadat špičková fantasy a jak se dá na conu opít ještě před polednem. Díky vám všem, na ostatní dojde v druhém dílu.

Juraj Červenák

Kapitola první

Noční lovec

Když se o půlnoci rozštěkali psi, Ožeg byl okamžitě na nohou. Jako vždy spal jen na půl oka, takže ze sna vyskočil přímo do stavu úplné bdělosti. Dlouhá léta života v pohraničních lesích ho naučila ostražitosti.

Borko a Tesák zuřili. Tohle nebyla odpověď na hlas vlka odněkud z hlubin lesa, ani vyhrožování veverkám nebo kunám na stromech kolem statku. Ten zlostný štěkot mohl znamenat jen jedno - bezprostřední nebezpečí.

"Ožegu?" posadila se Duha na lůžku a zamžourala očima do přítmí. "Co se..." Mužovo rázné gesto ji umlčelo. Schoulená pod medvědí kožešinou pozorovala Ožega, jak si kleká k ohništi uprostřed světnice. Přihodil hrst smrkových větvíček a párkrát foukl do uhlíků. Vyskočily plameny. Po stěnách paloty, hlavní a zároveň jediné obytné místnosti v domě, se roztančily stíny. Zpod příkrývky na druhé posteli vystrčila svou plavou hlavičku pětiletá Ljubka. Když se v kolébce rozplakal malý Radko, Duha rychle vyskočila z postele, vzala nemluvně do náručí a přitiskla si ho k nahým prsům.

Psi se rozštěkali ještě zuřivěji a z ohrady za domem se ozvalo vyděšené bečení ovcí. Ožeg zaklel a z polena vedle ohniště vytrhl sekeru. Hlasy psů se náhle zlomily - jeden zmlkl úplně, druhý dozníval v bolestném skučení.

Ožeg vyrazil. Odstrčil závoru ze dveří a trhnutím je otevřel. Chladný závan rozkmital plameny. Muž skočil doprostřed zmítající se světelné skvrny před prahem a rozběhl se doleva, k ohradě s ovci.

"Borko!" zakřičel chraptivě. "Tesáku!"

K ohradě mu chyběly asi tři sáhy, když o něco zakopl. Jen tak tak že nespádl.

"Tesáku?" sklonil se k tmavé hromádce a natáhl ruku tam, kde tušil psí hlavu.

Sáhl do prázdna.

V té chvíli pochopil, že jeho první domněnka o původu nebezpečí byla úplně mylná. Po čerstvém skopovém nezatožil medvěd ani rys, vlastně žádné divoké zvíře. Tesákova hlava byla oddělená hladce, nepochybně úderem dobře nabroušené čepele. Ožeg vyděšeně vzhlédl a sevřel sekeru v obou rukou.

"Kelgaaar!"

Divoké zaječení se mu zarylo až do morku kostí. Vyskočil a bleskově se otočil, ale to už koňská kopyta zběsile tloukla do zabláceného dvorku. Temnota vyplivla černou siluetu jezdce. V pozvednuté ruce se zaleskla ocel. Mokrý hlína špláchla na Ožegův oděv.

Neohrabaně se pokusil vykrýt úder sekerou. Zakřivený, jednostranně broušený meč srazil zbraň stranou, zasáhl Ožega do čela, zaskřípal o lebku, sklouzl po spánku a odřel mu polovinu levého ucha. Pronikavá bolest a teplo tryskající krve bylo to poslední, co ještě Ožeg vnímal. Zřít se jako podřátý, zatímco dusot kopyt a pobavený smích se vzdaloval směrem k domu. Mazlavé bláto ho obalilo spolu s černočernou tmou.

Ljubka s hlasitým vzlykáním vyskočila zpod příkrývky, přecupitala bosýma nožičkami po prkenné podlaze a rychle se vyškrábala do postele k matce. Rozechvěle se k sobě přitiskly a se zatajeným dechem hleděly na otevřené dveře. Jen Radko spokojeně sál mléko z matčina prsu.

Kůň se zastavil před vchodem. Bylo slyšet, jak někdo seskakuje na dvorek. Z černého obdélníku dveří se vynořila postava ve vlčím plášti, tkané suknici a brnění spleteném ze železných řetízků. Z hrotu meče ve spuštěné ruce jako rubínová slza stekla kapka krve. Duha se schoulila do klubička. Uvědomila si, kdo je ten nezvaný host. Černé vlasy a

vousy, výrazné lícní kosti, mandlové oči a především neobyčejně vysoká postava, podle níž příslušníci jeho národa dostali své jméno. Obři - Avaři.

Muž opatrně překročil práh a přelétl světnici pozorným pohledem; zkoumal každou podrobnost. Nakonec se jeho kruté tmavé oči zastavily na Duze. Chvilí si ji se zájmem prohlížel, potom se otočil a zakřičel něco do tmy. Duha nerozuměla jedinému slovu; teď už ale věděla, že útočník není sám. Namísto odpovědi se na zápraží rozlehl zlověstný chechot z několika hrdel.

Avar se pohledem vrátil k Duze a vycenil křivé zuby. Měla pocit, jako by jí hrdlo ucpala velká boule. Když kočovník sňal z hlavy špičatou koženou přilbici a zamířil k lůžku, věděla co bude následovat.

Probral se skoro okamžitě, i když se mu zdálo, že ho temné proudy bezvědomí unášely prázdnotou celou věčnost. Ostrá, mysl ochromující bolest nemilosrdně vrátila Ožega do reality. Chvilí se nedokázal soustředit na nic jiného - pravou stranu obličeje měl jako v ohni. Pak jím však vědomí toho, co se stalo, proniklo jako ledová střepina.

I když měl zbytky pravého ucha zalepené krví, nejdřív začal vnímat zvuky. Docela blízko dva hlasy překřikovaly dupání drobných kopyt a vyplašené bečení po chvíli zanikalo v odporném chrčení. Podřezávají mé ovce, problesklo Ožegovi myslí. Řeči vetřelců nerozuměl, ale ten krákavý způsob mluvy bezpečně poznal. Tak mluvili krkavci, jak Slované nazývali příslušníky onoho divokého kočovného plemene, ještě donedávna ovládajícího nížiny od Blatného jezera až k řece Tise daleko na východě. Před dvěma roky jejich moc výrazně nalomila spojená vojska franckého krále Karla, nitranského knížete Radomíra, Vlastibora z Vogastohradu a dalších moravských, českých, lužických, saských a bavorských kmenů. Avaři se tehdy stáhli do stepí na východ od Dunaje. Tam na ně však udeřili jezdci mocného bulharského chána Kruma. Lovili Avary jako škodnou zvěř a po dvou letech byla kočovnická říše v troskách. Zbytky hordy se rozprchly na všechny strany. Několik družin se pustilo i na sever, kde jim hluboké lesy v povodí řeky Hron poskytly dobrý úkryt. Vyhladovělé, zato však dobře ozbrojené tlupy často přepadávaly slovanské osady a statky, loupily, vraždily, znásilňovaly. Ožeg se v duchu proklel za to, že tuto hrozbu podcenil.

Když se opatrně obrátil na levý bok, zřetelněji k němu dolehly zvuky z domu. Srdce jako by mu sevřely ledové pařáty. Zoufalý, přidušený nářek Ljubky a Radka přehlušovaly přerývané, bolestné výkřiky Duhy, v pravidelném rytmu provázené hýkavým mužským sténáním. Ožeg věděl, co to znamená. Vzkypěla v něm krev.

"Duho!" zachroptěl a pokusil se vstát.

To byla chyba.

Jeden z mužů v ohradě varovně vykřikl a svižně přeskočil ohradu. Ožeg se už už zvedal do kleku, když ho surový kopanec srazil zpátky do bláta. S vyraženým dechem se kroutil v mazlavé břečce. Avar se k němu sklonil, něco zavrčel a popadl ho za vlasy. V dlani svíral nůž, zalepený ovčí krví. Ožeg bleskově v duchu poprosil předky, aby jeho duši přijali do svých řad.

Vtom něco pronikavě syкло chladným vzduchem. Avar v košáru vydal úsečný tichý zvuk - skoro to znělo, jako by si jen unaveně povzdechl. Jeho tělo sebou hlasitě pláclo do bláta smíšeného s ovčím hnojem.

Prsty sklouzly z Ožegových vlasů. Avar se narovnal a zavolal svého druha jménem. Odpovědí mu bylo jen bečení ovčí.

Avar zaklel, otočil se ke srubu a prudce se nadechl s úmyslem varovat ostatní. Ale žádný zvuk už z jeho hrdla nevyšel.

Ožeg vytřeštil oči, když se za Avarem nečekaně vztyčil uhlově černý stín. Zjevení popadlo muže za vlasy a trhlo mu hlavou dozadu. Zaleskl se nůž. Avar nestihl ani zachrčít. Krev z hrdla prořátého skoro až k páteři pokropila Ožega jako horký déšť.

"Bohové..." Odstrkuje se patami dozadu, se Ožeg snažil uniknout z dosahu černého přízraku. Vedle něho do bláta dopadlo třesoucí se Avarovo tělo. Protřel si oči rukávem a poděšeně vzhlédl.

"Tiše." Hlas neznámého byl až nepřírozeně klidný. V tom jediném slově zaznělo něco, co Ožega přinutilo okamžitě znehybnět a zatajit dech.

Muž zastrčil dýku do pochvy na pravém boku.

"Kolik je těch krkavců?" zeptal se stejným ledovým hlasem a kývl hlavou směrem k dřevěnici.

Ožeg zavrtěl hlavou na znamení, že neví. Zdálo se, že mu cizinec nehodlá ublížit, ale přesto nedokázal přemoci třes.

"Hm. Ne že by na tom záleželo." Neznámý se chopil luku, který měl do této chvíle pověšený křížem přes hrud'. "O jednu mrtvolu víc nebo míň..." Z toulce vyčnívajícího nad pravým ramenem vytáhl tři šípy. "Pokud je ti život milý," přiložil jeden z nich k těživě, "nepřibližuj se k domu." Zbývající dva šípy sevřel mezi zuby.

Ožeg se díval, jak temný muž kráčí k otevřeným dveřím srubu, a v duchu se zapřísahal, že nic tak hloupého rozhodně neudělá.

"U Tengriho kostí... Držte ji! Už budu..."

Poté, co zlomili její počáteční odpor, Duha odevzdaně ochabla. Teď však podle Avarových zrychlujících se pohybů pochopila, že se blíží jeho vyvrcholení. Představa, jak její lůno zaplavuje prokleté avarské semeno, jí vyhnala z hrdla zhnusený výkřik. Znovu se vzepjala a pokusila se svým trýznitelům vytrhnout. Marně. Dva muži pevně přitlačili její kotníky k lůžku, třetí, který klečel za ní, jí znehybnil ruce. Čtvrtý do ní surově vnikal, nedbaje na krev, která jí tryskala z poraněného pohlaví. Slina z jeho zadýchaných úst odkápla na obnažená řadra.

"No tak..." zachrčel ve své odporně znějící řeči. "Už skoro jsem... A pak vlastnoručně rozbiju palice těm malým křiklounům..."

Ljubka se choulila v koutě místnosti, kam ji odhodil úder Avarovy dlaně, a z plna hrdla naříkala. Radko ležel na lůžku asi dva lokty od Duhy. Jen zázrakem se mu nic nestalo, když ho vůdce útočníků bezohledně vytrhl matce z náručí. Jeho pláč se zarýval Duze do mozku a její vlastní křik byl o to zoufalejší a nenávistnější.

Konečně Avar za halasného smíchu a povzbuzování svých druhů několikrát tvrdě přirazil, zvedl se na natažených rukou, zaklonil hlavu a z hrdla se mu vydral chrčivý sten. Duha vycítila jeho vyvrcholení a zvedl se jí žaludek. A právě v okamžiku, kdy její útroby naplnilo Avarovo horké semeno, zaznělo komnatou úsečné, zlostné syknutí, jako když kapka vody dopadne na rozpálený kámen.

Duha ucítila zvukový náraz a muž na ní najednou nepřírozeně ztuhl. Podívala se nahoru. Z Avarových úst, otevřených ve vzdechu vrcholné rozkoše, trčel hrot šípu. Na její řadra a tvář se vyvalila krev. Lotr ochabl, lokty se mu podlomily, hlava se šípem v zátylku bezvládně klesla. Duha uhnula v poslední chvíli. Ostrá špička střely ji škrábala do ucha. Muž, který jednou rukou držel Duhu za kotník a druhou už se připravoval na to, že vystřídá kumpána mezi ženinými teplými stehny, se překvapeně otočil. Zemřel neslavně,

s nesmírným úžasem ve tváři a ztopořeným údem v dlani. Šíp mu proklál hrdlo a mrštil s ním o pelest postele. Skoulel se na zem jako pytel zrní.

Třetí Avar pustil zápěstí oběti a bleskově se postavil na lůžku. Víc toho nestihl. Svištěcí střela ho zasáhla do oka, prošla mozkem i lebkou a přišpendlila ho ke stěně. Podklesl v kolenou a znehybněl, ruce bezvládně svěšené, krev crčící po tváři a hrudi. Alespoň mohl před vládce záhrobí předstoupit s tím, že zemřel vestoje.

"Zkurvysynu!" Poslední Avar tasil meč a odvážně se postavil čelem ke vchodu.

Za otvorem dveří se převalovala temnota. Radko a Ljubka se dusili pláčem.

"Slyšíš, zbabělče?! Ukaž se!"

Jednolitá čern před domem se pohnula. Jako z hladiny smolného jezera se z ní vynořil temný tvar a rozvážně kráčel ke dveřím. Světlo po něm stoupalo jen pozvolna.

Podrobnosti mužova zevnějšku odhalovalo postupně, jakoby neochotně. Vysoké boty pokrývala vrstva prachu a bláta. Podkasané kalhoty už byly na vnitřní straně stehů značně ošoupané. Kožený kabátec s našitou kapucí a krátkými rukávy byl přepásaný dvěma řemeny. Na tom kolem pasu visela masivní dýka a sax, středně dlouhý francký meč se širokou čepelí. Druhý řemen muži křížoval hrud' a držel mu na zádech toulec plný šípů. Prostý vzhled narušovaly jen bronzové cvoky na chráničích předloktí a náhrdelník z bělostných bazilišských tesáků. Rozcuchané černé vlasy lemovaly opálenou tvář. Byla úzká, dravčí, s kůží jakoby přilepenou přímo na lebce. Strašidelná. Avar cítil, jak mu po zádech běhá mráz. Nezpůsobil to však pohled na mužovu vysokou, šlachovitou postavu, ani onen upířský obličej a ústa, ze kterých jako by měly každou chvíli vykouknout ostré tesáky. Vlasy se mu ježily, když pohlédl neznámému do očí. Byly černé jako dvě bezedné studně a dívaly se chladným, jakoby lhostejným pohledem člověka, který už tolikrát hleděl Smrti do tváře, že pokaždé, když k tomu opět došlo, byla to ona, kdo sklopil zrak jako první.

Dlouhán překročil práh a pozvedl luk. Šíp klouzal dozadu po pěsti svírající úchyt, až se hrot téměř dotkl ukazováčku. Opeření střely se načechrало o strniště na mužově líci.

Zbraň tiše zavržala.

Avar sevřel zakrvácený meč v obou dlaních.

"Vím, co jsi zač," zavrčel lámanou řečí Slovanů. "Zákeřná krysa, která zabíjí zezadu. Proč to nezkusíš s tím železem, které ti visí u boku?"

Střelec se nehýbal. Zdálo se, že váhá, i když šíp namířený na zloduchovo srdce se ani nezachvěl. Duha ze sebe odvalila mrtvolu, vrhla se k Radkovi a tišila ho v náručí. V koutě síně vzlykala Ljubka.

Muž s lukem nespouštěl pohled ze šermíře. Kapka potu, která stekla zpod vlasů na Avarově čele, se ve světle ohně zatřpytila jako kousek jantaru.

"No tak," vyzval štvanec střelce znovu, i když tentokrát už neměl v hlase tolik jistoty, "nasral sis do kalhot? Bojuj se mnou jako muž!"

Jedinou změnou v cizincově tváři bylo, že nepatrně zúžil oči. "Nenapadá mě jediný důvod, proč bych to měl dělat," řekl.

Pak sklonil luk. Ale jen o palec.

Tětiva zadrnčela.

Ožeg zaslechl kletbu a pád těla. Zvuky zabíjení utichly. Přikradl se ke dveřím a opatrně nahlédl dovnitř. Duha seděla na lůžku s tváří obrácenou ke stěně. Jednou rukou chránila Radka, druhou k sobě tiskla Ljubku. Všechně se snažila zabránit děvčátku v tom, aby se podívalo do místnosti.

Krok od ohniště ležel Avar se šípem v břiše, zatínal nehty do tvrdé hlíny a bezmocně bušil patami do země. Dlouhán se k němu sklonil, popadl ho za nohu a vleče ho za sebou jako ulovené zvíře, rázně vykročil ke dveřím. Ožeg mu rychle ustoupil z cesty. Raněný skučel jako zbitý pes a nechával za sebou krvavou šmouhu. Střelec ho vyvlékl na dvůr, tam si k němu přidřepł jako obrovský mrchožrout chystající se hodovat na mase umírajícího a chytil ho pod krkem. Ožeg nastražil uši.

"S tím šípem ve střevech budeš chčipat až do rána, krkavče. Řekni mi, kde najdu Burguta a dopřeju ti rychlou smrt."

Vzduchem se šířil pach výkalů, uvolněných ochablými vnitřnostmi. "Doraz... mě..." chrčel Avar.

"Kde jsou Krvaví psi?" přitáhl si černovlasý jeho zpocenou tvář co nejbliž k sobě. "Vím, že k nim patříte, viděl jsem psí lebky na vašich sedlech. Cválali jste na východ, abyste se přidali k ostatním. Kde se ukrývají?"

Raněnému z koutku úst tekly sliny smíšené s krví a trávicími šťávami.

"Mluv!" zatřásl s ním lukostřelec.

"Kirt..." praskaly na Avarových rtech zelenavé bubliny.

"Kirt? Co to znamená?"

"Svatyně... Útočiště."

"Kde? Slyšíš?"

Avar se pokusil na muže plivnout, ale hlen mu stekl po líci do vlasů. "Nikdy ho nenajdeš... Jen vyvolení..."

Dlouhán vycenil zuby a sevřel v dlani šíp, trčící z Avarova břicha. Pomalu jím otáčel. Ožeg se otrásl, jakoby to byl on, jehož vnitřnosti se namotávají na železný hrot. Raněný křičel a na tváři se mu pot mísil se slzami.

"Jak se tam dostanu?" vrčel černovlasý. "Mluv, nebo přísahám při Perunovi, že tahle bolest," ještě jednou otočil šípem a přinutil Krvavého psa znovu zaječet, "není nic proti té, kterou ti ještě můžu způsobit. Řekni, kde je to místo, a já ti dovolím umřít."

Avar se třásl jako v zimnici, slintal, po kalhotách se mu šířila mokrá skvrna.

"Neznám cestu..." vyrazil ze sebe. "Jen jeden z nás... Umar... On věděl... Ale teď je mrtvý..." Avar se pokusil zasmát, ale byl z toho jen záchvat kašle.

Střelec zaklel, prudce obrátil šíp v ráně a vrazil ho hrotem do hrudního koše. Raněný utichl, hlava mu poklesla, z úst vyrazila červená pěna.

Černovlasý pustil šíp a vytáhl dýku. Dlouhá čepel se hladce vnořila mrtvole do krku.

Avarovy nohy se zatřáslly v poslední křeči. Dlouhán v bezvýraznou tvář zvěřoval ránu - krájel hrdlo jako pecen chleba, dokud ostří nezaskřípalo o páteř. Ožeg se rychle otočil. Držel se rukou za ústa, ale když uslyšel praskání lámaných krčních obratlů, nervy se žaludkem to vzdaly. Rychle odběhl do tmy.

Ještě klečel a rozechvěle si otíral žaludeční šťávy z vousů, když mu na rameni spočinula zakrvácená ruka. Vylekaně se otočil a padl na zadek.

"Teď nastraž uši a dobře si zapamatuj každé mé slovo," naklonil se k němu dlouhán.

"Hlavy vezmu s sebou. Těla bez nich nejsou nebezpečná, ale přesto je pochovej hluboko. Každému z nich probodni srdce dubovým kulem, svaž ruce na hrudi koženým řemenem a odsekni chodidla. A pro jistotu každou mrtvolu zaval těžkým balvanem. Rozuměl jsi?" Ožeg trhaně přikývl. "Mohl... mohl bych je spálit..." Černooděncem zavrtěl hlavou. "To nedělej. Oheň jen rychleji uvolní zlou sílu z tělesné schránky. Chceš snad, aby se jejich duchové potulovali po lesích kolem? Tak vidíš. Mrtví musejí jít pod zem a zůstat navždy uvěznění v hlubokém hrobě."

Ve srubu se šíp, který jednoho z Avarů přibil skrz lebku ke stěně, najednou zlomil a mrtvola se sesula na lůžko. Duha zajechla a děti se znovu rozplakaly.

Kapitola druhá

Pro hrst stříbrňáků

Šest hlav se houpalo v rytmu koňských kroků a naráželo do jezdcových nohou. Tenké řemeny, za které byly přivázány k hrušce sedla, měly provlečeny skrz ústa a díry pod bradami, takže při každém pohybu vesele otevíraly čelisti. Vypadalo to, jako když se sbor němých pokouší zpívat.

Jezdec povolil otěže a nechal koně, aby si zvolil vlastní tempo. Za černým hřebcem poslušně kráčelo dalších šest koní. Muž na vraníkovi se hrbil v sedle, vysoká kostnatá postava se svěšenou hlavou a kapucí staženou hluboko do tváře. Vypadalo to, že dřímá, ale když hřebec hlasitě zafrkal, jezdec čile vzhlédl a narovnal se.

Cesta se blížila k lidským obydlím. Okolo zájezdního hostince vyrostla nevelká osada. Byla to solidní jednopatrová budova s doškovou střechou a vyřezávanými okenicemi. Sloupy na zápraží byly tesané do podob svalnatých démonů a prsatých divoženek. Rohy zdobily býčí lebky, což znamenalo, že před začátkem stavby byly základy vysvěceny krvavou obětí. To hostinci zajišťovalo ochranu samotného Peruna. Takové kouzlo spolehlivě odhánělo duchy a lesní běsy.

Před vraty stáje za hospodou seděl na kládě znužený čeledín v hrubé plátěné haleně. Jedním hrotem dřevěných vidlí opřených o rameno něco čmáral do bláta před sebou. Když zaslechl dusot kopyt, lhostejně vzhlédl. Vzápětí spatřil náklad na cizincově sedle a vyskočil, jako by ho někdo nakopl. Vidle pleskly do bláta.

"Co... co..." koktal, oči vytřeštěné na hlavy, visící bradami nahoru. Zdálo se mu, že civí přímo na něj. Vystrašeně couvl, zakopl o kládu a zády narazil do okraje vrat. Jen s vypětím všech sil se jakž takž ovládl. "Ech... Co..." vyrazil ze sebe konečně. "Co pro tebe můžu udělat, Blahorodí?"

Jediný tah uzdy zastavil vraníka a ostatní koně se poslušně přizpůsobili.

"Zkus hádat," ozvalo se zpod kapuce.

Čeledín se nuceně usmál. "Odpusť mi, Blahorodí. Zeptal jsem se jako hlupák. Hned ustájím tvé koně, odsedlám je a důkladně všechny vytřu, napojím a nakrmím." Jezdec měl meč, což znamenalo, že to není jen tak nějaký vandrák. V těchto končinách byly běžnými zbraněmi sekera, oštěp, luk a šíp. Kdo vlastnil meč, k tomu bylo potřeba se chovat jako ke knížeti.

Muž poplácal svého hřebce po šíji. "O toho černého se postarej obzvlášť dobře. Dej mu oves a seno. Čerstvé, žádné plesnivé loňské. Odsedlávat ho nemusíš, nezdržím se tady dlouho."

Zdálo se, že sluha konečně našel pevnou půdu pod nohama. "Rozumím, Blahorodí. Ehm... Jsem Srpoš. Vítej U kněžny Dragoljuby."

"Mhm." Stín pod kapucí zůstal neproniknutelný. "Podle názvu usuzuju, že to tady vlastní gnóm, hm?"

"Přesně tak, Blahorodí. Ctihodný Zdravko z proslulého rodu Miletíčovců!" Čeledín se celý nafoukl - zjevně existoval důvod, proč by měl být člověk hrdý na to, že u jmenovaného slouží.

"A ten Zdravko - je bohatý?"

"Bohatý?" Srpoš se ohlédl kolem a ztišil hlas. "To je slabé slovo, Blahorodí. Ten má peněz jako prase hlístů. Chceš mu snad navrhnout obchod?"

"Něco takového." Jezdci sice nebylo vidět do tváře, ale Srpoš si byl jistý, že právě teď se spokojeně usmál.

"Nabízíš vskutku zvláštní zboží, Blahorodí," osmělil se čeledín poznamenat a, i když sám nechápal, kde se v něm vzalo tolik odvahy, zeptal se: "Vynáší to?"

Jezdec se zprudka naklonil v sedle. Srpoš se přitiskl ke stěně stáje a viditelně zbledl.

Když však neznámý otevřel pěst, na dlani se mu zaleskla stříbrná mince. Zdobil ji hrdý profil krále Karla Velikého, ničitele avarské říše.

"To by ses divil, příteli."

"Vážně ne," zavrtěl Zdravko Miletič hlavou, nepřiměřeně velkou k drobnému, sotva šest pídí vysokému tělu. Zdobily ji typicky rusé gnómské vlasy, upravené do divoce zježeného účesu. "Nevyplácím odměny za hlavy zbojníků a avarských štvanců. I když je pravda, že ta chamrad' okrádá a vraždí pocestné na téhle trase a tím mi kazí obchod. Uznáš ale sám, že si nemůžu dovolit platit za každou uříznutou palici, kterou mi sem někdo dotáhne. Za chvíli by mi sem začali chodit samotní loupežníci, nabízeli by mi hlavy svých obětí a přesvědčovali by mě, že jsou to zabítí lotři. Jestli si chceš vydělat, vystupuj a zabij lidožravého démona, co se motá kolem. Za něj jsem slíbil třicet stříbrných. Ale tohle," opět přelétl pohledem půl tuctu krvavých trofejí, vyrovnaných na stole před ním, "můžeš akorát hodit do žumpy za hospodou."

"Nehodím," opáčil dlouhán klidně. "Nechceš zaplatit, nevádí. Něco ale pro mne uděláš. Prikážeš čeledi, aby každou hlavu prokláli dvěma železnými hřeby, přímo skrz oči. Pak je potřeba zahrabat je hluboko do země a zatížit kameny."

Gnom se marně snažil zahlédnout ve stínu pod kapuci cizincovu tvář. "Proč bych to měl podle tebe dělat?"

"Protože tyhle hlavy nepatřily obyčejným Avarům."

"Ne? A co na nich bylo tak zvláštního?"

"Byli to Krvaví psi."

Zdravko vytřeštil oči. I robustní ozbrojenec, který mu dělal společnost u stolu a sledoval černooděnce ostražitým pohledem, ztuhl s pohárem na půli cesty k ústům.

"Krvaví psi?" polkl Zdravko nasucho.

"Vidím, že už jsi o nich slyšel."

"Žertuješ? Existuje vůbec nějaké ucho, které ještě nezaslechlo zlou pověst o smečce krvelačných hrdlořezů ve službách avarského velekněze Jugura?"

Černá kapuce přikývla. "Ano, byl to Jugur, čaroděj a prokletý zkurvysyn, na jehož rozkaz podnikali nájezdy na slovanské osady. Velekněz totiž potřeboval hodně otroků - jako oběti pro svého vládce Kelgara."

"Kdo je Kelgar?" zeptal se Zdravkův společník.

"Avarský bůh záhrobí," odvětil mu gnóm ponuře. "Bratr slunečního boha Tengriho, jeho temné, zlé dvojče. Pán noci." Vzhlédl k černooděnci. "Nemýlíš se, cizince? Skutečně tyhle hlavy nosili na krku Jugurovi nohsledové?"

Dlouhán sňal z ramenou plátěný vak, rozvázal ho a vysypal na stůl šest psích lebek.

Všechny byly pomalovány podivnými černými obrazci. Zdravko vytřeštil oči.

"Zpět k tomu, oč jsem tě žádal," opřel se černooděncem pěstmi o stůl. "Jsi světaznalý člověk, takže jistě víš, že kočovníci své předky neuctívají jako my. Oni se svých mrtvých

bojí. Věří, že někteří z nich po smrti vstávají z hrobů a po nocích chodí živým sát krev. Víš, odkud se ta víra vzala?"

"Ne, ale ty očividně znáš odpověď." Zdravko si mimovolně pohrával s amuletem na své kuřecí hrudi, dřevěnou soškou boha Peruna. "A to, co řekneš, se mi určitě nebude líbit." "Asi ne. Je to čarodějnictví, od dávných časů prováděné právě Kelgarovými knězi. Avaři tvrdí, že kdo jednou vstoupí do služeb temného boha, bude jeho otrokem navěky. Jugur se postaral, aby to platilo doslova. Každý z Krvavých psů už jako dítě prošel rituálem zasvěcení temnému bohu. Podrobnosti neznám, ale obřad byl spojený s lidskou obětí a pitím krve. Do duše vyvoleného Avara, budoucího bojovníka, Jugur zasel kouzlo, které ho i po smrti donutí vrátit se na svět a dál veleknězi sloužit a prolévat krev na Kelgarovu počest."

Trpaslík vytřeštěnýma očima pohlédl na hlavy. Stály na desce stolu na hladce odřezaných pahýlech hrdel a očima bez lesku civěly do prázdna. Zdravkova ramena se pod vyšívaným pláštěm viditelně chvěla.

"Takže chceš říct, že jestli ty hlavy nepochováme přesně podle tvých rozkazů..."

Nedokončil, strach mu přiškrtil hlas v hrdle.

"Přesně tak. Jejich těla už spočívají v zemi daleko odtud. Samotné hlavy nejsou zase tak nebezpečné, ale není to nic příjemného, když začnou cvakat zubama a kvílivými hlasy se dožadovat lidské krve..."

"Postaráme se o ně!" vyhrkl Zdravko. "Uděláme přesně to, co jsi přikázal!"

"Dobrá," narovnal se dlouhán. "Na znamení vděčnosti ti udělám dobrou cenu na koně."

"Jaké koně?"

"Avarské koně. Půl tuctu skvělých hřebců z podunajských nížin. Dobrá koupě."

"Nejsou očarováni?"

"Ne. Za to ti ručím. Kůň je posvátné zvíře i pro Kelgarovy uctívače."

Miletič pomalu přikývl a stín strachu v jeho očích rychle zaplašily jiskřičky, typické pro kupce větřícího dobrý obchod. "Co takhle pět stříbrných za kus?" nadhodil.

"Snědl jsi divoké hříby? Ti koně nejsou žádné mršiny od pluhu, ale nejlepší jezdeckí hřebci. Avaři jsou prašivá havěť, ale v chovu koní se jim nikdo nevyrovná. Dvanáct za kus."

"Sedm."

"Říkám, že nejsi úplně zdravý. Jedenáct."

"osm. Víc nedám."

"Deset, jinak je vezmu a prodám jinde. A řeči o tom, že musíš živit rodinu, na mě ani nezkoušej."

Trpaslík se poškrábal v bujaře rozcuchané zrzavé hřívě. Chvilí se mračil, ale nakonec se zatvářil jako šlechetnost sama a přikývl. "Co takhle padesát za všechny a k tomu štědré pohoštění zdarma? To je moje poslední slovo. Bereš?"

Dlouhán to mlčky zvažoval. Nakonec zpod kapuce zaznělo odevzdané povzdechnutí.

"Není nad bájnou slovanskou pohostinnost. Dohodnuto."

Zdravko spokojeně přikývl a ukázal na volné místo u stolu. "Posaď se, lovče krkavců."

Připijme si na dobrý obchod. Ždane," oslovil ozbrojence u stolu a ukázal na hlavy, "uklid' ten hnus. A řekni Srpošovi, ať v lese vykope jámu."

Muž štítivě uchopil řemeny, na kterých byly hlavy zavěšeny, a kvapně opustil místnost.

"Tak, cizinče," otočil se gnóm k dlouhánovi, "řekneš mi konečně své jméno?"

Černooděnc se složil na lavici a stáhl si kapuci. "Jsem Rogan."

Zdravkovi zaskočilo a oči mu skoro vypadly z důlků. "Rogan?!" civěl na černoookého muže s havraními vlasy. "Černý Rogan? Lukostřelec z osobní družiny vogastohradského knížete Vlastibora? U Peruna, poutníci o tobě vykládali, že jsi skolil víc krkavců než kteříkoli tři jiní lukostřelci dohromady."

Dlouhán se ušklíbl. "Sám jsem to nepočítal, jak by to mohli vědět oni?"

Zdravko se zachechtal a pozvedl vyřezávaný dřevěný korbel. "Na tvé zdraví, Černý."

Rogan si vzal od obsluhujícího děvčete roh se silným ječmenným pivem. "Na tvé, Miletiči."

I když byl Zdravko drobný a zdánlivě vetchý, v pití se mu jeho spolustolovník rovnat nemohl. Několika ráznými doušky vyprázdnil korbel, mohutně si říhl a pokynul děvčeti, aby mu dolilo. "Možná mi do toho nic není," podíval se na hosta, "ale co muže s takovou skvělou pověstí a postavením zavedlo do těchto odlehlých končin?"

Rogan si otřel ústa hřbetem dlaně. "Moje pověst nestojí za nic a dobré postavení člověk ztratí mnohem rychleji, než ho získá. Štěstěna je vrtkává milenka."

"Vrtkává milenka?" ušklíbl se Zdravko. "Nevěrná poběhllice, když z knížecího bojara udělala tuláka, co se musí živit zabíjením štvanců. Vůbec nic jsi neukořistil? Avarské hrinky prý přetékaly naloupeným bohatstvím."

"To je pravda. Jenomže dostat svůj podíl nebylo tak jednoduché. Dokud Vlastibor, Radomír a další knížata prolévala krev za francké zájmy, Karlovi nevadilo, že jeho spojenci vzývají jiné bohy. Ale když došlo na dělení avarského zlata a dobytých území, najednou měli nárok jen ti, co se poklonili před křížem."

"Křesťanství!" Zdravko to slovo skoro vyplívl. Rychle se chopil amuletu a políbil ho. "Víra slabochů a pomatenců. Slyšel jsem, že i Vlastibor podlehl tomuhle nešvaru."

"Jen naoko, aby získal území v Panonii, úrodné nížiny severně od Blatného jezera. Dál tajně obětuje starým bohům. Na Karlův příkaz však musel ve Vogastohradu zbořit všechny svatyně. Modly Svarožice, Velese, Radegasta a dalších byly rozsekány a naházeny do Dunaje..."

"Perunův hněv na hlavu toho zaprodance!" zvolal Zdravko pobouřeně.

"Ti, co se odmítli vzdát víry našich otců a poklonit se křesťanskému bohu, upadli do nemilosti a byli okamžitě propuštěni z knížecích služeb. Většina se vydala na východ a přidala se k Bulharům. Chán Krum přísahal, že raději zemře, než by se měl dát pokřtít. Dva roky jsem bojoval pod jeho velením, ale taky jsem si kdovíjak nepřilepšil."

"A co tě zaválo sem na sever?"

"Lov."

Gnóm se pobaveně zachechtal. "Chápu. Nu, revír sis nevybral špatně. Tady na velké kupecké cestě z Nitry do Pohroní je plno práce pro tvůj luk a meč. Když tak nad tím uvažuji... Nechceš se u mě zdržet déle, Černý? Vždycky se vyplatí mít po ruce člověka, před kterým si ta chátra dělá do kalhot."

Rogan zavrtěl hlavou. "Nemůžu zůstat. Stopuju velkou kořist. Těch šest cválalo na východ, aby se připojilo k mnohem početnější skupině."

"Víc Krvavých psů?" zašátral trpaslík po amuletu. "Nechť nás bohové ochraňují! Myslíš, že prošli tímhle územím?"

"Kdyby ano, věděli byste o tom. Nechávací za sebou jen spáleniště a zohavené mrtvoly. Velí jim Burgut..."

"Burgut?" ozval se Ždan, který se právě vrátil do nálevny. "Slyšel jsem o něm. Krutý avarský vojevůdce."

"Krutý?" zkřivil Rogan rty. "Nejkrutější ze všech. Náčelník Krvavých psů, Jugurova pravá ruka, prokletý zkurvysyn. Vlastnoručně zabil tucty Slovanů i Bulharů, když naše spojená vojska začátkem léta obklíčila Vukmar, sídelní hrink kagana Sagutaje na řece Tise, poslední baštu chcípající avarské říše. Skoro měsíc jsme marně bušili na hradby toho hadího hnízda - Avary chránila Jugurova kouzla. Pak však konečně slovanští a bulharští vědomci a zaklínači v magickém souboji upekli velekněze na škvarek a tvrz byla od té chvíle odsouzena k zániku. Tehdy Burgut shromáždil Krvavé psy, vyrazil západní bránou z hradiště a prosekal se z obklíčení. Dohromady jich byly asi jen dva tucty, ale cestou se k nim určitě přidali i další uprchlíci. Probojovali se i k Dunaji a pak vyrazili podél Hronu na sever."

"Nestraš. Jsme od Hronu, co by kamenem dohodil. Zjevně minuli jen o chlup. Netušíš, kam mají namířeno?"

"Slyšeli jste už o místě zvaném Kirt?"

Zdravko zamračeně zavrtěl hlavou a tázavě se podíval na Ždana. On to slovo slyšel poprvé.

"Měla by to být svatyně," dodal Rogan. "Podle všeho zasvěcená Kelgarovi. I těch šest tam směřovalo. Avarští uprchlíci se tam určitě budou slétat jako mouchy na mršíně."

Zdravko a Ždan se mračili do svých pohárů.

"To jsou špatné zprávy, Černý," zašeptal rudovlasý chlapík. "Avaři jsou jako kobylky. Když vydrancují všechno v povodí Hronu..."

Nedopověděl. Venku se rozlehl křik napůl bolestný, napůl vztekly. Na ochozu před vchodem zaduněly běžící nohy a dveře se rozletěly. Do hospody potácivě vběhl muž. Rogan okamžitě poznal Srpoše, čeledína ze stáje. Byl celý od krve.

Na půli cesty ke stolu se raněnému podlomila kolena a svalil se na hliněnou podlahu.

Ždan a Zdravko vyskočili a běželi k němu.

"Přiveď žrece i s ranhojičským náčiním!" štěkl Zdravko na obsluhující děvče. "Srpoši! Co se stalo?"

Ždan pomohl Srpoši se zvednout a uložil ho na nejbližší lavici. Muž měl ošklivě rozdrásané levé rameno a na hrdle se mu červenaly stopy ostrých zubů. Naštěstí nezasáhly tepnu, ale rána i tak vydatně krvácela. Těch pár hostů v nálevně sledovalo celý výjev s pokleslými čelistmi.

"Byl to on..." cedil Srpoš skrz zuby, sevřené bolestí. "Ta prokletá zakrslá obluda... Z ničeho nic na mě skočil ze střechy stáje... Musel ho přilákat pach těch hlav..."

Ždan zlostně zanačoval. "Už mám toho zkurvence po krk! Dostanu ho! Přísahám při bozích, že ho tentokrát dostanu!" Rozhořčeně popadl sekeru a rázným krokem zamířil ke vchodu. Od otevřených dveří ho dělily sotva dva sáhy, když náhle otvor zastřel vysoký stín. Ždan jakoby narazil do neviditelné stěny. Vylekaně ucouvl. Rogan, který všechno se zájmem pozoroval ze svého místa za stolem, překvapeně zvedl obočí.

Do místnosti vkročila žena. Štíhlou, pozoruhodně vysokou postavu halil mužský oděv, povětšinou černá kůže. Jemně tepané stříbrné spony jí přidržovaly na zádech tmavý plášť.

I když byla o dobré tři nebo čtyři roky mladší než Rogan - nemohla mít za sebou víc než pětadvacet zim - vypadalo to, jako by do místnosti vstoupil někdo mnohem starší. Někdo vznešený a hrozivý zároveň, vědma, nebo dokonce bohyně. Její aura doslova rozechvěla ovzduší v nálevně. Dlouhé zlatavé vlasy měla spleteny do několika copů. Tvář s pravidelnými rysy by snad bylo možné nazvat hezkou, kdyby ji nehyzdilo tetování. Obrazce neměly žádný určitý tvar, připomínaly něco jako spleť černého trní, plazícího se

zpod oděvu po krku až k plným rtům a koutkům šedých, uhrančivých očí. Na hrudi se jí leskl stříbrný amulet ve tvar měsíčního srpku.

V dlani ukryté v kožené rukavici svírala lehký, mírně zahnutý meč. Jednostranně broušená čepel byla plná zubů a škrábanců, což svědčilo o častém používání.

Po ostří sklouzávaly kapičky tmavé krve.

Příchozí přelétla po tvářích přítomných krátkým, a přece jako by až na kost pronikajícím pohledem. Potom hodila na podlahu něco, co nejbliž stojícího Ždana přinutilo o krok ucouvnout.

"Mocní bohové," zachrčel.

Vypadalo to jako lidské dítě. Asi tříleté, úplně nahé. Hlavičku mělo hlubokým řezem skoro oddělenou od těla.

"Pobíhal vám tady rarach," promluvila žena a špičkou meče odhrnula mrtvole rty.

Uviděli ostré, silné tesáky. "Velmi zákeřný tvor, Leze po stromech jako kočka, schovává se v korunách a skáče na zatoulané nešťastníky. Nejraději má lidský mozek. Zřídka se přibližuje k lidským příbytkům, ale když ho k tomu donutí hlad..."

Zdravko odtrhl pohled od ohavného úlovku a pohlédl ženě do tváře. Musel pořádně zaklonit hlavu. Nadechl se, aby nabral odvahy. "Koho... koho mám tu čest přivítat v hostinci U kněžny Dragoljuby, vznešená paní?"

"Jsem Mirena. Ale říkají mi Vosa."

Ticho v hostinci se dalo krájet. Gnómovi chvíli trvalo, než zavřel ústa. "Znám to jméno, paní. Jsi vědma, zaklínačka, potulná lovkyně běsů. Ten meč ve tvé ruce, to musí být slavné Žihadlo. Buď nastokrát vítána v mém skromném hostinci. Jsem Zdravko Miletič, majitel. Prozrad' mi, kteří bohové sem nasměrovali tvé kroky, abych jim mohl obětovat. Nedokázali jsme se té bestie zbavit už celé týdny..."

"Není třeba obětovat bohům," odpověděla. "Ale pokud jste za chycení raracha vypsali odměnu..."

"Deset stříbrných," nezaváhal Zdravko.

"Neříkal jsi předtím něco o třiceti?" využil Rogan příležitosti trochu se hospodskému pomstít za to, že se ho při jednání pokoušel doběhnout.

Cizinka věnovala černovlasému dlouhánovi krátký, zato však zkoumavý pohled. Pak se otočila zpátky ke Zdravkovi. Stačilo jen zvednout obočí a gnómův úsměv se změnil v pokřivený úšklebek.

"Třicet, jistěže," plácl se dlaní do čela. "Ta moje děravá gnómská paměť. Ehm..." odkašlal si a raději sklonil zrak k mrtvolce. "Co uděláme s tou mršinou, paní? Nebylo by nejlepší hned to spálit?"

"Blázníš?" vytáhla lovkyně nůž. "Má velmi jemné, chutné masíčko."

Hospoda byla najednou plná vytřeštěných očí.

"Nerozumíte žertu," zavrtěla Mirena hlavou a sklonila se k úlovku. "Maso z raracha je tvrdé jako podrážka a chutná jako zkažená rybina. Chci jen jeho zuby. Za takový amulet někteří dají celý majetek."

"Potřebuju se napít," polkl Zdravko a rychle se otočil.

"Taky bych si něco dala." Několikrát to odporně mlasklo a zapraštělo. Vědma se postavila, pohledem ohodnotila zakrvácené tesáky, spokojeně přikývla a zastrčila si je do váčku na opasku. Pak se chopila rohu, který jí pohotově podala roztřesená služka. Do hostince mezitím doběhl starý žrec ověšený amulety z kostí a páchnoucích ptačích vnitřností a dal se do ošetřování raněného čeledína.

Lovkyně sklonila roh a tlumeně si řihla. "Mimochodem, nachytala jsem raracha při ohryzávání nějakých hlav. Co jsou zač? Vypadají jako avarské."

"To taky jsou," přisvědčil Zdravko. "A nejen tak ledajaké. Patřily Krvavým psům."

Mirena ho probodla pohledem. "Co mi to chceš namluvit, skřete? Kde byste vzali hlavy prokletých Krvavých psů?"

"Přinesl je támhleten člověk."

Šedé oči opět spočinuly na černovlasém muži, mlčky sedícím v přítmí na konci stolu.

"Vážně? Co je zač?"

"Slyšela jsi o Černém Roganovi?" zeptal se Zdravko.

"Podívejme se," zadívala se vědma na cizince pozorněji. "Takže ty jsi ten legendární zabiják z Vogastohradu. Hmmm... Abych řekla pravdu, představovala jsem si tě jinak." Temnota v dlouhánových očích zůstala neproniknutelná. "Mrzí mě, že jsem tě zklamal," utrousil chladně.

"Kdo říkal, že jsem zklamaná?" odvětila a pozvedla roh, nespouštějíc z černovlasého pohled. Roganovy temné oči ji pozorovaly zpod hustého černého obočí. Na chvíli se zdálo, že v nich zablikala jiskřička zájmu, nebo snad zvědavosti. Pak však bojovník téměř neznatelně zavrtěl hlavou, dopil pivo a vstal.

Kapitola třetí Krvavá hvězda

Široká cesta se klikatila hustým bukovým lesem. Jezdec v černém rychlém klusem stoupal po svahu rozlehlého kopce. Vraníkova kopyta vířila listí, které díky velmi suchému létu opadalo ze stromů příliš brzy, už začátkem podzimu. Slunce, střídavě se ukazující a zase mizící za putujícími mraky, se už dotklo západního obzoru.

Černooděnc dorazil na temeno kopce. Překlusal po návrší a hnal přitom před sebou svůj dlouhý stín. Stromy tady rostly řídce a jemu se brzy otevřel výhled na krajinu východně od kopce. Zastavil koně.

Před ním leželo rozlehlé údolí a na druhé straně ponurá masa hustě zalesněných pahorků. V dolině už panoval stín, ale řeku, která se plazila na dně, proměnil odlesk oblohy v proud tekutého stříbra. Až sem bylo slyšet ponuré, monotónní hučení. Vydáté podzimní deště naplnily široké koryto množstvím dravé vody.

"Hron," zabručel si Rogan pod nosem.

Už už se chystal opět popohnal hřebce, když na cestě za ním zaduněla kopyta. Otočil se v sedle. Pokud ho překvapilo, co uviděl, nedal to najevo ani mrknutím oka.

Jezdkyně s tetováním na tváři zmírnila cval. Dojela k němu lehkým klusem. Její hnědák byl celý uřícený.

"Podívejme se," řekla, když zastavila vedle jezdce na vraném koni, "Rogan z Vogastohradu."

"Mirena," zabručel odměřeně.

"Nevěděla jsem, že máme společnou cestu."

"Nemáme," odvrátil od ní pohled a popohnal koně.

Vědma se chvíli dívala na jeho záda, a pak i ona pobídla hnědáka. Dojela ho raz dva.

"Vypařil ses od Kněžny Dragoljuby jako rusalka při prvním zakokrhání..."

"Co chceš?" zavrčel. "Proč jsi mě sledovala?"

"Sledovala?" Zasmála se, i když jí v očích podrážděně zajiskřilo "Ty si myslíš, že tě sleduju? Asi jsi usnul v sedle a něco se ti zdálo, černá hlavo."

Nevšímal si jí, klusal dál. Suchá tráva se kolem nich vlnila jako žluté moře.

"Tak dobrá," řekla vědma po chvíli. "Nebudu chodit kolem horké kaše. Máš pravdu - jela jsem za tebou. Chci vědět víc o tom místě nazývaném Kirt."

"Aha," křivě se usmál. "Trpaslík z hostince ti všechno vyžvanil."

"Víc než ochotně. Vím, že stopuješ velkou smečku Avarů. A zjevně nemáš ani tušení, kde je hledat."

Pokrčil rameny. "Nějak si poradím."

"Určitě? Podle toho, co říkal skřet, bych řekla, že ten brloh bude pekelně dobře ukrytý.

Pravděpodobně ho budou chránit kouzla. Koneckonců, je to Kelgarova svatyně."

"O důvod víc, aby ses do toho nepletla. Ti muži, kterým jdu po stopě, jsou Kelgarovi fanatičtí uctívači. Ještě donedávna sloužili Jugurovi, avarskému veleknězi."

"Jestli se mě snažíš zastrašit, škoda námahy. Jsem už velká holka. Navíc, Jugur zaklepal botama při dobývání Vukmaru. Jeden můj známý byl u toho. Mocnogor z Velesturu. Patřil k čarodějům, kteří měli zaštitit slovansko-bulharské vojsko před Jugurovými kouzly. Já jsem se k těm bláznům naštěstí nepřidala, chvála Chors. Většina z nich natáhla brka."

"Ano. Shromáždilo se jich něco přes tucet. Pak Jugur vylezl na hradby, obloha pukla a všechno pohltily plameny. Z našich čarodějů to přežili jen tři."

"Ale i z Jugura zbyla hromádka mastného popela. Z toho vyplývá, že není důvod mít plné kalhoty. Krvaví psi jsou nebezpeční parchanti, ale bez svého velekněze už určitě nejsou tím, čím bývali. Zpátky k mému návrhu. Jestli se chceš dostat do té krkavčí svatyně, jednoznačně budeš potřebovat pomoc čaroděje."

"Ne," odsekl.

"Co ne?"

Obrátil k ní pohled. "Dobře poslouchej, vědmo. Dej mi pokoj. Zásadně jednám na vlastní pěst. Nikdy do svých záležitostí nezatahuju cizí lidi."

Mirena zlostně zařala zuby. "Zkus na chvíli používat hlavu a pořádně si to rozmysli.

Vsadím se, že ani nevíš, jestli Avari přebrodili Hron, anebo vyrazili podél řeky na severozápad."

Mlčel a mračil se.

"Uhádla jsem, co? Právě teď uvažuješ o tom, že by svatyně mohla být ukryta někde v těch kopcích na druhém břehu. Ale není vyloučeno ani to, že je někde dál na sever a Krvaví psi tím pádem půjdou údolím řeky. Navíc, na kupecké cestě," ukázala do údolí, "se jim nabízí bohatá kořist."

I na tuto vzdálenost byla vidět široká bledá stuha, která se vinula po západním břehu řeky jako její věrný souputník. Byla to kupecká cesta, spojující podunajskou oblast s hradišti v Pohroní. Na sever po ní nejčastěji vozili obilí a víno, opačným směrem putovaly kožešiny, med, kameny do žernovů a hlavně vzácné kovy, které těžili gnomští horníci pod Sitnem. Právě v těchto místech se obě cesty, ta severo-j jižní i ta od Nitry, po které jezdci přijeli, spojovaly a společně se plazily údolím Hronu dál na východ, až k odlehlým nížinám, kterým vládl hrdý kníže Košic.

"Nevěřím, že pokračovali dál údolím řeky," přemýšlel Rogan nahlas. "Cestu Pohroním stráží mocná hradiště Žiarhrad, Pustohrad, Perunvrch... Řekl bych, že přebrodili Hron a zamířili do kopců pod Sitnem."

"Ale jistý si tím být nemůžeš. Já zjistím přesně, kde je hledat. Mám schopnosti, kterých se tobě nedostává."

"Řekni," zamumlal Rogan, "o co ti vlastně jde?"

"No tak," podívala se na něj otráveně, "nehraj to na mě. Přece nejdeš Krvavým psům po krku jen proto, aby o tobě igricové skládali hrdinské písně. Jsi žoldnér, stejně jako já. Žádné ušlechtilé pohnutky. Tím spíš, když jsi strávil dlouhé roky uprostřed bojů s Avary. Válka tě může naučit jen jediné - jak co nejrychleji někoho poslat do Morenina náručí. Tak se to alespoň snažíš dobře zpeněžit, ne?"

"Pořád nevím, kam tím míříš."

"Přestaň s tím. Co je v tom Kirtu, že jsi kvůli tomu ochotný trmácet se za hrstkou všivých uprchlíků a unavovat se jejich podřezáváním? Vsadím se," dodala se zábleskem v očích, "že ta svatyně je plná nakradeného krkavčího zlata."

"Ach tak," ušklíbl se Rogan zlehka. "Tak tohle tě napadlo? Proto jsi jako klíště. V tom případě tě asi zklamou. Nejde mi o kořist. Tohle je osobní záležitost. Nesplacený dluh mezi mnou a Krvavými psy."

Mirena se ušklíbla, díky čemuž se tetování na její tváři zavlnilo, jako by ožilo. "Nevěřím ti ani slovo. Nechceš se o zlato dělit, co? Nebuď držgrešle. Můžeme se dohodnout. Já ti pomůžu Kirt najít a ty mi za to dáš podíl z kořisti..."

"Jestli tam nějaký poklad je," řekl Rogan úplně vážně, "klidně si ho můžeš nechat celý."

"Dohodnuto."

Opět se vnořili do lesa. Slunce už zapadlo a stíny stromů se začaly slévat do velkých temných skvrn. Porostem se vkrádalo večerní šero. V korunách svištěl vítr a kmeny temně vrzaly. Rogan a Mirena klusali bok po boku, beze slova, a kolem nich neustával déšť listů.

Vědma to dlouho nevydržela. "Dejme tomu, že ti věřím. Nejde ti o zisk. Dobrá. Proč teda jdeš po Krvavých psech jako slepice po flusu?"

Rogan jen zlehka zavrtěl hlavou. "Ten příběh by tě nezajímal. Není na něm nic výjimečného."

"Vsadím se, že pro tebe je výjimečný až až."

Rogan se ušklíbl, ale hluboká temnota v jeho očích ho prozradila. Zadíval se někam dopředu, ale Mireně okamžitě došlo, že hledí daleko do jiného prostoru a času. A ten pohled očividně nebyl ani trochu příjemný.

Cesta se před nimi vinula mezi spleť trnitého houští a hustě rostoucími kmeny. Ale stezka, kterou viděl Rogan, vedla světlým březovým lesem. A byla o hodně užší. Vlastně to byla jen zvěří vyšlapaná pěšinka.

Studený vítr ustal. Tady hrálo slunce, vzduch voněl květinami a houbami. Vrcholilo léto. Po pěšině utíkal mladík. Měl za sebou sotva osmnáct zim, ale byl to už muž. Vysoký, samý sval, v tmavých očích se odrážely bohaté zkušenosti. Strniště na neoholené tváři, stejně černé jako jeho vlasy, už bylo drsné a husté. V pravé ruce držel prostý, vlastnoručně vyrobený luk, na zádech se mu natrásal toulec plný šípů.

Přeskočil ztrouchnivělý kmen a běžel dál. Obličej měl plný smíšených pocitů. Radost z úspěšného lovu - ve vaku u boku nesl dva zajíce a na opasku se mu houpal pořádný tetřev - kazilo špatné svědomí z myšlenky, že se celý den neukázal doma. Vyrázil na lov brzy ráno, ještě před úsvitem, a teď už se pomalu stmívalo. Lovecká vášeň ho ovládla natolik, že úplně zapomněl na svou mladou ženu. Příliš pozdě se vzpamatoval a uvědomil si, že ji nechal doma samotnou, bez pomoci. Jejich syn bude mít brzy rok, nedávno se naučil chodit a Zdobenka měla co dělat, aby ho uhlídala. Nemluvě o tom, kolik dřiny je

na statku - jen nakrmit krávu a všechnu drůbež... Kam jsi dal rozum? vynadal mladík v duchu sám sobě a pokusil se běžet ještě rychleji.

Když vyběhl na vrchol kopce nad údolím, kde stála jejich usedlost, ucítil kouř. Okamžitě jím projela zlá předtucha. Tohle totiž nebyla lehká vůně kouře z ohniště, nad nímž Zdobenka den co den připravovala jídlo. Byl to zápach velkého ohně.

Požáru.

Jak utíkal dolů svahem, zápach byl čím dál silnější a zlověstnější. Nakonec vyběhl z lesa na pokosenou louku nad domem. A ztuhl hrůzou.

Rogan se zhluboka nadechl a zavrtěl hlavou. "Nechme to být Nechci o tom mluvit." Mirena mlčky přikývla. Víc nepotřebovala vědět. Protože v okamžiku, kdy se Rogan ponořil do vzpomínek, sáhla svým vědomím jeho mysli a dívala se jeho vnitřním zrakem. Zahlédla zelené údolí s ošklivou černou skvrnou uprostřed. Viděla spálené zbytky srubu, trčící z doutnajícího popela jako ohořelé kosti z pohřební hranice. A cítila tu strašlivou směs zděšení, nesmírného žalu a prvních jiskřiček nesmiřitelného hněvu, která zachvátila duši toho mládence. Zachvěla se.

Najednou koně zvedli hlavy a zavětrili. Vraník neklidně zafrkal, hnědák potřásl hřívou. Jezdci zbystřili pozornost. Byli zhruba v polovině svahu. Ze soumravných stínů před nimi se vynořil temný tvar

Vedle cesty stál velký podlouhlý balvan. Očividně k okolní krajině nepatřil, museli ho sem dopravit z úplně jiného místa. Byl nahrubo opracovaný a někdo do jeho povrchu vytesal několik jednoduchých obrazců.

"Co jsou to za znaky?" zeptal se Rogan, když zastavili koně u kamene.

"Črty. Čarodějnické písmo," odpověděla Mirena nepřítomně, bloudíc očima po balvanu. "Je to čarokam. Proto jsou koně tak neklidní."

"Dokážeš ten nápis přečíst?"

"No dovol? Samozřejmě, že umění črt ovládám."

"Tak co tam teda píšou? Když chceš získat lásku mladé děvy, přidej jí do pití kapku svého semene?"

"To určitě. Nic tak složitějšího se črtami zaznamenat nedá. Zkusím to rozluštit. Ten kámen je starý, písmo obrousily větry a deště..."

Zatímco Mirena luštila nápis, Rogan se rozhlédl kolem.

"Támhleto je stezka," zabručel.

"Cože?"

"Stezka. Mezi tím kapradím hned za kamenem."

"Už ji vidím. Zřejmě vede ke svatyni."

"To jsi vyčetla z těch klikyháků?"

"Přesně tak. Tohle je znak pro posvátné místo - studánku, pramen, možná dubový háj. A tenhle symbol ve tvaru sekery..."

"Perun?"

"Přesně."

"Takže nablízku je opravdu svatiště. To by se mohlo hodit. Rychle se stmívá. Myslíš, že je podřezávání slepic a věštění z krve a popela v těchhle končinách dostatečně výnosné? Že nás místní kněží odeženou od prahu, když jim za nocleh a trochu jídla nabídneme něco raženého stříbra?"

"Proč to nezkusit?"

Otočili koně na stezku.

Už po pár krocích zahlédli mezi stromy zeď ze silných klád a střechu pokrytou svazky proutí. Chvíli nato vyšli na prostranství před prostým srubem. Panovalo tu ticho. Dveře domu byly dokořán a uvnitř se černala tma.

"Zdá se, že nikdo není doma," řekla Mirena.

"Otázka je," ztlumil Rogan hlas,, jak dlouho je to tu opuštěné. A jestli žrecové opustili chýši dobrovolně, nebo nohama napřed." Popohnal koně k ohradě vedle domu a naklonil se v sedle. Vzápětí sáhl za sebe a žilnatá ruka sevřela úchyt luku.

"Co je?" zeptala se Mirena přiškrčeně.

"V té ohradě byla ještě nedávno prasata. Stopy v blátě jsou docela čerstvé." Rogan sesedl z koně, pověsil si na záda toulec se šípy a jednu ze střel přiložil k luku. I Mirena sklouzla ze sedla. Tasila Žihadlo.

"Počkej chvíli," řekla. "Zjistím, jestli se tady někdo neschovává."

Rogan se na ni nechápavě podíval. Vědma sevřela v dlani měsíční amulet na své hrudi a na chvíličku přivřela oči. Tělem jí proběhl třes jakoby slabá ozvěna chvění, které se člověka zmocňovalo při vrcholné rozkoši. Rogana samotného překvapilo, že ho taková souvislost vůbec napadla.

Otevřela oči. "Je tady něco živého."

"Kde?"

"Za domem."

"Člověk?"

"Ne. Je to jen jednoduché vědomí."

S lukem připraveným ke střelbě se Rogan vydal kolem domu. Vědma mu kráčela v patách. Opatrně obešli roh.

"Všemocná Chors," zasténala Mirena. "To je smrad!"

"Někdo tady udělal pořádně velkou zabijačku," ukázal Rogan vystrčenou bradou na stěnu srubu. Byla celá od krve a ležela pod ní hromada vnitřností a končetin, na kterých trnily tři prasečí hlavy.

"Ten někdo musel být pořádně hladový," utrousila Mirena.

"To už tak bývá, když jsi na útěku a máš za sebou dlouhou, namáhavou cestu."

"Taky mě to napadlo."

Najednou něco zašustilo a několik kroků od nich se mihl stín. Rogan bleskově zamířil, ale šíp nevypustil. Tvor skočil do houští a cupitání drobných tlapek se rychle ztratilo v lese.

"Do prdele," sklonila Mirena meč. "Zasraná liška. Přilákal ji ten pach."

"Ale o prasečí střeva se nezajímala. Táhle za domem je ještě něco."

"Ať je to cokoli, nejeví to známky života."

I přes Mirenino ujištění se Rogan choval nejvýš opatrně. Vyšli na nevelký dvůr za srubem.

"Věděla jsem to," zkřivila Mirena rty.

Nedaleko odpadní jámy ležel na zemi nahý muž. Ruce a nohy měl doširoka roztažené a pevně přivázané ke kolíkům zatlučeným do země. Kostnaté tělo pokrývala vrásčitá kůže a nebožtíkův dlouhý plnovous byl skoro bílý. Mrtvola se už sice hemžila hmyzem a mrchožrouti na ní také odvedli kus práce, ale příčina smrti byla pořád zjevná. Někdo muže rozřízl od hrudníku až po rozkrok.

"Krvavá hvězda," procedil Rogan skrz zuby a sklonil luk.

"Cože?"

"Takhle Krvaví psi zacházejí se svými zajatci. Přibijí je k zemi anebo přiváží ke stromu či kříži a rozpárají tak, aby nepoškodili žádný důležitý orgán. Určitě si dovedeš představit, jak dlouho a v jakých příšerných bolestech ti ubožáci potom umírají. Avaři vědí, že z jejich utrpení Kelgar čerpá svou moc."

Roganův hlas se změnil. Najednou mluvil jako ze spánku. Mirena se na něj zkoumavě podívala. Postřehla, že jeho tvář ztvrdla a oči zneprítomněly, přesně jako tehdy, když se ho zeptala na příčiny nenávisti vůči Krvavým psům. Opět se mu opatrně pokusila nahlédnout do mysli. Šlo to. Přivřela víčka. Nejdřív viděla Roganovým očima, dívala se na toho ubohého kněze s očima vyklovanými vránami a tváří ztuhlou v ukrutné agónii. Potom se obraz začal rozplývat. Mrtvolu nahého starce vystřídal tělo mladé ženy. Úplně stejná pozice, doširoka roztažené ruce a nohy, vnitřnosti kypící z ohavné řezné rány, která se táhla od nader až k zakrvácenému, potrahanému lůnu. Dívka stále žila. Její oči byly plné šílenství, ústa vytrvale prosila o smrt. Mladík, jehož zrakem se Mirena dívala, klesl na kolena vedle umírající. Přeřízl provazy poutající její kotníky a zápěstí. Už jí nebylo pomoci. Umírala a bolest byla čím dál tím horší. Ochraptěla, protože křičela celý den. Celý den, zatímco on byl na lovu. Zbývala jediná věc, kterou pro ni mohl udělat. Z pouzdra u boku vytáhl nůž a se zoufalým pláčem přiložil hrot čepele k její hrudi, tam, kde pozvolna dotloukávalo srdce...

Mirena rychle vyklouzla z Roganovy mysli a zhluboka se nadechla. Srdceryvný nářek, který se v té vzpomínce dral mladíkovi z hrdla, nebyl nic proti tomu, co se dělo v jeho duši. Nenávist, která vzešla z téhle bouře pocitů, musela být strašná. Vědma potlačila vlastní vnitřní chvění a pevněji sevřela jílec meče, který jí málem vyklouzl z prstů.

"To děvče," zeptala se, "byla tvoje..."

Prudce k ní obrátil pohled. Zdálo se jí, že temnota z jeho očí vytryskla ven a sekla po ní studeným pařátem. Další slova se jí zadrhla v hrdle.

"Má žena," procedil skrz zuby. "Krvaví psi ji zabili a našeho malého syna odvedli, aby ho obětovali svému tisíckrát prokletému bohu. Přisahal jsem, že nenajdu klid, dokud se poslední z těch zkurvenců nenažere nabroušené ocele." Najednou Rogan zpozorněl a podíval se nad Mirenino rameno. "Slyšela jsi to?"

"Co?" otočila se.

Do ticha zacinkal koňský postroj.

"Nebyli to naši koně?"

"Ne, znělo to odtud," ukázal dál do lesa. "Vidím tam mezi stromy nějakou ohradu."

Podívala se pozorněji. "Máš pravdu. To bude zřejmě místní svatobor."

Pevně svírajíce v dlaních luk a meč, pospíchali tím směrem.

Posvátný háj chránila ohrada z kůlů. Každé břevno bylo nahoře otesáno do podoby jednoduché hlavy, takže to vypadalo, že svaté duby hlídá šik vysokých postav. Před velkou vyřezávanou bránou stál přivázaný kůň, statný dlouhonohý grošák. Na zádech měl červenou přikrývku lemovanou žlutým pásem a střapci. Sedlo a řemen bylo ozdobeno stříbrnými cvočky a lesklými kamínky.

"Do prdele," zavrčela Mirena. "Avarský postroj."

Rogan přikývl. "Můžeš zjistit, jestli tam těch červů není víc?"

Vědma se opět dotkla stříbrného půlměsíce, který jí visel na krku, přivřela oči a na tváři se jí objevil soustředěný výraz. Po chvíli však prudce vydechla a zavržela hlavou:

"Nemůžu. Celý háj je zahalený magií. Divokou, přírodní. Prýští z těch stromů."

"Nevadí. Počkej na mě tady."

"Tak to ani náhodou. Tohle není žádná hrdinská píseň a já nejsem ukňučená ženská, která jenom provází odvážného bohatýra a nechá se jím na každém kroku zachraňovat. Jestli je tam těch zkurvysynů víc, budeš můj meč potřebovat. Nenosím ho na ozdobu." Podíval se na ni. "Ale drž se za mnou. Když začnu střílet, nic přede mnou není v bezpečí." Mirena to vzala na vědomí.

Opatrně minuli grošáka. Když procházeli bránou, býcí lebky na ně zíraly prázdnými očními důlky. Za ohradou už panovala tma. Svatoboru se nesměla dotknout sekera, takže staré kmeny tady rostly v husté spleti s mladinou a křovím. Koruny byly tak propletené, že přes ně skoro nebylo vidět nebe. Úzká cestička jako by vedla dlouhým temným tunelem. Rogan a Mirena museli dávat pozor na každý krok - vrstva listů prozrazovala i ten nejnepatrnější pohyb.

Konečně se před nimi objevilo světlo. Cestička ústila na širokou mýtinu. Obětišti dominovala téměř dva sáhy vysoká modla, zobrazující postavu s vousatou, zamračenou tváří. V ruce svírala velkou sekeru a na hlavě měla jakousi přilbici ozdobenou dvojicí volských rohů. Byl to Perun Hromovládce, nejmocnější z bohů. Společnost mu dělaly modly nižších bohů. Před jednou z nich klečel mohutný muž. Na sobě měl obnošenou halenu, koženou suknicí pobitou bronzovými lamelami, ošoupané lněné kalhoty a dřevěné boty. K blížící se dvojici byl otočený zády a zjevně netušil, že už není sám.

Rogan opatrně vystoupil na prostranství, rozkročil se s levou nohou předkročenou a natáhl tětívu až k líci.

"Jsi mrtvý," procedil skrz zuby.

"Perunovy koule!" Do muže jako by uhořel blesk. Prudce se otočil a vyskočil na nohy. Až do této chvíle to vypadalo, jako by se modlil. Tuto domněnku vyvrátil zbytek koláče v jedné a napůl snědené jablko v druhé ruce. Obr měl něco přes třicet let, i když dlouhé vlasy a rozježený ryšavý plnovous ho dělaly starším. "Nestřílej, člověče! Nechtěl jsem tohle místo znesvětit! Byl jsem jen hladový a tak jsem si myslel, že bohové budou milosrdní a podělí se s unaveným poutníkem o trochu jídla..."

"Tak tohle rozhodně není krkavec," postavila se Mirena vedle Rogana. Černovlasý střelec však nesklonil luk, ani nepovolil tětívu.

"Mohla by to být jedna z těch slovanských krys, co bojovali na avarské straně. Na jihu a na východě se celé kmeny za příslib podílu z kořisti ochotně postavily jako přední voj před krkavčí vojska."

"U Peruna a všech bohů," vypouklil vousáč oči. "Co to říkáš, člověče?! Já a spojenec Avarů? Nikdy! Jsem Velemír z Bořinu, ještě donedávna jezdec ve službách Radomíra z Nitry. Celých šest let jsem rozsekával Avary na žrádlo pro vrány. Od bitvy pod Děvínem až po tu nádhernou jatku začátkem tohoto léta, kdy jsme dobyli Vukmar a navlíkli kagana Sagutaje prdelí na špičatý kůl. Teď se vracím domů - díky té patálii s křesťanstvím a bulharské lakotě stejně chudý, jako když jsem opustil rodné hradiště. Jediná věc, kterou si nesu jako kořist z té zasrané války, je stříbrem vykládané avarské sedlo. To ono vám vnuklo myšlenku, že bych mohl být krkavec, je to tak? Ať ho trefí šlak, věděl jsem, že mi přinese jen smůlu. Skoro jsi mi kvůli němu naježil záda šípy."

Rogana hromotlukova slova zjevně nepřesvědčila. "Co víš o žrecovi?"

"O jakém žrecovi?"

"O tom, co leží mrtvý za svou chýší."

Velemír vytřeštil oči ještě víc. "Vážně? A mě se zdálo divné, že tu nikdo není. Když se z domu nikdo neozýval, šel jsem se podívat k háji, jestli tady někoho nenajdu... Co se tomu ubožákovi stalo?"

"Avaři," procedil Rogan skrz zuby. Znělo to, jako by si odplívl. "Co tady pohledáváš, Velemire? Kam máš namířeno?"

"Domů. Můj rod žije v kopcích hned na druhé straně Hronu," ukázal ryšavec prstem.

"Mluví pravdu," ozvala se Mirena. "Kdyby lhal, poznala bych to. Kromě toho, žrec už hnije a je napůl sežraný hmyzem a mrchožrouty. Je mrtvý nejmní dva dny. Tenhle chlap nemá s jeho smrtí nic společného."

"Samozřejmě že nemám, Perunovy koule!" zvolal Velemir pobouřeně.

Rogan ještě chvíli váhal, pak pomalu přikývl a sklonil luk. Vousáč si nahlas oddechl a spustil ruce. "U všech bohů, vylekali jste mě, lidé!"

"Kdyby ses tak oduševněle nenacpával obětinami z oltáře," řekla Mirena, "slyšel bys nás přicházet. Nestydíš se, okrádat boha?"

"Prosím tě, jakého boha?" zachechtal se hromotluk a obrátil pohled k modle. Nebylo to žádné mistrovské dílo a dřevo časem ztmavlo a popraskalo, takže jakékoli tvary byly jen těžce rozeznatelné. "Někdo tu zarazil do hlíny ostrouhané poleno. Co to vlastně má být? Hnusnobož?"

Mirena zasunula meč do pochvy. "Řekla bych, že je to Živa."

"Živa?" vyprskl vousáč. "Tohle?" Podíval se pozorněji. "No jo, má to něco jako kozy... Ale řeknu vám, kdovíjak jsem si tou drobnou svatokrádeží nepřilepšil. Pár koláčů suchých jako troud, jedno plesnivé jablko, hrst pšenice. A na pití?" Zakašlal a nahlas si odplívl.

"Zasraný konopný olej."

V Mirenině hlase zaznělo pobavení. "Ten se Živě dává na zajištění plodnosti. Kvůli úrodě."

"Teda, moji plodnost to určitě nezlepšilo. Hnusné svinstvo. Tfuj!" Velemir přistoupil blíž ke dvojici a pořádně se podíval na Rogana. "Hm, zvláštní..."

"Co je?" zabručel Rogan, schovávaje šíp zpátky do toulce.

"V tom šeru jsem ti ze začátku neviděl pořádně do tváře, ale teď se mi zdá, že jsem tě už předtím někde potkal. Tebe, plavovlásko, vidím poprvé, tím jsem si jistý. To roztomilé tetování a ty rozkošné copánky bych si určitě zapamatoval..."

Vědmíny oči se proměnily ve dva kousky ledu. "Plavovlásko? Copánky? Dej na mou radu a už tahle slova přede mnou raději nikdy nevyslovuj." Odměřeně se otočila k odchodu.

"Bohové, ta je nabroušenější než má sekera," pohlédl Velemir na Rogana. "Kdo to vlastně je?"

"Mirena," odvětil dlouhán a nedbaje na Velemirovo lapání po dechu, vydal se za vědmou.

"Já jsem Rogan."

"Perunovy koule!" plácl se hromotluk do čela a spěchal za dvojicí. "Jistěže! Černý Rogan. Ta moje děravá paměť! Nepoznal jsem největšího hrdinu od Vukmaru, ať mě bohové ztrestají! A Mirena zvaná Vosa, nejslavnější vědma a lovkyně démonů na východ od řeky Moravy. Co vás přivádí do těchto bohů zapomenutých končin?"

"To je dlouhý příběh," prohodil Rogan přes rameno.

"A to vadí?" namítl Velemir. "Právě padl soumrak a dlouhý podzimní večer je přece jako stvořený pro dlouhé příběhy."

Vědma, krácející kousek vpředu, obrátila oči v sloup. "Vznešená Chors! Tenhle moula, to je určitě zkouška mé trpělivosti, že?"

Zdálo se jí, že v šumění dubů slyší pobavený smích bohyně.

Kapitola čtvrtá

Přízraky v měsíčním svitu

Mor aby to!" zaklel Ždan a ze všech sil se zapřel do těžkého balvanu. "Takovouhle práci nám byl Veles dlužen!"

Srpoš přestal kopat, narovnal se a podíval se na ozbrojence nad okrajem jámy.

"Potřebuješ pomoci?" nabídl se.

"Ne," zafuněl Ždan skrz vyceněné zuby. "Dokonči jámu. Tma rychle houstne, nechci na tomhle mizerném místě trčet déle, než je potřeba."

"Myslíš, že mě to baví?" chopil se Srpoš prosté dřevěné lopaty. "Je to tu strašidelné. A ty prokleté avarské hlavy... Brrr! Oči jsme jim prorazili hřeby, ale ani tak se nemůžu zbavit dojmu, že na mě celou dobu čumí."

Ždan naposled převalil balvan a ten hlučně narazil do hromady dalších připravených kamenů. Nahlas zakašlal a hlučně si odplivl. "Myslím, že už jich je víc než dost. Jak jsi na tom?"

Srpoš vyházel z jámy poslední zbytky nakopané zeminy a přikývl. "Myslím, že to bude stačit."

"Hlavně ať už jsme odtud pryč," zabrblal Ždan, podal Srpoši ruku a pomohl mu vylézt z vlhké díry. "Vrátíme se do hospody a dáme si pár rohů piva, ať se to gnómovi bude líbit nebo ne. Za tuhle hnusnou dřinu si to zasloužíme."

"Moje řeč. Spěte sladce, prašivé kebuly," zavrčel čeledín a nohou skopl do jámy šest hlav svázaných koženým řemenem.

"A ty jim můžeš dělat společnost, skrčku," dodal Ždan, zvedl ze země pytel s mrtvolou raracha a taky ji hodil do hrobu. "A ty očarované lebky ať jdou za nimi..."

Najednou někde v temnotě mezi stromy zaduněla kopyta. Muži si j vyměnili vyděšené pohledy. Ždan rychle sáhl dozadu za opasek a sevřel v dlani topůrko sekery. Srpoš se sehnul pro čakan. Podvědomě se postavili co nejbliž jeden ke druhému.

Po cestě se blížilo nejmíň deset jezdců. Jeden za druhým se vynořovali z temnoty lesa. Na prvním oři seděl nízký, zavalitý muž s kulatým obličejem a vlasy spletenými do dvou copů. Na sobě měl tmavě zelený plášť a v ruce svíral žezlo, čarodějnickou hůl s vyřezávanou hadí hlavou na vrcholku. Kromě ní u sebe neměl žádnou zbraň. Zato muži, kteří ho provázeli, byli ozbrojeni až po zuby. Někteří s přilbicemi na hlavách a oblečení v pancířích z vařené kůže neboj bronzových šupin, jiní jen v nahrubo sešitých kůžích nebo kožešinových pláštích. Většinou lidé, ale i jeden mladý goričský kříženec a dokonce jeden dragan. Tu sběr vlastně spojovala jen jediná věc - všichni vypadali nebezpečně.

Čaroděj zastavil koně u jámy. Se zájmem se do ní podíval. Chřtán hrobu přežvykoval tmou, ale muž něco zamručel a hadí hlava na konci žezla se rozzářila nazelenalým světlem. Z díry na mága slepě civělo půl tuctu hlav a cenilo zuby zpod ohnivajících rtů. Čaroděj stočil pohled stranou. Něco ho zaujalo. Sklonil se v sedle, otočil žezlo a konec hole zastrčil do očního otvoru jedné z pomalovaných psích lebek.

"Zdá se, že nejsme jedinými lovci v tomto lese," zvedl strašidelnou trofej a ukázal ji ostatním jezdcům. "Do prdele. Doufal jsem, že těch šest dostaneme živých a vypáčíme z nich polohu svatyně."

"Ale aspoň víme, že jsme na dobré stopě," ozval se dragan, štíhlý tvor s bezvlasou hlavou pokrytou drobnými šupinami a zdánlivě lidským, ale hadovitě pružným tělem. "Všichni krkavci směřují někam k Hronu."

"To je nám prd platné," zabručel čaroděj. Obrátil pohled k roztřesené dvojici na druhé straně hrobu. "Odkud jste vzali ty hlavy? A nesnažte se mi namluvit, že jste ty krkavce ulovili sami. Slámožrouti jako vy nemohli zvládnout půl tuctu Krvavých psů."

Srpoš dočista oněměl strachem, a tak bylo na Ždanovi, aby odvětil. "Černý Rogan," zachraptěl. "On ty hlavy přinesl..."

Čaroděj a dragan si vyměnili pohledy, i mezi ostatními jezdci to zašumělo. Zjevně to jméno neslyšeli poprvé.

"Byl sám?" zeptal se mág.

"Úplně sám, Blahorodí."

"Takže Černý vyčmuchar stejnou kořist," zasyčel dragan. "Ten zkurvysyn nám chce vyfouknout poklad..."

Čaroděj zamyšleně zavrtěl hlavou. "A možná ne. Znáám ho líp než ty. Jemu nejde o zlato. Je posedlý pomstou. Burgutova smečka mu prý kdysi dávno vyvraždila rodinu."

"To je možná pravda, ale jestli se dostane k avarskému lupu dřív než my, určitě ho tam nenechá jen tak ležet."

"Nedělej paniku a zkus přemýšlet. Rogan je osamělý vlk. Jestli se Krvavé psy pokusí pobít bez pomoci, bude to sebevražda. Možná pod jeho mečem docela slušně prořídnu, ale nakonec ho stejně pošlou k Moreně. Vidím to tak, že ten hlupák za nás udělá špinavou práci a my po něm už jenom zameteme zbytky a shrábneme avarské zlato."

"To by se mi líbilo," zašklebil se dragan, až v šeru zasvítily dvě řady ostrých tesáků. "Ale i tak bychom měli spěchat."

"Souhlasím. Čas je proti nám. Ale dnes v noci potřebujeme odpočinek. Štveme koně téměř bez přestávky už skoro tři dny. Ty," podíval se na Ždana a ukázal před sebe, "co to jsou támhle za světla?"

"To je hostinec U kněžny Dragoljuby, pane."

"Výborně," kývl čaroděj hlavou, sklonil žezlo a nechal psí lebku sklouznout do hrobu.

"Pojďme, ať nenasákneme tím hnilobným smradem."

Jezdci popohnali koně a rychlým klusem minuli Ždana a Srpoše. Temná kavalkáda zvonila ocelí. I když byl chladný večer, Srpoš si rukávem otřel z čela pot.

"Hohó! Medovina!" zvolal Velemir, když přivoněl k hrdlu čutory, kterou mu podal Rogan. Zkusmo si lokl a výraz jeho tváře neměl daleko k blaženosti. "A výborná..." Dychtivě si dal ještě jeden doušek. "Ááááách... Perunovy koule, tohle mi chybělo. Panno Mireno, musíš si s námi připít!"

"Ani nápad," zatvářila se vědma kysele a zamíchala bublající polévku v kotlíku. "A možná tě zklam, ale i to oslovení si můžeš klidně odpustit."

"Myslíš panna?" Obr se zasmál, jako když troubí jelen v říji. "Jistě, vždyť by to byl hřích, kdyby tak spanilá děva nedovolila muži, aby jí rozpletl copánky."

Mirena ho počastovala ledovým pohledem. Velemirovi se smích zadrhl v hrdle. Raději se obrátil k Roganovi, pohodlně opřenému o stěnu. "Na společnou cestu," pozvedl čturu.

"To ještě není tak jisté," utrousil černovlasý střelec.

"Jak to, že ne? Říkal jsi přece, že hledáte Kirt."

Rogan i Mirena doslova probodli Velemira pohledy.

"Ty víš, kde se Kirt nachází?" zeptal se Rogan pomalu, jako by hovořil s někým, komu to nemyslí příliš rychle.

"Nóóó, ne úplně. Přesnou polohu svatyně nezná nikdo - kromě Avarů samotných, samozřejmě. Háček je v tom, že Kirt chrání mocná kouzla. Vchod do svatyně je pro nepovolaného člověka neviditelný."

"Na to bych se tedy podívala," ušklíbla se Mirena sebevědomě.

"Samozřejmě, mocná vědma jako ty určitě dokáže bránu Kirtu odhalit. Ale u nás v Bořinu není nikdo s takovými schopnostmi. Mnohokrát jsme se pokoušeli odhalit přístup do krkavčího hnízda, povolali jsme i zaklínače, žrece a hádače z okolí, ale marně. Víme jen, že Kirt leží někde v lesích severně od naší osady, ale to je všechno - kouzla ho chrání jako neviditelný štít." Velemir si dopřál další doušek medoviny. "Kdysi dávno, ještě předtím, než Sám zahnal tu prašivou sběh za Dunaj, byli Avari v Pohroní častými hosty. I do Bořinu jezdili lovit otroky, odháněli nám dobytek, vykrádali sýpky, znásilňovali ženy. Často zůstali i na delší dobu a nadutě se roztahovali jako kohouti na smetišti. Jednou prý u nás zimovala početná družina, které velel nějaký kněz, mocný černokněžník. Jenže zrovna tehdy vypuklo to velké povstání a k Sámovi se přidaly všechny kmeny na Moravě a v Ponitří. I k Hronu přivál vítr jiskřičky toho ohně. A z nich raz dva vypukl požár. Rody zapomněly na staré šarvátky a sjednotily se proti společnému nepříteli. Borinové nikdy nebyli zbabělci. Zaútočili na čarodějovy bojary a většinu z nich naučili, jak chutná železo. Kněz se s hrstkou bojovníků probíjoval z té krvavé masy a utekl do hor. Naši jim byli v patách, ale stopa se ztratila ve skalách. Vypadalo to, jako by Avari i s koňmi vzlétli..."

"Iluze," zamumlala si Mirena podnosem.

"Co to?"

"Kouzlo, které ošálí zrak."

"Ach tak," přikývl Velemir. "Ano, muselo to být něco takového. Čaroděj přechytračil pronásledovatele, vyčkal v úkrytu, dokud všechno neutichne, a pak se nenápadně vypařil. Ale místo, na kterém se schoval, muselo být něčím zvláštní. Protože po letech se ten čarodějník do borinských kopců nečekaně vrátil. To už ze Sámovy říše dávno zbyl jen prach a Avari zase směle jezdili podél Hronu na sever. Kněz přitáhl s o mnoho početnější družinou. Vydrancovali několik borinských osad a otroky odvedli na ono tajné místo, aby je tam obětovali svému bohu. Od té doby se vždy po několika letech do své skryté svatyně vracel a konal tam odporné rituály. Vždycky je vede čaroděj, zlořečený Kelgarův kněz. Starší našeho rodu tvrdí, že je to vždy tentýž. Ale to by musel mít už dobrých dvě stě let." Velemir nevěřícně potřásl hlavou.

Rogan se podíval na Mirenu. "Jugur."

"A Krvaví psi," přikývla. "Ta svatyně musí být opravdu výjimečná, když kvůli ní jezdí tak hluboko na slovanské území, dokonce do kopců, které ten stepní národ doslova nesnáší. Zřejmě půjde o místo s velmi silným magickým polem."

"Takže asi máme skutečně společnou cestu, Velemire," přiznal Rogan.

"Já jsem vám to říkal," zachechtal se Velemir. "Perunovy koule, ta polívka voní jako pokrm pro bohy. Radím vám, naberte si pořádně, protože když se já pustím do jídla, pak už ostatním nezůstane! No tak, zlatovlásko, zkus, jestli to maso není měkké!"

Vědma, která se už začala na Velemira dívat o něco shovívavěji, opět přimhouřila oči. "U samotné Chors, už jednou jsem tě požádala, abys mě oslovoval jménem. Jestli si nedokážeš zapamatovat něco tak jednoduchého..."

"Dobrá, dobrá, odpusť mi. Mimochodem, můžu se zeptat, kdo je vlastně ta Chors?"

"Vážně," přidal se Rogan. "Pořád se jí zaklínáš. Kdo to má být?"

Mirena se zatvářila otráveně. "Vy nevíte, kdo je to Chors?"

"V životě jsem o takové bohyni neslyšel," přiznal Velemir.

Vědma zavrtěla hlavou nad takovou neznalostí a pozvedla před jejich zraky svůj amulet. Světlo ohně se míhalo na malém stříbrném srpku. "Chors je bohyně měsíce, pitomci, mocná královna čarodějek. Zjevuje se v podobě sovy. Kmeny daleko na východě si jí váží stejně jako Peruna nebo Velese. A taky je bohyně lásky. Jenže... Mirena se zarazila a zašilhala nejdřív na jednoho, a pak na druhého muže.

"Jenže co?" předklonil se Velemir zvědavě.

"Vy dva hlupáci se určitě budete řehtat. Pohled na vaše rozchechtané ksichty si radši ušetřím."

"Přisahám, že se ani neusměju," položil si Velemir dlaň na srdce.

"To bych ti ani neradila." Mirena se na něj chvíli dívala, a pak pokrčila rameny. "Dobrá tedy. Láska, kterou má Chors v oblibě, je... no, zkrátka, je to láska ženy k ženě."

Rogan nahnul ani brvou.

"Ach, skutečně?" snažil se Velemir zachovat vážnost. "Tak to je pro mne velké zklamání, copánku. Ale snad to není hlavní důvod, proč se Chors klaníš."

Rychlost, se kterou se pokusil uhnout, byla vzhledem k jeho rozměrům obdivuhodná. Dřevěná naběračka ho však přesto trefila přímo doprostřed čela.

"Mocní bohové, už jsi zažil, aby někdo vydával ze spánku takové příšerné zvuky?"

Rogan vyšel na zápraží a zavřel za sebou dveře. Velemirovo dunivé, nepravidelné chrápání, občas doplněné nesrozumitelným mumláním ze spánku, ztichlo za stěnami srubu.

"Když člověk dlouhé roky nocuje ve vojenských leženích, zažije leccos."

Mirena zavrtěla hlavou. "Strašné. I chrochtání prasete s hlavou v korytu plném pomyjí zní příjemněji. Pojdme se radši věnovat našemu druhému společníkovi."

"Pojďme."

Zamířili k tmavému tvaru uprostřed dvora. Byla chladná, větrná noc. Roztrhané mraky putovaly oblohou a střídavě odhalovaly a zakrývaly oválný měsíc. Stříbřité světlo vytrhávalo z temnoty strašidelné siluety stromů. Bez listů vypadaly jako kostry neznámých oblud.

Na narychlo navršené hranici z hrubých polen spočívalo pod příkrývkou tělo nebožehého žrece.

"Už mi konečně vysvětlíš, proč jsi našeho zapáchajícího přítele nechtěla spálit hned?" zeptal se Rogan.

"Jistě. Mám v úmyslu mu položit pár otázek."

Rogan zareagoval jen pozvednutým obočím.

"Jistě uznáš," dodala Mirena, "že teď, když má ještě nějaká ústa, bude mluvit srozumitelněji než jako hromada popela."

"Nepochybně."

Vědma popadla cíp příkrývky a rázně odhalila horní polovinu těla.

"Fuj!" odvrátila hlavu a nakrčila nos. "Stařík rozhodně nezahálal a usilovně pokračoval v hnití!" Odplivla si a držíc příkrývku nataženou rukou co nejdál od sebe, stáhla ji z mrtvol. Svěžest chladného nočního vzduchu přerazila příšerný zápach. Nebožtíkova odporně bílá pokožka doslova svítila do tmy. Prázdné oční jamky plné hmyzu slepě civěly na měsíc.

"Nevypadá zrovna sdílně," poznamenal Rogan.

"Však já už mu rozvážu jazyk. Teď ustup. Ať se bude dít cokoli, nepřibližuj se ke mně. Kdybych omdlela, což je pravděpodobné, počkej až se všechno uklidní, odnes mě dovnitř a přikryj kožešinou. Ráno mě bude bolet hlava a možná budu blít jako sysel, ale v sedle se snad udržím."

Rogan na vědmu udiveně hleděl. Mirena se otočila tváří k mrtvole a mírně se rozkročila, aby měla pevnější postoj. Kovový srpek na jejích prsou rozséval okolo stříbřité záblesky. "Běž už," přikázala chraptivým hlasem.

Rogan poslušně poodešel až ke srubu. Uvnitř se Velemir hlučně otočil na druhý bok a chrápání na chvíli ustalo.

Mirena zvedla ruce a pokrčila je v loktech, dlaně otevřené a konečky prstů namířené k obloze. Rogan to gesto samozřejmě znal, všichni žrecové a čarodějové ho používali při vzývání bohů, běsů a nadpozemských sil. Hodnou chvíli se nic nedělo. Vědma se nehýbala. Kmeny stromů škrábaly v temnotě jako stovky koček, brousících si drápy. Potom někde nablízku zahoukala sova a najednou se všechno změnilo.

Rogan zamrkal. Vypadalo to, jako by se rozptýlené světlo měsíce najednou stáhlo k čarodějce. Všechno kolem se propadlo do absolutní tmy, zatímco Mirenu naopak obestřela jasná stříbřitá záře. Rogan se nedokázal ubránit dojmu, že vědma vysála z okolí všechnu moc své měsíční paní Chors. Svit byl rozmazaný jako sluneční světlo pronikající hustou mlhou. Začínal se šířit. Nejdřív se kroutil Mireně u nohou, pak se přepíplazil k hranici, vystoupal po ní a obestřel mrtvého žrece.

"Probud' se," řekla vědma změněným, strašidelným hlasem.

Korunami stromů zalomcoval mocný porыв větru. Rogan překvapeně vzhlédl. Skutečně slyšel sbor kvílivých lidských hlasů, nebo to bylo jen mámení? Odhrnul si z tváře vlasy, rozčuchané tím podivným závanem větru, sklonil pohled k Mireně - a ztuhl.

Žrecova mrtvola se vznášela zhruba stopu nad pohřební hranicí, jakoby podložená polštářem z onoho bledého svitu. Ústa se jí němě otevírala, pěsti křečovitě zatínaly, svaly na pažích se chvěly přílivem života.

"Slyšíš mě?" zeptala se Mirena nahlas.

Nebožtíkova hrud' se prudce zvedla a z hrdla se vydralo ohavné, přidušené chrčení.

"Kdo jsi?" naléhala Mirena.

Stříbřité světlo zapulzovalo a z knězových úst se vyhrnuli malí černí brouci. Hemžili se po obličejích, cupitali po hranici, snažili se uniknout. Hrdlo se pročistilo a chropot se proměnil ve snahu formulovat jednotlivé hlásky.

"Ggggg... gooor..." Vránami rozklovaný jazyk se kroutil jako rozdupaný had. "Gorrzzzz... Gorazzzd... Ssstráž... Strážce svatyně..."

"Jak jsi zemřel, Gorazde?"

"Přřijeli jezzz... jezdcí. Mnohojezzz..."

"Kolik jich přesně bylo, Gorazde?"

"Mnooo... mnoho..."

"Vzpomeň si. Deset? Dvacet? Víc?"

"Vííí... T... tři tuuu... tucty..."

"Avaři?"

"Aaaaa... Aavaři... L... lebky na... sss..."

"Na sedlech. Rozumím. Krvaví psi. Kdo všechno byl v té družině? Jen samí bojovníci, nebo i ženy a děti? Vlekli s sebou nějaké otroky?"

"Nnn... ne. Jen d... dííí... dítě..."

"Bylo s nimi dítě?"

"Chlll... chlapec... Deset... leee... leet..."

"Avarský chlapec?"

"Nnn... Nnnnee..."

"Takže otrok?"

"Aaaaa..."

"Dobrá. Kdo družině velel?"

"Mmmuž... Jizzz... Jizzzva na... krrr..."

"Na krku?"

"Aaaaa..."

"Je mi to jasné." Mirena na okamžik zmlkla a několikrát se zhluboka nadechla. Bylo vidět, že i za tak krátkou chvíli ji kouzlo nesmírně vyčerpalo. "Teď mi řekni, kdy přesně odtud odešli? Dnes jsou tři dny po úplňku."

"Tříři... tři..."

"Před třemi dny?"

"Aaaa..."

"Mířili na východ?"

"Přř... přebrodili... hhh..."

"Přebrodili Hron," přikývla Mirena. Mluvila malátně a tělo se jí chvělo. Očividně mlela z posledního. Rogan ji znepokojeně pozoroval a byl připraven kdykoli jí přiskočit na pomoc, kouzla nekouzla.

"Chci, abys věděl," dodala vědma s vypětím posledních sil, "že o tvé tělo bude řádně postaráno. V pokoji se vrať do Návů."

Stříbřitá záře začala poblikávat. Mirena bezvládně svésila ruce a klesla na kolena.

Magický svit z ní jako by stekl a shromáždil se kolem Gorazda. Rozpáraná mrtvola strašidelně zářila uprostřed nekonečné temnoty. Roganovi se zdálo, že šumění větru k němu doléhá z nesmírné dálky. Vrávoravě udělal několik kroků k Mireně, najednou ho něco přinutilo zastavit. Zpočátku to byl jen divný pocit, mrazení rozlézající se mezi lopatkami, po zátylku a na rukou. Měl dojem, že někdo stojí za ním a upřeně ho pozoruje. Husí kůže se změnila ve skutečný ledový chlad. Dech se mu měnil v chomáče bílé páry. Pomalu se otočil.

V temnotě, sotva tři kroky od něj, někdo stál. Drobná, útlá postava v haleně bílé a jemné jako mlha nad jezerem. Přízračné světlo jakoby se odráželo od bledé tváře lemované vodopádem hustých černých vlasů. Když dívčí rty zkřivil pobavený úsměv, Rogan měl pocit, že mu zamrzlo srdce.

"Zajímavé," promluvila zvláštním, prapodivným hlasem. "Už jsme tolikrát stáli tváří v tvář, ale až dnes vidíš i ty mne. Co to asi znamená?"

"To řekni ty mně," zachrptěl. Samotného ho překvapilo, že se zjevení nepotřebuje zeptat, co je vlastně zač. Věděl to. Po čertech dobře to věděl.

"Obvykle mě vidí jen ti, které už brzy vezmu do svého náručí. Ale tvůj čas ještě nenastal. Dnes ještě ne."

"Možná už brzy."

"Možná. Bojíš se?"

"To sotva."

"Tak proč se chvěješ?"

"Je zima."

"Mě neobalamutíš, Rogane. Víš, proč máš ze mne strach?"

"To jsem zvědav."

"Konečně jsi našel něco, na čem ti záleží. Ještě si to neuvědomuješ, ale tvé podvědomí už to ví."

"Chci z Burguta a Krvavých psů udělat žrádlo pro červy. Za Zdobenku a Vojana. Nic jiného mě nezajímá."

"Och, proč jste vy smrtelníci - a muži obzvlášť - takoví krátkozrací?" usmálo se zjevení, prošlo kolem Rogana a zastavilo se u hranice, černá silueta na pozadí mlžného světla obklopujícího žrecovo tělo.

Kdesi na stromě znovu zahoukala sova.

"Promiň, Chors. Dala jsem ti dost času. Gorazde, je čas jít."

"Aaaaaa..."

"Nechci nic slyšet."

Čarodějné světlo se rozprsklo na tisíc drobných jiskřiček. Mrtvola dopadla zpátky na hranici. Tajemná postava zmizela a s ní pominul i chlad. Na dvůr před kněžovým obydlím opět dopadalo přirozené měsíční světlo.

Rogan si uvědomil, že mu drkotají zuby. Pokusil se přemoci vnitřní chvění a potácivě zamířil k Mireně. Stále klečela, hlavu měla svěšenou a jednou rukou se opírala o zem, aby nespadla.

"Žiješ?"

"Bohužel ano," odvětila slabým hlasem. "Cítím se, jako by mě něco snědlo, strávilo, a potom vyvrhlo. Je mi strašná zima. I ty to cítíš, nebo to způsobil jen úbytek síly?"

"To jen zafoukal nějaký podivný vítr. Už je to pryč." Vzal ji pod paží, pomohl jí vstát a zvedl ji do náručí.

"Muž s jizvou na krku. To je Burgut?" zeptala se s hlavou opřenou o jeho rameno.

"Správně. Tu jsem mu udělal já. Rána ale nebyla dost hluboká, vlastně jen takové škrábnutí. Podruhé už si dám víc záležet."

"Věřím. Už můžeš podpálit tu hranici."

"Udělám to."

"Zvláštní."

"Co?"

"Na chvíli mě obestřely mrákoty. Zdálo se mi, že slyším nějaký tichý hlas. I ty jsi něco říkal. Říkal jsi něco?"

"To se ti jen zdálo."

Došli ke srubu. Rogan nohou otevřel dveře.

"Do prdele," zasténala Mirena.

"Co je?"

"Začala jsem krvácet. Jako vždycky, když si kouzlo vyžádá příliš mnoho síly a vypětí. Ne, neboj se," dodala, když si všimla jeho výrazu, "počítala jsem s tím a udělala jsem opatření."

Rogan se skloněnou hlavou vešel do chýše. Když kladl Mirenu na prosté lůžko z chvojí, už tvrdě spala. Chvíli se na ni díval, pak se otočil, vzal z ohniště hořící větev a vyšel ven. Velemir se ve spánku otočil na záda a zase začal chrápat.

Kapitola pátá Štvanci

Hrbolatá cesta přivedla jezdce vysoko na úbočí rozložitě hory. Podkovy tří koní občas zvonily na kamení, jindy je umlčel pás trávy táhnoucí se středem cesty. I když bylo teprve časné odpoledne, na krajinu jako by už padal soumrak. Barva mračen, visících nízko nad vrcholky kopců, pozvolna přecházela z ocelově šedé do modročerné. Bylo dusno a vzduch voněl blížícím se deštěm.

Velemir klusal vpředu, jako po celý den. Dnes byl překvapivě zamlklý. Od chvíle, kdy za úsvitu přebrodili Hron, se v obrově tváři odrážely smíšené pocity - chvíli jako by bojoval se slzami a chvíli zase s nutkáním bezuzdně se rozesmát. Rogan a Mirena se ho na nic neptali. Nebylo potřeba. Velemir se po osmi letech vracel domů. Kraj za řekou, který jim dvěma připadal divoký, nehostinný a zdánlivě liduprázdný, byl pro něj bezpochyby nejkrásnějším místem na světě. Šťastný člověk, napadlo Mirenu. Jeden z těch, kteří se po válce mají kam vrátit.

Rogan se držel vzadu, shrbený v sedle, ponořený do vzpomínek. Najednou ho ze zamyšlení vytrhl podivný pocit. Jako by mu neviditelná, ledově studená ruka přejela nehty po zádech. Narovnal se a bleskově pohledem pročísl okolí. Tušil, co tyhle pocity znamenají.

Někdo ho pozoroval.

Na cestu se z obou stran tlačilo maliní a ostružiní, propletené lískami, jeřabinami a bukovou mladinou. V houští se najednou pohnul černý stín. Rogan trhl uzdou a sáhl po luku.

Stín se na něj upřeně díval šikmýma dravčíma očima. Rogan se mimovolně zachvěl. Jen se mu to zdálo, nebo oči stvoření skutečně zářily ohněm červeným jako krev? Navzdory mrazení v celém těle pomalu pustil úchyt luku. Z nějakého důvodu si byl okamžitě jistý, že mu od tajemného tvora nic nehrozí. Počáteční neklid ustoupil. Oči, svítící z černého stínu, najednou nevypadaly divoce a nebezpečně, ale rozumně a... naléhavě. Jako by se mu to zjevení snažilo něco naznačit - a chyběl jen kousek k tomu, aby si porozuměli... »Rogaaaneee,« rozechvěla mu lebku ozvěna podivného hlasu, který pronikal přímo do mozku jako ostrý hrot...

"Rogane!"

Zaskočeně sebou trhl, zvedl hlavu, zamrkal. Mirena stála u něj, nakláněla se v sedle a držela jeho vraníka za ohlávku.

"Chceš slítnout ze sedla a zlomit si vaz?" ušklíbla se. "To by byla dost trapná smrt pro chlapa s tvou pověstí."

"Cože?" protřel si prsty oči. Velemir stál kus před nimi a smál se pod vousy.

"Usnul jsi v sedle a najednou jsi začal sebou cukat a sahat po luku. Kdybych na tebe nezakřičela, tak namouduši sletíš z koně. Člověče, ty musíš mít pořádně špatné sny..."

"Tenhle nebyl špatný," zašeptal Rogan, otočil hlavu a zapátral zrakem v porostu vedle cesty. "Jen divný..."

Stíny v houštině byly úplně nehybné. Po plamenookém tvorovi ani stopy.

"Je pryč..." procedil Rogan skrz zuby.

"Kdo?" dívala se na něj Mirena tázavě.

"Nevím přesně. Vypadalo to jako vlk, ale..." Zarazil se. Zvedl pohled kousek nad keřiky, zaostřil zrak, nakrčil obočí. "Ať se propadnu!"

"Co je?" zpozorněla vědma.

"Tam, na druhé straně údolí," ukázal Rogan přes dolinu na řídce zarostlé pahorky naproti. "Těsně nad lesem. Vidíte?"

"Máš pravdu," ozval se Velemir. "Vidím tam nějaký pohyb."

"Pět jezdců," upřesnil Rogan. "Tři mají vyholené lebky. Krkavci."

"Perunovy koule, Černý," užasl vousáč. "Ty ale máš sokolí zrak. Není divu, že jsi nejlepší lukostřelec na východ od francké hranice. Avaři, říkáš? Jedou docela rychle. Kdo ví, kam se tak ženou?"

"Možná jsou na lovu," utrousila Mirena.

"Na dvounohou kořist," doplnil Rogan.

"Přesně tak jsem to myslela."

"Cválají tímhle směrem," otočil se černovlasý dlouhán k Velemirovi. "Znáš to tady? Víš, jak jim zkřížit cestu?"

"O tom nepochybuj, Černý. Za mnou!"

Borin s vrčivým smíchem pobídl koně. Mirena se nadechla, aby protestovala, ale Rogan už ji neposlouchal - poháněl koně za Velemirem. Vědma zaklela a kopl hnědáka do slabin.

"Jsou nám v patách," vyrazil ze sebe Svojan přerývaně. "Už dál nemůžu, bratříčku..."

Vykašli se na mě. Jenom tě zdržuju..."

"Hlouposti," zafuněl Cvetko. "Dokážeš to, uvidíš!"

Jenže Svojan, zavěšený na mladším bratrovi s rukou kolem jeho ramenou, už opravdu mlel z posledního. "Jsem v koncích..." supěl. "Už pěkných pár honů mě vlečeš za sebou jako hadr..."

"Přestaň!" osopil se na něj chlapec. Oči plné slz svědčily o tom, že si uvědomuje nevyhnutelné, ale pořád bojoval. Narovnal se, aby Svojana zvedl na natažené nohy, a ještě přidal do kroku. Na svých třináct let měl sílu jako medvěd. "Když bude potřeba, donesu tě až do Borinu!"

"Poslechni mě, ty tvrdohlavý berane!" zavrčel Svojan a najednou se Cvetkovi vytrhl. Kolena se mu podlomila. Dopadl na listím pokrytou zem a skrz zaťaté zuby mu unikl přidušený výkřik. Cár plátna, kterým měl ovázanou ránu na stehně, opět začal mokvat čerstvou krví.

"Vstávej," lomcoval Cvetko bratrovou rukou. "Každou chvíli tady budou, najdou tě a udělají s tebou něco strašlivého, tak jako s ostatními!"

Raněný mladík však už sotva lapal po dechu. Chlapec klesl na kolena vedle něj a po tvářích se mu koulely slzy jako hrachy.

"Ty to víš, bratříčku," zvedl Svojan ke Cvetkovi kalný zrak. "Víš, že už neudělám ani krok... Ztratil jsem příliš mnoho krve. Nedášli si říct, chytí nás oba. A to se nesmí stát. Aspoň jeden z nás musí doběhnout do Borinu a varovat ostatní, říct, co se stalo. A já to určitě nebudu. Rozumíš, Cvetko? Rozumíš?!"

Chlapec přikývl a utřel si nos do rukávu.

"Dobře," přikývl Svojan. Na čele mu vyrážel pot, kapičky se spojovaly do stružek a stékaly po spáncích a tvářích. Rozhlédl se. "Pomoz mi dostat se tam k tomu vývratu. Snad mě tam nevyčenichají."

"Určitě to chceš?"

"Dělej, co ti říkám!"

Cvetko pomohl Svojanovi se zvednout a dovlekl ho k vyvrácenému buku. Bylo to ještě lepší, než se mohlo na první pohled zdát. Hlínou obalené kořeny a husté kapradí docela dobře zakrývaly blátivou jámu.

"Pomoz mi tam," zachrčel Svojan a rozhrnul zubaté zelené listy.

Mladší bratr ho opatrně spustil do skrýše. Svojan si pod sebe neohrabaně nahrnul listí a vyčerpaně se svalil vedle kalné kaluže na dně prohlubně.

"Běž už, bratříčku," zasténal. "Neztrácej čas."

"Vrátím se pro tebe," ujišťoval ho chlapec. "Tak rychle, jak to jen půjde. Neopovaž se umřít!"

"Každopádně tady na tebe počkám," zasmál se Svojan skrz zaťaté zuby. "A teď už konečně..."

Najednou oba ztuhli a zatajili dech.

Sluch je neklamal. Šuměním lesa k nim doléhal dusot kopyt. Svojanovi se rozšířily oči.

"To jsou oni! Dohonili nás! Na co čekáš, troubo! Běž, jak nejrychleji umíš! Neohlížej se a utíkej!"

Cvetko vyskočil a vzápětí byl pryč. Zvuk běžících nohou se rychle vzdaloval.

Svojan ochabl a hlava mu klesla na zem. Byla vlhká a studená, ale v téhle chvíli na tom vůbec nezáleželo. Mladík byl úplně vysílený a obcházely ho mráčky. Rána na noze bolela jako čert.

Dusot kopyt se rychle blížil. Svojan byl ještě natolik při smyslech, aby poznal, že je to jen jeden kůň. Pronásledovatelé se museli rozdělit - věděl, že po jejich stopě vyrazilo pět jezdců, viděli je.

Kůň zpomalil do kroku. Zvuk kopyt na koberci z listí byl čím dál zřetelnější. Znělo to, jako by jezdec mířil přímo k vývratu. Svojan ležel nehybně a snažil se být úplně zticha. Dech měl mělký, srdce mu prudce bilo.

Najednou něco zaslechl. Úplně blízko. Bláto vedle něj mlasklo. Vytřeštil oči a pomaloučku otočil hlavu. Mazlavá hlína ani ne dvě pídě od jeho lokte se nadvzdla.

V tu chvíli pochopil, že dobrovolně vlezl do pasti. Skousl rty, aby zadusil vyděšený výkřik, který se mu dral z hrudi.

Kůň zastavil pár kroků od vývratu a hlasitě zafrkal, aby upozornil jezdce, že větrí něco neobvyklého.

Z nažloutlého bláta se vynořila podlouhlá hlava, za ní ohebné tělo a dvojice končetin, ozbrojených ostrými drápy. Krev hučela Svojanovi v uších, jako by ležel pod vodopádem. I přesto zřetelně slyšel zadunění, jak jezdec seskočil z koně.

V hlínou zašpiněné mordě se otevřel otvor plný ostrých zubů. K jámě se opatrně blížily kroky.

Bolest ve stehně tepala ve společném rytmu se srdcem a vystřelovala Svojanovi až do mozku.

Z netvorovy hlavy odkápl kus bláta. Objevily se dvě oči, zelené, zakryté tenkou blankou, s úzkými svislými zřítelnicemi. Oči ještěra. Zvědavě se podívaly na zpoceného a zároveň zimnicí se třesoucího Vojana. Tlama se opět rozšklebila a zpoza zubů vylétl rozeklaný hadí jazyk.

Nad jámou to syklo, jako když ocelová čepel vyklouzne z kožené pochvy. Bahenní netvor zaskočeně zvedl hlavu a odvětil podobným podrážděným zasyčením. Svojan v duchu prosil bohy o rychlou a bezbolestnou smrt. Stvoření vytáhlo z bláta i zadní nohy. Dlouhý chvost s ostnatým hřebenem nervózně udeřil o zem. Ještěr se přikrčil ke skoku.

Kapradí se prudce rozhrnulo. Svojan zavřel oči. Netvor skočil.

Zabzučelo to, jako když kolem ucha proletí podrážděný sršeň. Mladíkovu tvář olízl závan vzduchu, vzápětí následovaný sprškou něčeho horkého a lepkavého. Do boku ho švihl šupinatý chvost. Překvapeně zamrkal. Tvor se zmítal v kalné kaluži. Z pahýlu krku mu stříkala tmavá krev. Odseknutá hlava naprázdno cvakala zuby vedle Svojanova ramene. Vystrašeně se snažil od umírající bestie stáhnout co nejdál. Až potom otočil hlavu a podíval se nahoru.

Uviděl podávanou ruku. Nechápatě na ni civěl. Zdála se mu nějaká malá, útlá. Kdo...

"Nekoukej a chyt' se!"

Ruka i hlas patřily ženě. Zaostřil zrak a uviděl tvář lemovanou plavými copánky, s černým tetováním na tvářích.

"No tak, mouro, pohni kostrou!"

Chopil se ruky a překvapeně vyvalil oči nad silou, s kterou ho vytáhla zpod vývratu.

Vsedě se ještě jednou ohlédl. Netvor se svíjel v posledních křečích a kaluž ztmavla krví.

"Bazilišek," řekla žena. "Smrtelně jedovatý. Máš štěstí, že žiješ. Bohové tě mají rádi."

Svojan k ní obrátil pohled.

"Kdo jsi?" bylo jediné, na co se zmohl.

"Říkají mi Vosa. Ukaž mi tu nohu. Vypadá to ošklivě." Odložila meč, sklonila se nad mladíkovo poraněné stehno a odstranila špinavý, krví nasáknutý cár plátna.

"A Cvetko?" zeptal se Svojan slabým hlasem. "Krkavci..."

"Jen klid. Ti všiváci se pustili údolím kolem kopce. Chtějí vám nadběhnout a počkat si na vás u potoka na jižním úpatí."

"Můj bratr..."

"Neboj se o něj. Teď zatni zuby - zabolí to."

Dotkla se rány a přivřela oči, tváříc se soustředěně. Svojan tlumeně zaskučel. Měl pocit, jako by mu do rány nalila roztavené olovo. Jako poslední uviděl, že se hluboká stopa po avarském meči stáhla a přestala krváčet.

Potom se mu zrak rozostřil a on konečně omdlel.

Ten kořen jako by najednou vyskočil ze země a schválně mu podrazil nohy. Cvetko se s kletbou zřítíl do listí, skoulel se dva sáhy po úbočí a narazil do mechem obrostlého balvanu. Zabolelo to.

"Perun aby to..."

Rychle se zvedl a zkusmo zahýbal končetinami. Šlo to, asi nebyl zraněný. Píchalo ho v boku, ale to nezpůsobil pád. Vymotal si z vlasů suchou větvičku a bez zbytečného otálení se pustil svahelem dolů.

Na úpatí pahorku zurčel potok. V měkké půdě si vymlel hluboké koryto se strmými břehy. Cvetko se spustil k bystřině, rozkročil se s jednou nohou na břehu a druhou na kameni uprostřed proudu a nabral vodu do dlaní. Opatrně se napil, vlastně to bylo jen takové namočení, aby si svažil ústa. Věděl, že by mu ledová voda teď mohl víc uškodit než prospět. Raději si opláchl obličej a mokřými prsty prohrábl vlasy. Osvěžilo ho to, únava jako by ustoupila. Rozhlédl se. Místo nepoznával, ale byl si jistý, že tohle je potok, který protéká i pod hradbami Borinu.

Po vyčnívajících kamenech přesákal bystřinu a už se škrábal nahoru na břeh. Vlhká půda smíšená s tlejícím listím mu ujížděla pod nohama, ale šikovně se zachytával trčících kořenů a keříků. Vzápětí se vyškrábal až nahoru. Nestihl si ale ani pořádně vydechnout. V lese před ním zaduněla kopyta.

"Bohové!"

Krkavci mu nadběhli a odřízli mu cestu. Bleskově se rozhlédl, dopředu - odtud přicházeli nepřátelé. Dozadu - tam byl potok, přes který se už nedostane tak rychle, aby těm sviním stihl včas zmizet z dohledu. Nahoru...

Na nic nečekal. Přiskočil k nejbližšímu smrku, vyšvihl se na první silnější větev a vzápětí už mrštně jako veverka šplhal po větvích zahalených hustými závoji jehličí. Nevšímal si lepkavé smůly, ani pichlavých větviček, které mu drásaly kůži na zádech a končetinách. Vylezl pořádně vysoko, než zahlédl blížící se jezdce. Znehybněl a přitiskl se ke kmeni. Pronikavá smrková vůně přehlušila pach potu i Svojanovy krve, která mu zašpinila halenu a kalhoty.

Jezdci zpomalili a klusem se blížili k potoku. Chlapec je na okamžik zahlédl mezerou mezi větvemi. Zamračil se. Byli jen dva a vůbec nevypadali jako muži, kteří přepadli Dlouhou Louku. Jeden z nich měl sice černé vlasy, ale Cvetko zřetelně viděl, že to není krkavec! A ten druhý, s rudými vousy, ten už vůbec ne. I přesto se mladík neodvážil ani pípnout.

Jezdci se zastavili nad srázem, klesajícím dolů k potoku. "Nikde nikdo," prohlásil vousatý muž po chvíli pozorného naslouchání. "Myslíš, že se Vosa nespletla? Dneska se mi nezdá ve své kůži..."

"Mirena to odhadla dobře," odsekl černovlasý nevrle a seskočil z koně. "Ti dva se pustili přes hřeben pahorku na jih. Dřív nebo později musí dorazit někam sem. Vědomí krkavců se Mireně ztratilo někde na východní straně kopce. Zjevně chtějí kořisti odříznout cestu. Brzo se tu objeví. Počkáme." Upravil si řemen na hrudi tak, aby mu opeřené konce šípů v toulci na zádech vyčnívaly nad pravým ramenem, a sňal ze sedla dlouhý luk.

"Muselo se stát něco zlého," zabručel robustní muž. "Na sever odtud leží Dlouhá Louka, jedna z borinských osad. Jestli ji Krvaví psi navštívili..."

Nedopověděl. Lesem se rozlehla ozvěna křiku, dusotu kopyt a cákání vody. Potokem se z východu řítila divoká jízda.

"Už je to tady!" zvolal valibuk a z úchyty u pravé nohy vytáhl těžký oštěp s hrotem velkým jako list pluhu. "Můžu tě o něco požádat, Černý?" Černovlasý na něj tázavě pohlédl.

"Nech něco i pro mě." S těmito slovy obr otočil koně a vrazil mu paty do slabin.

Lomoz jízdy se odrazil od protilehlého svahu a z ohybu potoka se vyřítili Avaři. Kopyta divoce bila do kamenů na dně, voda stříkala do výšky. Rogan klesl na koleno vedle rozložitého habru, rostoucího na kraji srázu nad bystřinou. Vložil do luku první šíp, natáhl tětivu a bez dlouhého míření vystřelil.

Prvního Avara jakoby strhlo ze sedla neviditelné lano napnuté nad potokem. Tělo se šípem v hrudi padlo druhému jezdci do cesty, kůň zakopl a s ohlušujícím ržáním se zřítíl na kamenité dno. Avar na jeho hřbetě se napůl odrazil, napůl byl vymrštěn ze sedla a tvrdě dopadl na břeh bystřiny.

Hřmot štěkavých avarských hlasů přehlušil Velemirův válečný pokřik. Hromotluk zarazil koně na srázu nad potokem a vztyčil se ve třmenech.

"Něco pro vás mám, koňské prdele!" zařval a s prudkým rozmachem vrhl oštěp mezi Avary.

Rogan něco takového v životě neviděl. Široký hrot oštěpu zasáhl jednoho z krkavců tak přesně a silně, že mu odsekl hlavu od těla. Cop na vyholeném temeni zavířil ve vzduchu, když roztočená hlava vzlétla do výšky. Zmrzačené tělo, nahoře ozdobené květem stříkající krve, jako by se nechtělo smířit s tou neuvěřitelnou skutečností a dál se ztuhle kymácelo na hřbetě splašeného koně. Velemir vítězoslavně zaryčel.

Jeden ze zbývajících Avarů zastavil koně a sáhl po luky. Nestihl ho ale ani vytáhnout z krásně tvarovaného toulce. Roganův dobře mířený šíp ho zasáhl do krku těsně nad okrajem brnění z vařené kůže. Krev z prořáté tepny vytryskla na sáh daleko. Třesoucí se tělo dopadlo do potoka.

Rogan vložil do luky třetí střelu. Právě včas. Muž, který před chvilkou vyletěl ze sedla padajícího koně a tvrdě přistál na břehu potoka, se rychle vzpamatoval. Neviděn Roganem se mrštně vyškrábal po srázu k habru. Úplně nečekaně se vynořil po dlouhánově levici. Rozehnal se mečem. Rogan koutkem oka zachytil záblesk světla na čepeli. V poslední chvíli se bleskově otočil a pustil tětívu. Luplo to, když se šíp vystřelený z bezprostřední blízkosti zabodl těsně nad kořen nosu. Útočník obrátil oči v sloup, jako by nechápal, co mu to najednou vyrostlo z čela. Zakřivený meč mu vyklouzl z prstů. Převrátil se dozadu a skutálel se k potoku.

Poslední jezdec střízlivě zhodnotil své šance, trhnutím uzdy obrátil koně a dal se na útěk. Rogan sáhl nad pravé rameno.

"Ten je můj!" vykřikl Velemir, vytrhl z koženého poutka na sedle sekeru a pobídl grošáka. Kůň seběhl ze srázu k bystřině a rozstříkuje kopyty vodu na všechny strany, vyrazil za Avarem. Lovec i kořist cvalem zmizeli za ohybem potoka.

Tělo Avara, kterému Velemirův oštěp odsekl hlavu, se konečně sklátilo z poskakujícího koně a špláchlo do vody. Kameny u břehu ověncila růžová pěna.

Někde na protilehlém svahu zaduněla kopyta. Rogan rychle přiložil k tětívě šíp a namířil ho po zvuku. Vzápětí se však uvolnil. Sklonil luk, vstal a zvedl ruku k pozdravu.

Mirena pomalu sestupovala z kopce. V sedle před sebou přidržovala mladíka s poraněnou nohou a oděvem umazaným žlutým blátem. Byl napůl v bezvědomí a očividně moc nevnímal, co se kolem něj děje.

"Našli jste toho druhého?" zavolala vědma.

"Zatím ne." Přidrží se kořenů habru, Rogan se spustil po svahu k bystřině. "Musel někam zalézt. Určitě je vyděšený jako zajíc."

"Vůbec se mu nedivím. Tomuhle jsem se podívala do mysli a viděla jsem záplavu ohně a krve. Avari zničili nějakou osadu na sever odtud. Těm dvěma se jen tak tak podařilo vyváznout." Mirena zastavila hnědáka na břehu a rozhlédla se po bojišti. "Dobrá práce. Kde je pátý?"

"Malá pozornost pro Velemira." Rogan se postavil na krk zabitého Avara, vytrhl mu z čela šíp, opláchl hrot ve vodě a zastrčil střelu zpět do toulce. Potom z listí zvedl zakřivený kočovnický meč, rozehnal se a jediným přesným úderem odsekl mrtvému hlavu.

"Krvaví psi?" zeptala se Mirena při pohledu na avarské koně. Na každé hrušce sedla visela pomalovaná psí lebka.

"Jak jinak?" Rogan přikročil k další mrtvole, vytáhl jí z krku svůj šíp a opět švihl ostrou čepelí. "Je to jasné. Musíme se rozdělit."

Pohled, který na něj vrhla, by dokázal přerazit kmen stoletého dubu. "Cože?!"

"Slyšela jsi." Přikročil k třetímu skolenému nepříteli. Šíp ponořený v Avarově hrudi se při pádu z koně zlomil, a tak Rogan jen pozvedl meč. Hladce oddělená hlava odskočila od trupu.

"Takže tohle se ti teď vylíhlo v mozku?" zvýšila vědma hlas. "Nepraštili tě při téhle potyčce do hlavy? Dohodli jsme se přece, že nejdřív půjdeme do Borinu a přesvědčíme tamějšího vladyku, aby nám poskytl bojovníky. Nemůžeme zaútočit na Kirt ve dvojici. Potřebujeme pořádnou posilu a Borinové jsou jediná dostupná možnost."

"Já vím," přikývl Rogan nevzrušeně. Hlavy naházel na hromadu na břehu a dal se do obcházení avarských koní. Vybíral z pouzder na sedlech šípy a plnil jimi vlastní toulec. "Ale nevidím důvod, proč bychom se měli do Borinu táhnout oba. Na to, abys přesvědčila Velemirovy soukmenovce, že dokážeš najít Kirt a zlomit jeho ochranná kouzla, stačíš sama. Já vyrazím po čerstvých stopách na sever - dřív než je smyje déšť. Takovou možnost vyčmuchtat Burgutův brloh rozhodně nepropásnu."

Mirena přivřela oči. "Pokoušíš se mě ošidit. Na něčem jsme se přece dohodli."

"O žádné dohodě nevím."

"Tvá je pomsta, mé avarské zlato. Ale dobrá. Jestli mermomocí chceš jít na sever, půjdu s tebou."

"Ne. Ty musíš jít do Borinu. Velemir to sám nezvládne. Ty sama musíš přimět Boriny, aby okamžitě vyslali trestnou výpravu. Možná bude jejich ochotu potřeba přizivit troškou čarování, nějakým tím vědmáckým trikem." Vzhlédl a podíval se jí do očí. "No tak, Voso. Víš, že mám pravdu."

Mirena se mračila jako rozhněvaná bohyně a tetování na tvářích jen umocňovalo její hrozivý vzhled. Rogan mlčky opětoval její pohled. Nakonec se vědma nervózně ošila a zavrtěla hlavou.

"Sper tě ďas, prašivče!"

"Beru to jako souhlas."

"Přistoupím na ten pitomý plán," prskala podrážděně, "když mi dáš slovo, že si nebudeš hrát na hrdinu. Najdeš Kirt, ale nic nepodnikneš, dokud nedorazím - ať už s Boriny nebo bez nich."

"Pokusím se," ušklíbl se Rogan letmo.

Uslyšeli dusot kopyt a otočili hlavy. Kopyta Velemirova grošáka kalila vodu v potoce. Bojovník za sebou vedl ukořistěného koně a v levé ruce se mu na dlouhém černém copu houpala hlava posledního Avara. Z ostří sekery odkapávaly tmavé krůpěje. "Dostal jsem toho zkurvysyna," spokojeně cenil zuby. "Avaři jsou možná dobří jezdci, ale i můj grošák má nohy jako kamzík!"

"Výborně," pokýval Rogan uznale hlavou. "Všechny hlavy vezmete do Borinu, zatlučete do očí hřeby..."

"Počkej, počkej," zvedl Velemir ruku. "Vezmete! O něco jsem přišel? Ty s námi nepůjdeš?"

"Ne. Avaři skutečně zničili nějakou osadu na severu. Půjdu tam a pokusím se zachytit jejich stopu. Možná najdu Kirt, než dorazíte s borinskými válečníky."

"Rozumím," přikývl Velemir zamyšleně. "To není špatný nápad. Když se jde do boje, je potřeba vyslat napřed stopaře."

"Takže dohodnuto. Jestli se nestane nic nepředvídatelného, počkám na vás ve zničené osadě." S těmi slovy se Rogan otočil a dal se do vytahování mrtvol z potoka.

"Nepředvídatelné věci se stávají pořád," zabručela Mirena. "Zapamatuj si jednu věc, Černý. Jestli se mnou vyběhneš, najdu si tě třeba v samotném Návu!" Popohnala koně přes potok. "Pohni kostrou, Borine! Nesmíme ztrácet čas. Ve vzduchu už voní déšť."

"A co druhý uprchlík?" zeptal se Velemir.

Mirena položila špičky prstů na svůj měsíční amulet a zhluboka se nadechla. Pak vzhlédla do koruny smrku. "Hej, chlapče! Nemyslíš, že je nejvyšší čas přestat si hrát na veverku?"

V listí a jehličí zašuměly první kapky deště.

Kapitola šestá Vládce rodu

Z oblohy slétl další blesk a vytrhl z neproniknutelné temnoty vysokou kolovou hradbu. Objevila se před nimi tak nečekaně, že sebou Cvetko vylekaně trhl. Dokonce i Velemir zaskočeně sáhl po zbrani. Bledé světlo na okamžik proměnilo palisádu v dlouhou řadu vyceněných zubů.

Vzápětí se všechno opět propadlo do tmy.

"To je Borin!" zakřičel Velemir do doznívajícího dunění hromu.

"Bohům budiž díky, do prdele," ulevila si Mirena. Sice na sobě měli pláště s kapucemi, ale liják neustával už od časného odpoledne, takže teď, krátce po setmění, byli tak jako tak promočení do poslední nitky. Ještě štěstí, že na sedlech avarských koní našli i pláště a příkrývky pro mladíky z Dlouhé Louky. Hlavně Svojan potřeboval alespoň nějakou ochranu proti chladu - lomcovala jím horečka. Mirena ho ošetřila dobře, ale sucho, teplo a správně namíchaný bylinný odvar už potřeboval jako sůl. A my ostatní taky, dodala vědma v duchu.

Velemir vytáhl sekeru, naklonil se v sedle a toporem rázně zabušil na masivní dubovou bránu. Chvilí se nic nedělo. Někde za jejich zády se opět zablesklo a na hradbě se zazmítaly ostře vyrýsované stíny sedmi koní a čtyř jezdců. Jelení lebky ozdobené rozložitým parožím se na ně zašklebily z obruby brány. Velemir už znovu zvedal sekeru, když se nad nimi objevilo světlo. Neklidný plamen louče zazářil v kapkách deště a proměnil je v hustě pršící zlato.

"Co za divý běs tu straší v takovém mizerném počasí?" uslyšeli nevrlý hlas.

"Hrozdane?" zvolal Velemir. "Ještě žiješ, ty prašivý starý pse?! Okamžitě otevři bránu!"

Nad palisádou se objevila hlava v jednoduše kované přilbici.

"A kdo jsi ty, drzý zkurvysynu? Mluv, nebo si budete moct ustlat akorát tak v blátě a jehličí!"

Velemir si stáhl z hlavy kapuci. "Copak ti medovina už úplně vypálila zrak? Nevzpomínáš si, kdo ochotně poslouchal tvé chvástavé řeči na dlouhých nočních hlídkách?"

Zavládlo ticho. Strážce soustředěně hleděl na skupinku pod hradbami. Louče prskala a rozsévala mihotavé světlo. Potom se šuměním lijáku prodrál chraptivý řehot.

"Velemire? Radhostovy zuby, jsi to ty? Nemůžu uvěřit, že žiješ! Když jsem tě naposledy viděl, byl jsi ještě tele, co sotva stálo na nohou a sálo mlíko z máminých cecků!"

"To určitě! Přiznej se, že tebe matka kojila až do svatby!"

"Cha! Už jsme si všichni mysleli, že avarští koně spásají trávu, která vyrostla na tvé zdechlině. Matka a sestra tě už dávno oplakaly a na zádušnice obětují Moreně, aby tě v Návě dobře opatrovala."

"Nemůžeš to nějak urychlit?" zavrčela Mirena.

"Už, už. Hej, Hrozdane! Rád si zavzpomínám na staré časy, ale raději bych to udělal u rozpálených kamen a poháru svařeného vína. Pod zadkem mám úplné pleso a některé části těla už ani necítím. Ještě chvíli a už asi nikdy nezaložím rodinu."

"To nemůžeme dopustit. Ruboši, Kvase, vy pitomci, proč ještě neotevíráte bránu?!" Opět se zablesklo. "Rychle, než jim Perun usmaží zadky!"

Zevnitř se ozval rachot odsouvané závory. Velemir se otočil ke svým společníkům. "S Hrozdane byla vždycky spousta srandy."

Přestal se usmívat, když viděl, jak se tváří Mirena.

"Žádný strach," ubezpečil ji rychle, "za chvíli se přesvědčíš, že není pohostinnějšího rodu než jsou Borinové."

"Modli se, aby to tak bylo," varovala ho Mirena.

Vrata zavrzala a škvíra plná ohnivého světla se začala rozšiřovat.

Když se za nimi zavřely dveře vladykova domu a hluk bouřky ztichl za stěnami ze silných trámů, ani jeden z příchozích neskrýval výraz nesmírné úlevy.

"Jen směle dál," pobízel je Hrozdan, vysoký prošedivělý muž. Jeho tělo jako by bylo tvořeno jen z kostí, šlach a zjizvené kůže. "O nic se nestarejte, mí chlapci se vám postarají o koně a přinesou dovnitř všechny věci."

"Díky, starouši," šklebil se Velemir od ucha k uchu. "Hlavně ať se co nejdříve postarají o ty smradlavé avarské palice."

"Žádný strach, udělají, co jsi jim přikázal."

"Jak se máš? Vidím, že pořád velíš vladykově družině."

"Nikdo lepší se zatím nenašel," vycenil muž zuby, na kterých nebyl jediný kaz. "Začíná to být otrava. Přál bych si, aby někdo konečně našel odvahu a popasoval se se mnou o místo. Jenže dnešní mládež nestojí ani za hromádku slepičího trusu. Nechceš to zkusit ty?"

"Možná později. Teď mám plnou hlavu jiných starostí." Velemir zvažněl. "Přinášíme špatné zprávy."

"Vidím," podíval se Hrozdan na Svojana, kterého z obou stran podpírali Mirena a Cvetko. "Pojďte."

Prošli předsíní a Hrozdan odhrnul medvědí kožešinu, zakrývající dveře do hlavní síně. Vstoupili do prostranné síně osvětlené loučemi a měděnými kahany plnými oleje. Ve dvou velkých ohništích větraných kamennými komíny hučely ohně, takže místnost byla navzdory svým značným rozměrům příjemně vytopená. Mirena a Cvetko okamžitě zamířili k jednomu z krbů, položili Svojana na velkou zubří kožešinu a začali z něj svlékat mokré oblečení.

"Vůbec nic se tady za ty roky nezměnilo," utrousil Velemir, rozhlížeje se po stěnách ověšených ukořistěnými zbraněmi, kožešinami a zvířecími lebkami. "Kromě té velké medvědí hlavy támhle na severní stěně."

"Dobrá paměť, Velemire," přikývl Hrozdan. Mávnutím ruky přivolal jednu z otrokyní, které se nenápadně míhaly dvoranou a uklízely z obrovského stolu špinavé podnosy a poháry z večerní hostiny.

"Okamžitě přiveď Krasu."

Velemir se díval za odbíhající otrokyní a nechápavě se mračil. "Krasu? Vladykovu dceru? Co s ní? Musíme mluvit s Jarobojem!"

Hrozdan si povzdechl a vážně se podíval Velemirovi do očí.

"Můžete to zkusit. Jestli dokážete mluvit s duchy."

"Co..." mohutný válečník ztichl. Trvalo mu hodnou chvíli, než se zmohl na prostou otázku: "Co se stalo?"

"Na lovu ho podupal obrovský zubří býk. Zemřel na místě."

"Perunovy koule," zachrptěl Velemir. "A kdo teď vládne rodu? Jaroboj neměl bratry ani syny..." Vzápětí mu to došlo. "Perunovy koule! Krasa? To děcko? Copak jste všichni přišli o rozum? Vždyť..." zarazil se. Zjistil, že Hrozdan hledí někam za něj. Toporně se otočil. Dveřmi, ze kterých otrokyně odhrnula kožešinu, vešla do místnosti mladá, asi dvacetiletá žena. Nebyla příliš vysoká a proti štíhlé Mireně o dost víc zaoblená, ale kterýkoli muž by

musel být úplně slepý, kdyby její ryze ženská krása neupoutala jeho pozornost. Na sobě měla šaty prostého střihu, ale z dobré látky a s pěknou výšivkou. Medové vlasy si očividně teprve před chvílí rozčesala na noc, v podobě nespoutané, zvlněné horské bystřiny ji padaly až ke štíhlému pasu. Šla drobným, rychlým krokem, a něco v jejím vzhledu nebo možná hrdé držení hlavy způsobilo, že se hosté uctivě uklonili. Velemir padl najedno koleno a rychle sklonil hlavu. Evidentně to byla víc snaha skrýt ruměnec ve tváři, než gesto úcty.

"Odpusť mi, Kraso, netušil jsem... ehm... Nemyslel jsem to tak, ty jako žena... že bys nemohla..."

"Vítej doma, Velemire," přerušila jeho koktání vládkyně rodu, neskrývající pobavený výraz.

Nemotorně se zvedl na nohy. "Děkuji, Kraso. Promiň mi to s tím děckem. Úplně mi vypadlo z hlavy, že je to už osm let. Když jsem tě viděl naposledy, byla jsi malé copaté děvčátko. Vyrostla jsi."

"I ty ses změnil. Pamatuji si na mladíka vyzáblého jako vlk po dlouhé zimě. A ty vousy, co ti tehdy rostly pod nosem, by odfoukl každý silnější závan větru. Zmužněl jsi."

Krasin úsměv vyčaroval ve Velemirově tváři neuvěřitelně přihlouplý výraz.

"Otec by tě určitě rád přivítal," řekla mladá vladyně. "Dychtil po každé novince z jihu.

Obětoval bohům pokaždé, když poutníci donesli zprávu o další avarské porážce."

Velemir přikývl. "Jaroboj byl dobrý chlap. Určitě mu v Návě patří čestné místo po boku jeho slavných předků."

Krase se na chvilku zaleskly oči, ale rychle se nadechla a opět se přinutila usmát.

"Přikázala jsem otrokyním, aby vám připravily suché šatstvo. Až se převlečete, zasedneme ke stolu a všechno mi povíte."

"Tahle věc nesnese odklad," namítl Velemir. "Vyslechni nás hned. Tohle je Mirena zvaná Vosa. Možná už jsi o ní..."

"Slyšela, jistěže slyšela," přikývla Krása. "Vítám tě, vznešená vědmo. Do Borinu už dlouho nezavítal tak vzácný host. O důvod víc," pevně opětovala Velemirův pohled, "abychom dbali na svou pověst dobrých hostitelů. Zbavte se nepohodlí a já vám dám zatím nachystat jídlo a pití."

Velemir se nadechl, ale Mirena ho umlčela jediným pohledem.

"Na tvém místě bych neotálela, Velemire. Sám jsi přece řekl, že jde o budoucnost tvého potomstva."

Vyprovodil je Krasin tichý smích.

Když se Mirena o něco později vrátila do hodovní síně, Velemir a Cvetko už seděli za stolem a dřevěnými lžicemi lovíli v objemných miskách, ze kterých se vábivě kouřilo. Při pohledu na Mirenu Velemir ztuhl s lžicí v půli cesty k ústům. Mužský oděv vyměnila za vyšívanou halenku sahající do poloviny stehů, přepásanou opaskem ze vzácných slonovinových kroužků. Nebýt tetování, které se jí plazilo až na ramena a hluboko do výstřihu, Velemir by neuvěřil, že toto půvabné, vznešeně se nesoucí zjevení bylo ještě nedávno tou divoženkou v černé kůži. Vědma se tvářila, že si jeho spadlé čelisti nevšimla a posadila se na lavici vedle Cvetka.

"Velemire?" ozvala se s úsměvem ve tváři Krasa. "Mluvil jsi o Francích..."

"Ach ano," rychle se k ní otočil obrovitý válečník. Když mluvil, z vousů se mu sypaly drobky. "Jak říkám, Sasové jsou tvrdí chlapi, a i když je ten nadutec Karel násilím pokřtil a sedm tisíc z nich dal krutě popravít, pořád uctívají staré dobré bohy a pořád mají dost odvahy na to, aby proti francké nadvládě pozvedli zbraň. Bavoři a Langobardi jsou

křesťané a už dávno nejsou tak divocí a nezdolní jako Sasové, ale pořád je s nimi rozumnější řeč než se samotnými Franky. Frankové, aby je šlak trefil, to jsou jen vypasení biskupové a zbabělci, schovávající se za hromadami železa. Říkají si rytíři, blábolí latinsky a cpou ti do hlavy nesmysly o Bohu a mravních zákonech. Co to, u Perunovy sekery, jako má být? Viděl jsem ty křížem ozdobené hlupáky znásilňovat avarské dívky páchnoucí koňským hnojem. A jednou jsem byl dokonce svědkem toho, jak se jeden náfuca v brnění z pozlacených šupin uspokojil s ovci. Nevěřil jsem, že se dá něco takového dělat se vším tím haraburdím na těle, ale ten chlap to zvládl bez nejmenších problémů. A to, jak při tom klel a chrochtal, určitě mělo se vznešenými mravy jen málo společného."

Mirena a Krasa si vyměnily účastné pohledy. "Chlapi," řekly téměř najednou a obrátily pozornost zpátky k jídlu a pití. Mirena ponořila lžíci do misky plné šťavnatého hovězího, odebrala trochu do vyřezávané nádoby uprostřed stolu a přidala i kousek chleba. Jedna z otrokyní odnesla misku do kouta místnosti, kde ji položila k nohám několika prostých sošek. Tím byla vykonána oběť předkům a Mirena se bez dalšího otálení pustila do jídla. Maso bylo výborné a chléb voněl, jako by ho právě vytáhli z pece.

Po večeři dala Krasa přinést objemný džbán horkého vína a naplnit hostům poháry. Mlčky popíjeli, zatímco Cvetko roztřeseným hlasem vyprávěl, jak do jejich osady minulou noc vtrhli divoce vyjící jezdci. Potom si Krasa a Hrozdán pozorně poslechli Mirenu, která jim vyprávěla o Krvavých psech všechno, co věděla od Rogana. Když skončila, vladyně Borinů hodnou chvíli setrvala v ponurém mlčení. Venku stále šuměl déšť a v dálce dunělo hromobití. Světlo loučí se chvělo na hladině vína v pohárech.

"Takže krkavci se vrátili," promluvila Krasa nakonec. "Dlouhé roky byl klid. Už jsme doufali, že to skončilo."

"Věru ne," zavrtěl Velemir hlavou. "Tam na jihu jsem se přesvědčil, co jsou Avari vlastně zač. Jejich řádění neskončí, dokud poslední z nich nebude žrát hlínu."

"Přesně tak," přidala se Mirena. "Tentokrát nepřišli jen přezimovat. Už se nemají kam vrátit - Vukmar padl a z avarské říše zůstal jen popel, který teď splachují deště do Dunaje a Tisy. Pro Krvavé psy je Kirt poslední útočiště. Blíží se zima a oni budou potřebovat zásoby. Co myslíte, odkud je vezmou? Musíte přemoci svůj strach a postavit se jim."

"Kdo říkal, že se bojíme?" ozval se Hrozdán, sedící na stolci u krbu a natahující dlouhé nohy ke zdroji tepla. "Borinové nikdy nebyli třasořitky. Jenže proti Krvavým psům nic nezmůžeme, ani kdybychom sežrali všechnu odvalu světa. Ta jejich svatyně je vlastně dokonalá pevnost. Nemůžeš ji dobýt, když ani nevíš, kde se doopravdy nachází."

"Já ji najdu," prohlásila Mirena.

"Skutečně?" pohlédl na ni Hrozdán. "Nemysli si, že nás nenapadlo pokusit se najít Kirt pomocí magie. Nejlepší žrecové, zaklínači a hadači se snažili proniknout tím čarodějným štítem. Ani jednomu se to nepodařilo. Jeden sice zhruba určil polohu svatyně, ale pak se sesypal a zbrotit se krví - ochranná kouzla Kirtu byla příliš silná."

Kdyby se jimi pokusil proniknout bez příslušného zaklínadla, vypálily by mu mozek." Mirena zúžila oči. "Asi tě musím upozornit na drobný rozdíl, starče. Já nejsem nějaký vesnický podřezávač slepic."

"To tvrdíš ty."

"Na tvém místě bych Vose věřil, Hrozdane," rychle se do rozhovoru vmísil Velemir, protože si všiml ohně v Mireniných očích a viděl, jak se vědma nadechuje k ostré, urážlivé odpovědi. "I kdyby polovina z toho, co se o ní říká, byla pravda, věřím že rozlouskne neviditelný štít kolem Kirtu jako suchý ořech."

"Dejme tomu," ozvala se Krasa, "že se ti to opravdu podaří, vznešená vědmo. Jenže co potom?"

"To je přece jednoduché," vycenil Velemir zuby. "Překvapíme tu všivou sběr a pošleme je nejkratší cestou k tomu jejich smradlavému bohu."

"Dobrý plán," usmála se Krasa, "ale jsem si jistá, že to nebude tak jednoduché. Máte představu, kolik těch hrdlořezů vlastně je?"

"Asi čtyřicet."

"Čtyřicet?" zvolal Hrozdán. "Bohové, potřebovali bychom aspoň stovku bojovníků, abychom mohli čelit tolika Krvavým psům! Když povoláme všechny válečníky včetně chlapců nad patnáct let a starců, co ještě dokáží udržet zbraň v ruce, nebude nás víc než jen pět tuctů."

"To bude muset stačit," řekla Mirena.

"Vědmo," střelil po ní družiník pohledem, "výprava proti Kirtu by ve skutečnosti vedla rovnou k bránám Návu. Bylo by to strašné krveprolití. Borinové už dlouhé roky nebyli ve válce, naši muži nemají bojové zkušenosti. Na druhou stranu jsou Krvaví psi rození válečníci, od útlého dětství je cvičili jen v zabíjáckých zručnostech. A to ani nemluví o tom, že mají neporovnatelně lepší výzbroj. Nemůžeme jít v kožešinách a lněných košilích proti kroužkovým brněním. Ani se sekerami proti mečům, nebo s oštěpy proti jejich dalekonosným lukům."

Velemir rázně dopil víno a hlučně postavil pohár na poškrábaný dubový stůl. "Můžeme zvítězit, Hrozdane. A já ti povím jak."

Podívali se na něj.

"Máš pravdu, že naše výzbroj je k ničemu," pokračoval Velemir. "Luky máme jen obyčejné tisové a pokud vím, mečů v celém Borinu nenajdeš víc než pět. Jenže přece jsou způsoby, kterými Slované už po staletí s krkavci bojují. A jsou to účinné způsoby. Nejružnější lsti a úskoky. Přiznejme si, že zaútočit přímo na Kirt je nesmysl. V tom s tebou, Hrozdane, souhlasím. Můžeme ale ty krysy vylákat ven a nachystat na ně past. Na místě, kde nebudou moci použít jízdu a lukostřelbu. Přinutíme je, aby přijali náš způsob boje. Tak je porazil Sámo, a tak nad nimi celá staletí dokázaly vítězit všechny kmeny z povodí Hronu, Váhu, Moravy. Dáme hlavy dohromady a určitě vymyslíme plán, jak ty svině utopit v jejich vlastní krvi."

Hrozdánovy rty vypadaly jako zářez po tenké, ostré čepeli. Neřekl ani slovo. Zato Mirena věděla, že tohle je ta správná chvíle, kdy je potřeba přilít olej do ohně.

"Nechápete, že nemáte na výběr? Musíte bojovat. Anebo chcete zůstat sedět na zadku a sloužit jako zásobárna masa pro krkavčí obětní oltáře? Kolik takových posekaných chudáků," podívala se na Cvetka, "ještě musí přiběhnout do Borinu se zprávou, že Krvaví psi vyloupili a vyvraždili jejich osadu, abyste se vzpamatovali?"

Ticho v dvoraně nějakou dobu rušilo jen praskání ohně v krbech a vzdálené hřmění.

Já jim věřím, Hrozdane," promluvila najednou Krasa. "Mireně věřím, že nás dokáže zaštitit před avarskými kouzly, a Velemir mě přesvědčil, že nad Krvavými psy můžeme zvítězit. Dám svolat všechny bojeschopné muže."

»Kraso!"

"Mlč, Hrozdane. Vážím si tě jako vlastního otce, ale zapomínáš, komu z nás dvou proudí v žilách krev borinských velmožů. Rozhodla jsem se. Řádění krkavců je potřeba co nejdříve udělat rázný konec. Ale nemůžu zaručit, dokdy se nám podaří shromáždit bojeschopné muže."

"Do rána," kula Mirena železo, dokud bylo žhavé. "Musíme ty běsy překvapit. Čím dřív podnikneme protiúder, tím máme větší šanci na úspěch."

Krasa zachytila Velemirův pohled, vyjadřující jednoznačný souhlas s oněmi slovy. Skousla spodní ret. "Dobrá," přikývla a pohlédla na Hrozdana. "Postaráš se o to. Hned teď dáš všem mužům vědět, aby byli za svítání připraveni vyrazit."

"Neměli by o celé věci rozhodnout stařešinové?"

Krasa zúžila oči a naklonila se k Hrozdanovi. Ztlumila hlas, ale byl to ten druh šepotu, který musel být slyšet snad i v sousedních místnostech. "Chceš něco slyšet? Kašlu na stařešiny. Je to banda starých darmožroutů, co musí vychlastat sud piva, jinak se nedohodnou ani na tom, kolik má beran koulí. Tohle je válka, Hrozdane, a ve válečných záležitostech může vladyka rozhodnout bez ohledu na názor ostatních. Takový je zvyk. Když jsem řekla, že ráno se borinská družina pustí po avarské stopě, tak se tak stane. A ještě něco. Jen s pomocí vědmy máme naději nalézt avarský brloh. To znamená, že ani já, ani nikdo z Borinů nebude brát žádné Mirenino slovo na lehkou váhu."

Hrozdán se nezmohl ani na jediné slovo. Velemir civěl na Krasu s pokleslou čelistí a neskrývaným obdivem v očích. Po chvíli vyprskl.

"Tak tomuhle se říká babská soudržnost! Cha! Takže ráno. Sice jsem se chtěl pořádně přivítat s rodinou, ale ať mi uhnije ruka, jestli si nechám ujít příležitost setnout pár avarských lebek. Hola hej, psiska, připravte se na něžné pohlazení Velemirovou sekerou!"

Kapitola sedmá

Mohyla z kostí

Rogane! Probud' se, bratříčku!«

Otevřel oči. Byla noc. Ležel na zádech a vysoko nad ním se na pozadí hvězdnatého nebe černaly koruny stromů. Skrz pavučinu propletených větví zářil měsíc. Rogan se zamračil. Na tom pohledu něco nebylo úplně v pořádku. Vzápětí si uvědomil, co - vrcholky stromů se zdály být strašně daleko. Kmeny musely být neskutečně vysoké. Posadil se. Byl překvapivě bdělý a ostře vnímal všechny obrazy a zvuky. Zrak ho neklamal. Obrovské stromy se kolem něj tyčily jako věže na nových franckých kamenných pevnostech. Kmeny měly tak mohutné, že mnohé z nich by neobjalo ani deset mužů, držících se za rozpažené ruce. Rogan nikdy takové obrovské stromy neviděl. Měl dojem, že se dotýkají nebes.

Pozorně se rozhlédl. Mezi velikány rostly i menší stromy, podivně pokroucené a propletené jako zakleté ještěrky. Vytvářely zdánlivě neproniknutelnou houštinu, bludiště plné tajemných hlasů a zrádných stínů. Tohle bylo jedno z těch míst, kde v temných zákoutích sídlili duchové a víly, a také bytosti, které neměly jméno, protože je nikdo nikdy neviděl. Rogan by mohl odpřísáhnout, že sem doposud nevkočila lidská noha - a přece měl pocit, že to tady dobře zná. Les, jakkoli tajemný a nepřístupný, před ním otevřel náruč.

Ano. Patřil sem.

Pomalů vstal. Vypadalo to, že je sám. Vzpomněl si však na hlas, který ho probudil. Zněl velmi zřetelně - takže se mu to nezdálo - ale zároveň na něm bylo něco nepřírozeného. Za nic na světě nedokázal určit, co.

A pak houštiny najednou ožily dalšími hlasy. Rozhodně však ne lidskými - noc se rozezněla zpěvem dravců. Vytí naplňovalo prastarý les jako tajuplná modlitba vzývající úplněk.

»Pojď s námi, Rogane. Jako jeden z nás. Protože ty jsi jeden z nás...«

Zatajil dech. Už věděl, co se mu na tom hlase nezamlouvalo. Rodil se přímo v jeho mozku. Kvílení divokých šelem, které vnímal sluch, mozek nějakým nepochopitelným způsobem přetvářel ve slova.

»...a my jsme tví bratři...«

V temnotě vzplanuly rudé plamínky. Pohybovaly se v párech a bylo jich mnoho, velmi mnoho. Obklíčily mýtinu, úzké šikmé štěrby plné démonického ohně, jako když silné světlo září skrz povlak čerstvé krve. Jedna dvojice planoucích bodů se oddělila od ostatních a pohnula se směrem k Roganovi. Napjatě se díval, jak se ze tmy vynořuje pružné černé tělo. Vlk byl tak obrovský, že mohl směle lovit medvědy a drtit jim vazy jediným stiskem svých mocných čelistí. Rogana překvapilo, že necítí strach, ani nejmenší záchvěv. Vlk si ho zkoumavě měřil a starostlivě věřil.

»Následuj nás,« promluvil nakonec přímo do jeho mysli, načež se otočil a opět zmizel ve spleť porostu. Rogan po krátkém zaváhání vykročil. Houštiny, které mu ještě před chvílí připadaly jako nepřekonatelná hradba z trní a lískovi, teď jako by se před ním uctivě rozestupovaly. Nechal se vést vlkem, jehož černočerný obrys víc tušil než viděl v temnotě před sebou. Lesní ticho naplnilo našlapování tlap. Červené plamínky se hemžily všude kolem. Smečka se držela za nimi jako ponurý, mlčenlivý průvod.

Všechno v tomhle lese jakoby se mu snažilo připomenout jeho malost a nicotnost.

Titánské stromy připomínky břečťanem porostlé sloupůradí v opuštěném sídle nějakého obra. Každý padlý kmen byl jako mohutný val a každá mezera pod ním jako brána. Jámy pod vývraty vypadaly jako krátery po hvězdách, které občas srazil na zem Radhost při své jízdě noční oblohou. Rogan si nedokázal představit sílu, která by dokázala vyvrátit některý z těchto velikánů.

Netrvalo dlouho a porost se před nimi rozestoupil. Pod nohama jim zaskřípalo kamení. Rogan si to alespoň zpočátku myslel. Ale jakmile vyšli ze stínu lesa, zjistil, jak moc se mýlil. Obvyčejné skály totiž necení zuby a nedívají se na člověka prázdnými očními důlky. Zastavil se a překvapeně vzhlédl. Před ním se zvedal mohutný oblý tvar. Nebyl to však obvyčejný kopec, ale obrovská mohyla, strašidelně zářící do tmy - to se měsíční svit odrážel od tisíců a tisíců kostí, ze kterých byla navršena. Rogan civěl na všechny ty lebky, žebra, hnáty a pánve a najednou měl sucho v ústech. Skutečnost, že ostatky očividně nepatřily lidem, ho neuklidnila, spíš naopak. Představil si, jak zaživa vypadali tito tvorové s podivně úzkými, protáhlými lebkami, ústy plnými dravcích tesáků a ostrými drápy na prstech. Dospěl k přesvědčení, že se s něčím takovým nikdy nechce střetnout tváří v tvář.

»Rogane! Pospěš, bratříčku, jsme skoro na místě!«

Sklonil pohled. Mohutný vlk ho čekal před vchodem, černajícím se v boku mohyly.

Rogan navzdory špatným pocitům vykročil po chodníku mezi vrstvami kostí. Vlk se spokojeně otočil a zmizel v otvoru. Rogan ho váhavě následoval. Krátce předtím, než vstoupil do chodby pod horou smrti, otočil se. Siluety vlků se vyloupily z lesní temnoty a jako stín bouřkového mračka pokryly měsícem osvětlenou planinu na úpatí pahorku z kostí. Byly jich stovky. Rogan nasucho polkl a vstoupil do útrob mohyly.

Stačilo pár kroků temnotou a před sebou zahlédl světlo. Mělo krvavý nádech jako světlo v očích jeho průvodců. Neklidně kmitalo chodbou a Rogan si díky němu všiml, že i ze

stěn se na něj dívají lebky a natahují se za ním drápotivé končetiny. Byly spojeny nějakou pevnou hmotou, o které byl Rogan z neznámých přesvědčen, že je namíchána z prachu z rozdrčených kostí.

Odněkud zepředu zaslechl hlasy. Vlk zpomalil, udělal ještě několik opatrných kroků a zastavil se. Rogan následoval jeho příkladu. Chodba před ním ústila do většího prostoru - stěna naproti byla pořádně daleko, takže místnost musela být obrovská. Z prostor mimo jeho zorný úhel k němu dolehl útržek rozhovoru.

"...ale musím uznat, že tvůj příbytek má něco do sebe - alespoň na mne ten kopec lebek vždycky udělá dojem," říkal hluboký, dunivý hlas, jehož každý tón rozechvíval Roganovy vnitřnosti. "Všechno jsou to hnáty Bělovlasých, je to tak?"

"Do poslední kostičky." Druhý hlas nebyl tak hlučný a jestliže ten první připomínal ryčení býka, tenhle zněl spíš jako vlčí vrčení.

"Cha! Tak to tedy musela být pořádná dřina, pobít takovou záplavu Belbohových zlodějů duší!"

"Dobrou polovinu z nich dostal Radhost. Nikdy nepropásne příležitost vytrít našemu nepodařenému bratříčkovi zrak"

"Ale teď už je od Belboha dlouho klid, pokud vím."

"Ano, potom, co jsme mu naposledy vyprášili kožich, stáhl se zpátky do Soumračných hor. Ale v poslední době se objevují znamení, že se opět snaží získat svou dřívější moc. Přes svět smrtelníků, samozřejmě. Vzniklo pár Belbohových svatyní. Proto potřebuji prostředníka, aby s tím něco udělal. Na co čekáš? Jsi na tahu."

"Vím, vím. Poslyš, tohle je opravdu podivná hra. Vážně nevím, jestli její výsledek může něco změnit. Když je někomu předurčeno, že se brzy odebere do Návu, těžko na tom můžu něco změnit."

"Ale no tak, nekaz hru. Sázka přece zněla jasně - vítězi bude patřit Roganova duše."

Rogan ztuhl a sklonil zrak k vlkovi. Obrovská šelma opětovala jeho pohled. Ohnivé světlo jeho očí jakoby se propalovalo Roganovi až do mozku.

»Slyšel jsi dobře. Mluví o tobě. Proto jsem tě sem přivedl. Měl bys to slyšet.«

"Samozřejmě, že nechci porušit dohodu," duněl host, "ale čím víc nad tím uvažuji, tím víc jsem si jistý, že jsem se vsadil o něco, co ti nemůžu dát. Zase jsi mě ošidil, ty liško podšitá!"

"Křivdíš mi. Byla to tak trochu lest, přiznávám, ale ty víš, co je všechno ve hře. Ne tady v téhle, ale v té, kterou hrajeme ve světě smrtelníků. Už jsem ti přece vysvětlil, že Rogan není obyčejný muž. Proudí mu v žilách má krev! To mu dává moc, o které může většina smrtelníků jen snít."

"Ale zatím se moc neprojevila."

"Znáš příčinu. S Roganem to bylo od začátku složité. Odtrhli ho od jeho skutečného otce. Nemohl dostat patřičný výcvik. Vždyť on ani neví, co je vlastně zač. Ale až získá vládu nad Ohněm, naplno se v něm probudí schopnosti jeho předků. Chce to jen čas."

"A ten chceš pro něj získat, hm?"

"Přesně tak. Jestli zemře, černokněžnický rod vyhyne. A ty víš, že se to nesmí stát."

Roganovi předkové byli odjakživa mou hlavní zbraní proti Belbohovým nohsledům. A on v tom musí pokračovat. Uvažuj trochu. Belboh je zloděj duší. Kdo zemře na jeho oltáři, stává se navždy jeho otrokem a nedostane se k tobě do Návu. Proto by mělo být i ve tvém zájmu, aby Rogan přežil a pokračoval v boji. Je poslední. Jestli si ho teď Morena vezme, bude to mít neblahé následky."

"Rozumím. Ale chtěl jsi o jeho duši hrát, tak hrajeme. Další tah může rozhodnout o všem."

"Já vím," povzdechl si hostitel. "Tak už házej."

Rogan uslyšel vzdálené zaštěrkání, jako když někdo vysype hrst kostek na kus vypracované kůže.

Chvilí bylo ticho. Potom hostitel nahlas zaklel: "Veles aby to spral!"

"Může se stát," odvětil dunivý hlas se smíchem.

"Nemyslel jsem to osobně. U všech běsů! Zdá se, že máš víc štěstí než já."

"Štěstí? Kdepak. Jen osud. Co je předurčeno, to nezměníš žádnými hrami. Rogan bude patřit Návu. Už brzy. Nedá se nic dělat.

Každopádně to byla dobrá hra. Teď se ale rozloučím. Je pozdě, musím se vrátit ke svému stádu. Díky za pohoštění."

Rogan slyšel, jak host vstává. Když vykročil, znělo to jako zarachocení obrovského kopyta. Země se zachvěla. Na stěně přímo naproti ústí chodby se objevil stín robustní, svalnaté postavy se špičatýma ušima a dvojicí obrovitých býčích rohů na hlavě. Rogan zalapal po dechu. Stín se začal zvětšovat, až zaclonil všechno světlo a v té chvíli jako by se zhmotnil a Rogana ovanul mrazivý, smrtící chlad...

"Bohové..."

Probudil se zamotaný v plášti a prostoupený vnitřním chvěním. Srdce mu divoce bušilo a v uších mu hučela krev. Tělo měl celé ztuhlé. Zmateně se rozhlédl. Sen byl tak živý, že mu chvíli trvalo, než si vzpomněl, kde vlastně je.

Škvírami v rozpadávající se střeše pronikalo dovnitř šedivé světlo úsvitu. Rogan zaklel.

Spal příliš dlouho. Rychle se zvedl, posbíral své věci a vylezl ven. Liják, před kterým se na noc ukryl v opuštěné pastýřské zemljance, už ustal, ale ze stromů stále kapala voda.

Údolími se plazila hustá mlha.

Zpod narychlo vybudovaného přístřešku z proutí a chvojí Rogana radostným zafrkáním pozdravil jeho vraník. Zamířil k němu.

Byl nejvyšší čas vyrazit.

"Je celá ta šaškárna opravdu nutná?" bručela plavovlasá vědma. "Jenom plýtváme drahocenným časem..."

Mirena s Velemirem v šedém světle rozbřesku bok po boku stoupali po příkré stezce vzhůru zalesněným svahem. Pod nohama jim šustilo listí a čvachtal dešťovou vodou nasáklý mech. Stromy byly jen nejasnými temnými tvary v husté mlze.

"Je to starý obyčej," pokrčil mohutný muž rameny. "Můžeš se vyhnout poradě se stařešiny, ale žádný Borin se nevydá do boje bez oběti bohům a příznivé věštby."

"Vsadím se, že si jako první na tenhle zvyk vzpomněl Hrozdan," odfrkla si vědma. "Ten chlap mě nesnáší."

Cestička vedla od hradiště, které se rozkládalo na rozlehlé planině vysoko na úbočí, až úplně nahoru, na skalnatý vrchol hory. Z půdy vyčnívající kameny a kořeny stromů sloužily jako provizorní schody, ulehčující výstup po strmém svahu.

"Jsme tady," řekl zanedlouho Velemir.

Vykročili na skalnatou hranu a ocitli se na temeni hory. Z mlhy před nimi se vynořil mohutný temný obrys. Svatiště na návrší chránila ohrada ze špičatých kůlů. Dovnitř vedla jediná brána, bohatě vyřezávaná a zdobená býčími, beraními a dokonce i lidskými lebkami. Před ní se shromáždila početná skupina mužů a žen - na posvátnou půdu uvnitř ohrady mohli vstoupit jen vyvolení. Odněkud zpoza palisády zazníval monotónní zpěv.

"Je to na tobě," sykla Mirena a nenápadně šťouchla Velemira loktem. "Hlavu vzhůru a tvař se odhodlaně, něco na způsob kdo se k nám nepřidá, je prašivý zbabělec."

"Bez obav, copánku, zvládnou to."

Vědmo po něm střelila pohledem, ale už byli příliš blízko na to, aby mu stihla šťavnatě vynadat. Borinové je spatřili, zvedla se vlna vzrušeného šepotu a v zástupu se navzdory očividné tlačenci vytvořila ulička. Příchozí jí prošli tak rychle, jak se jen dalo - Velemir se ale i tak musel krátce přivítat s bezpočtem starých přátel a bližších nebo vzdálenějších příbuzných. Mirena krátkými kývnutími odpovídala na uctivé úklony, kterých se jí dostalo především ze strany přítomných žen. Nemohla si ale nevšimnout, že někteří Borinové na ni hledí s nedůvěrou. Tvářila se, že to nevidí.

Konečně se vymotali z davu, prošli bránou a vstoupili na posvátnou půdu. Obřad už byl v plném proudu. Zpěv, nebo spíš vzývání vyvolávané s velmi prostou, dokola se opakující melodií, zaznívalo z hrdla drobného kostnatého žrece. Jeho věk byl neodhadnutelný - tvář mu skoro nebyla vidět pod porostem hustých vousů a neupravených, do očí padajících vlasů. Pozvednuté ruce měl ohnuté v loktech v tradičním modlitebním gestu.

"Synové Svarogovi,
krví se napojí,
mysl nám odkryjí,
věštbou nás obdaří."

Žrec upřeně hleděl na vysokou dřevěnou modlu, zapuštěnou do kamenného návrší. Měla čtyři tváře a řezby na bocích znázorňovaly sekeru, roh hojnosti, otep obilí a koně. Hned vedle idolu vystupoval z temene hory velký hranatý balvan. Povrch měl hustě pokrytý črtami a kolem něj byly navršené lebky kanců, zubrů a beranů. Modla byla umístěna tak, aby obětní krev z kamene stékala k její patě. K něčemu takovému se ostatně právě schylovalo: dva silní žrecovi pomocníci právě zvedali na stůl velkého huňatého berana. Zvíře se bránilo a i když mělo spoutány přední i zadní nohy, muži měli co dělat, aby ho udrželi. Jeho bečení nedůstojně rušilo žrecovo zaklínání.

Mirena se rozhlédla. Zachytila Hrozdanův pohled, chladný a odměřený. Družiník rychle odvrátil zrak. Mirena se letmo, ale nadmíru spokojeně ušklíbla. Pak stočila pohled ke Krase. Vladyně už na sobě měla mužský cestovní oděv, jako by nepochybovala o výsledku věštby. Příchozích si nevšímala. Soustředěně hleděla na vykonavatele obřadu, a proto když kněz sklonil paže a obrátil se k ní - bez toho, aby narušil melodii a rytmus zaklínání - byla připravená. Přikročila blíž a natáhla před sebe ruce. Žrec vytáhl zpoza opasku dýku s širokou čepelí a jílcem z jeleního parohu. Slavnostně jí dýku položil do dlaní. Krasa úklonou hlavy poděkovala bohům. Potom se kněz opět otočil čelem k modle a vладыkova dcera přistoupila k obětnímu stolu. Mirena postřehla v druidově hlase změnu a někteří přítomní se jako na povel připojili k vzývání:

"Synové Svarogovi, krví se napojí..."

Krasa uchopila dýku do obou dlaní, chvíli ji podržela nad hlavou a vzápětí ji zanořila beranovi do místa mezi hrdlem a hrudí. Přesnost a jistota, s jakou to udělala, svědčily o tom, že neobětuje poprvé. Zkušeně dýkou zvětšila ránu. Vytryskla krev. Beran sebou zazmítal a oba muži se na něj museli svalit celou svou váhou, aby ho udrželi.

Žrec mezitím zvedl mezi lebkami ležící čaro, rituální hliněnou misku posetou črtami a magickými obrazci. Rychle přikročil k obětnímu kameni a položil nádobu pod ránu na

beranově hrudi. Rychle se naplnila krví. Zvedl ji nad hlavu. Borinové zmlkli, jako když utne.

"Nechť předstoupí panna-hadačka!" zvolal žrec do ticha, rušeného jen chrčením dodělávajícího berana.

Dav se rozestoupil a bránou prošlo vysoké děvče v jednoduché haleně, s rovnými plavými vlasy splývajícími po malých nadrech až k vosímu pasu. Mireně stačil jediný pohled na její doširoka rozevřené, stále jedním směrem upřené oči, aby pochopila, že dívka je slepá. I přesto měla hadačka jistý krok a zastavila se přímo před žrcem, jako by přesně věděla, kde stojí. V dlaních svírala nějaké bledé, podlouhlé předměty. Mirena nemusela hádat - byly to kosti z lidských předloktí. Napočítala jich sedm. Nepárový počet. Samozřejmě, pomyslela si. O budoucnosti rozhodne náhoda.

Žrec namočil prst do misky a krví nakreslil hadačce na každou tvář magické znamení. Pak jí pomohl ponořit do rychle houstnoucí tekutiny všech sedm kostí, čímž je posvětil. Nato žrec odstoupil od děvčete, nadechl se a opět spustil: "Synové Svarogovi..."

Borinové se k němu okamžitě přidali mohutným sborem.

»Co se stane teď?" naklonila se Mirena k Velemirovi, po očku sledujíc druida, který začal obcházet nehybnou hadačku a přitom lil krev z misky na zem.

»Panna vyhodí kostí nad sebe. Pokud víc z nich dopadne do krvavého kruhu, bude to znamení, že bohové nám přejí a boj dopadne v náš prospěch. Pokud víc kostí skončí mimo kruh, výprava je odsouzená k neúspěchu..."

"..a vůbec se neuskuteční," přikývla Mirena. "To bych se tedy měla postarat, aby na nás bohové pohlédli vlídněji."

"Cože?" vytřeštil Velemir oči.

"Už nic neříkej," přikázala vědma. "Musím se soustředit."

Žrec dokončil kruh kolem hadačky, odložil prázdnou misku a opět se s pozvednutýma rukama otočil tváří k modle. Sbor nabral na síle.

Mirena začala dýchat hlouběji a pomaleji, shromažďuje vnitřní sílu a soustředíc se na kouzlo. Ovládání pohybu věcí nebylo příliš složité, ale zato vyžadovalo značnou dávku kouzelné moci. Stříbrný srpek na její hrudi se zachvěl.

"Já se o to postarám" zašeptal jí najednou do ucha neznámý hlas. Vylekaně sebou trhla a na těle se jí zježil i ten nejmenší chloupek. Bleskově se otočila. Viděla ale jen ohradu, pokrytou řezbami a obrazci, a nejasnou temnou masu Borinů před bránou. I přesto byla přesvědčená, že někdo stojí hned za ní. Soustředila všechny své schopnosti a na kratičký okamžik se jí zdálo, že vidí temný obrys mohutné postavy. Dokonce zahlédla záblesk dvou démonických očí plných krvavého světla.

"Uklidni se," dodal hlas, který, i když mluvil šeptem, jí hučel v hlavě jako rachot kamenné laviny. "Věštba dopadne dobře. Podívej se!"

Chtě nechtě poslechla a obrátila pohled k hadačce. Dívka spojila kosti do jednoho svazku a oběma rukama je vyhodila přímo nad sebe. Zpěv zakolísal, jak všechny na okamžik ovládlo napjaté očekávání.

Mirena pocítila takový poryv nadpřirozené moci, že se až zapotácela a musela se rychle opřít o Velemira. Bylo to, jako by se jí skrz mozek přehnala smečka vyjících démonů.

Kosti se zatočily ve vzduchu, zaskřípaly jedna o druhou a dopadly.

V tom okamžiku zpěv ustal.

Mirena se zhluboka nadechla a pustila se Velemirovy svalnaté paže. Hleděl na ni s obavami.

"Dvě jsem nechal spadnout vedle," zahučel v Mirenině hlavě onen hlas, o kterém už věděla, že ho slyší jen ona sama, "aby to nebylo tak nápadné."

Vzápětí se něco změnilo, chlad ustoupil a vědma si uvědomila, že ten někdo, kdo stál vedle ní - ať už to byl kdokoli - je pryč. Zamrkala a podívala se na zem u hadaččiných nohou.

Pět kostí leželo v krvi vyznačeném kruhu, dvě dopadly k obětnímu kameni a modle.

"Bohové rozhodli!" zvolal žrec.

Mirena vzhledla ke Krase. Vladyně se letmo usmála a spokojeně přikývla. Pak obě pohlédly na Hrozdana.

Velitel borinské družiny hleděl na kosti s výrazem, jako by měl sto chutí po nich začít skákat a rozdupat je na prach. Syčivě se nadechl skrz zaťaté zuby a ohlédl se na Boriny, netrpělivě postávající před bránou a čekající na výsledek věštby. Zjevně musel vybojovat krátký zápas sám se sebou, aby se přinutil vyslovit ta slova:

"Jděte a sedlejte koně."

Kapitola osmá

Démon z mlhy

Už dávno před tím, než zahlédl pole se strništěm sklizeného obilí a první ovčí ohradu, Rogan věděl, že zničená osada je na dosah. V mlze, prosycené až dosud jen vůněmi přezrávajících a tlejících podzimní přírody, ucítil úplně jiné pachy. Věděl, co to je - tam dole na jihu se s tím setkával často. Byl to pach krve a popela, vůně smrti tak výrazná, že ji nedokázal smýt ani noční liják.

Hned za svítání narazil na cestu s hlubokými vyježděnými kolejiemi. Přivedla ho do nevelkého horského údolí. Z husté mlhy kolem něj se jako přízraky vynořovaly osamělé skupinky stromů a tmavé trsy pichlavých borůvkových keřů. Zlou předtuchu brzy vystřídal docela zřetelné vjemy. I vraník neklidně zafrkal. Rogan ho nasměroval ke skupince bříz vedle cesty. Zastavil, sklouzl ze sedla a uvázal uzdu k bílému kmeni. Vzal si luk, meč a dýku. Toulec měl plný ukořistěných šípů - Avaři byli sice havěť hodná zašlápnutí, ale v lukostřelbě se vyznali a jejich skvělým šípům se nemohly rovnat slovanské, francké, ba dokonce ani bulharské střely.

Vraník neklidně potřásl hřívou a otřel se nozdrami o Roganův bok.

"Ne, zůstaneš pěkně tady," poplácal ho Rogan po šíji. "Buď rád, že to neuvidíš."

Vykročil po mokré trávě podél cesty. Luk nesl v levé ruce a v dlani souběžně s dřikem zbraně svíral i jeden šíp. Rozhodně se nechtěl nechat zaskočit.

Došel k nepříliš vysokému valu z hlíny a kamení. Byl zanedbaný, zarostlý trávou a bodláčím. Taková chabá ochrana zřejmě útočící jezdce ani nezpomalila. Rogan prošel bránou se dvěma vyřezávanými sloupy po stranách a vstoupil do osady.

I když to, co vzápětí uviděl, se už osadou ani nazvat nedalo.

Většina obydlí vyhořela do základů. Zuhelnatělé zbytky srubů trčely do mlhy jako modly nějakých mrzkých démonů na dávnověkém mohylovém pohřebišti. Místy se mezi troskami daly rozeznat i zuhelnatělé ostatky lidských těl. Rogan procházel spáleništěm a temné pocity měl písmem prohloubených vrásek vyryté do tváře. Uvažoval o tom, že Krvavé psy museli považovat za krvelačné obludy i jejich vlastní soukmenovci. Avaři totiž žili jako cizopasníci. Na podzim podnikali nájezdy na slovanské osady, lovili otroky, znásilňovali ženy a brali si vlčí podíl z celoroční úrody. Obyvatele však povětšinou

nechali žít, aby se za rok mohli vrátit a opět se na nich bezohledně přiživit. Bylo to kruté a odporné, ale aspoň to dávalo nějaký smysl. Krvaví psi byli jiní. Od dětství jim vtloukali do hlav, že jediné, co má smysl, je úplné vyhlazení a zničení nepřítele. Neuvažovali v souvislostech, bylo jim jedno, že když dnes obrátí vyloupenou vesnici v popel, příště už se nebudou mít kde zásobit dalšími potravinami. Při pohledu na tu zkázu kolem se Rogan jen utvrdil v přesvědčení, že jsou to odporní škůdci, které je potřeba nemilosrdně vyhubit.

Osada se rozkládala na mírném svahu a cesta vedla mezi dřevenicemi pořád do kopce. Někde blízko žalostně zavyl pes. Mezi troskami nalevo od Rogana se něco pohnulo. Bleskově pozvedl luk, ale byla to jen zatoulaná ovce. Proběhla uličkou a s vyplašeným bečením se ztratila v mlze.

"Do prdele," zabručel Rogan a povolil tětivu.

Vysoko na úbočí, těsně u lesa, stál velmožský dvorec, zřejmě sídlo místního stařešiny. Oheň se ho kupodivu nedotkl. Tři dlouhé přízemní domy byly spojeny do tvaru podkovy, jejíž otevřenou stranu chránila vysoká palisáda. Tím vznikla jakási malá pevnost, útočiště ve chvílích ohrožení. Jenže tentokrát se zkáza přihnala příliš rychle a zastihla obyvatele osady nepřipravené.

Z mlhy, která se přelévала přes palisádu a tlačila se na nádvoří, zaslechl Rogan chraptivé hlasy krkavců a vran. Opatrně prošel bránou, nad kterou byla přibita obrovská lebka divokého tura.

Pach smrti zesílil.

Na širokém zabláceném prostranství se hemžila živá černá vrstva. Havrani, krkavci, vrány a kavky se shromáždili na krvavou hostinu v neuvěřitelně hojném počtu. Když se z oparu vynořila silueta člověka, někteří ptáci zamávali křídly a vzlétli. Většina však měla břicha tak přeplněná mrtvým masem, že jen s podrážděným krákáním uskočila Roganovi z cesty. Příkrývka z černého peří se rozhrnula a odhalila mimořádně odporný výjev.

Rogan zaskřípal zuby.

Nádvoří pokrývaly mrtvoly. Muži, ženy, dokonce i děti, všichni v podobě krvavé hvězdy - doširoka roztažené končetiny přibité k zemi, rozpáraná břicha, vyvržené vnitřnosti. Rogan se rty sevřenými do úzké čáry procházel mezi zohavenými těly. Kolem něj se hemžilo černé krákající jezero a ustupující vlny odkrývaly další a další oběti avarské krutosti - byl jich asi tucet.

Rogan se zastavil. Něco upoutalo jeho pozornost. Sklonil se k jednomu z mrtvých mužů. I přes rozsáhlé poškození silnými krkavčími zobáky se dala jasně rozeznat zvláštní rána na nebožtíkovi krku. Přímo na tepně se zaschlou krví černaly stopy po dvou ostrých tesácích. Rogan se narovnal a přešel ke druhé mrtvole. Zjistil, že i ona má na hrdle dvě nevelké ranky. Rychle kráčel od jednoho těla ke druhému. Všude to bylo stejné. Právě se vztyčil od jednoho z nebožtíků, když najednou ucítil vnitřní chvění kolem žaludku. Zpozorněl. I ptáci kolem něj se najednou vyplašeně rozkřičeli a celý houf se jako na povel vznesl do vzduchu.

Rogan okamžitě pozvedl luk a přiložil šíp k tětívě. Mrchožrouti se rozprchli, zmizeli v mlze, krákání utichlo někde v korunách stromů nad dvorcem. Rogan natáhl tětivu až k lici a pomalu se otáčel dokola, pátraje zrakem po příčině onoho neklidu.

K zemi se snášelo černé pápeří. Mlha rozvířená ptačími křídly se kroutila jako živá.

Někde zase zakňučel pes.

Nikde nikdo. Jedinými Roganovými společníky byly oklované mrtvoly. Mlha mu však bránila zahlédnout cokoli, co bylo dál než deset kroků od něj. V hustém oparu mohlo

čítat leccos. Cítil až do morku kostí, že není sám. Znovu kolem zakroužil nataženým lukem. Neviděl nic, jen mlha jako by ještě víc zhoustla a začala se stahovat blíž k němu... Na zádech ucítil mrazivý dotek. Tak tak že nevykřikl. Bleskově se otočil, uskočil, hrot šípu zapátral po cíli. Srdce mu naráželo do žeber jako vyplašený pták do stěn klece.

Pořád nic neviděl. Jen ta prokletá mlha...

Najednou něco zaslechl. Anebo se mu to jen zdálo? Nastražil uši. Ne, nemýlil se. Znělo to jako tichý smích. Podrážděně přimhouřil oči.

"Už mám té hry na schovávanou po krk," procedil skrz zuby. "Ukaž se a vyzkoušíme si jinou hru."

"Jakou hru?" zeptal se hlas podobný bzučení velké mouchy.

"Jmenuje se: Poběžíš rychleji než můj šíp?"

Opět ten smích, tentokrát o poznání zřetelnější. "Jsem pro."

"Já jsem připravený."

"Já taky. Pojďme na to."

A pak to Rogan uviděl. Z všudypřítomné mlhy se oddělil jeden o poznání hustší chomáč a začal měnit tvary. Ani ne dva sáhy před Roganem se vytvořila hlava a k ní se postupně přidával krk, ramena, trup, pas, nohy, chodidla. Opar, ze kterého se postava zformovala, ještě víc zhoustl a začal získávat barvy, až to najednou nebyl jen cár mlhy, ale hmatatelné tělo z masa a kostí. Netrvalo to ani pět úderů srdce a před Roganem se krčilo podivné dvoření. Úplně nahé tělo bylo podobné lidskému, ale s krátkýma křivýma nohama, takže se muselo opírat o ruce, které byly naopak dlouhé a obdivuhodně svalnaté. Zpod rozcuchané, kaštanově hnědé kšice hleděly na Rogana velké oči s černými zřítelnicemi. Tvor se usmíval. Zuby, které byly vidět, měl dlouhé a ostré jako vlčí tesáky.

Rogan pustil tětivu.

Šíp se do nahé hrudi zabořil až po opeření. Náraz přinutil tvora z mlhy udělat pár kroků dozadu. Kupodivu se však udržel na nohou. Překvapeně se podíval na střelu, která mu trčela z hrudi, a pak vzhlédl ke střelci.

Rogan se ušklíbl. "Vyhrál jsem."

"Vážně?" vrátil mu tvor ošklivý úsměv. Jeho tělo zbledlo, zprůsvitnělo a bleskově se rozplynulo. Šíp dopadl na zem. Nebyla na něm ani kapka krve. Cár mlhy se zatočil kolem Rogana jako hnaný větrem. Rogan zaklel a pohotově se otočil. V otočce vytrhl z toulce druhý šíp a vložil ho do luku. Okamžitě byl opět připravený ke střelbě, ale ani ten druhý nezahálel. Stál tam už opět v hmotné podobě, pěstmi se opíral o zem a šklebil se od ucha k uchu.

"Škoda ošoupávat tětivu," zavrtěl hlavou. "Viděl jsi, že to nemá význam."

Rogan se nehýbal, opeření šípu ho šimralo na líci. "Vím, co jsi zač, holá řiti," zavrčel.

"Opravdu? To jsem teda zvědavý."

"Dokážeš se proměnit v mlhu a zuby máš ostré jako rys. I malé dítě by vědělo, že jsi zasraný upír."

"To jsem čekal," udělal tvor otrávenou grimasu a zvrátil oči. "Nikdy se to nezmění."

Všichni mě považují za mizerného upíra. Pcha! Vypadám jako někdo, kdo vstal z hrobu a po nocích číhá na panny, aby jim vysával krev a žral jejich jemné masíčko? Abys věděl, vy lidé upíry strašně přeceňujete. Považujete je za prohnané, nebo dokonce vznešené bytosti, za nějaké vládce noci. Něco ti řeknu. Potkal jsem jediného upíra. Byl to slintající, nesmysly blekotající trasařitka s hovnem místo mozku, který vylézal z mohyly a chodil obtěžoval dceru jednoho pastýře tak dlouho, až to té holce přestalo připadat zábavné.

Dala mu košem - shodou okolností plným česneku. Pak už stačilo jenom kýchnout a prach z toho nemešla se rozletět na všechny strany. Takoví jsou upíři."

Rogan ho mlčky pozoroval skrz hrot šípu.

"Dobrá, zkrátím to," poškrábal se tvor ve vlasech. "Jsem mlhovec a jmenuju se Libuše."

Pyšně zvedl hlavu a zatvářil se, jako by na něco čekal. Rogan nehnul ani brvou.

"Libuše," zopakoval krátkonohý. "Jako ten bájný český kníže. Slyšel jsi už přece o Libušovi, ne?"

"To jméno sis dal sám, že?" zeptal se Rogan.

"Jo," přikývl mlhovec hrdě.

"A řekl bych, že asi nechodíš moc mezi lidi, je to tak?"

"No, abych pravdu řekl, jen když jsem hodně hladový. Proč?"

"Protože jinak by ti už dávno někdo řekl, že Libuše byla kněžna a hadačka. Pomocí věšteckého koně si vyvolila manžela, nějakého oráče, a s ním potom vládla kmenům v povodí Vltavy."

Bytost spustila ramena. "Jsi si tím jistý?"

"Skálopevně."

"Do prdele. A jak se jmenoval ten chlap od pluhu?"

"To už si nepamatuju u. Každopádně to máš celé popletené."

"Takže Libuše je babské jméno?" ujišťoval se mlhovec.

"Rozhodně. Ty by ses měl jmenovat spíš Libor, Liboslav, tak nějak."

"Liboslav? To je jméno pro teplouše."

"Ale aspoň se ti Morena nebude smát, když si pro tebe přijde a zeptá se, co jsi zač. A to už bude brzy, tak si hned nějaké jméno vyber."

Stvoření unaveně pohlédlo na luk v dlouhánových rukou. "Víš co? Dej si konečně pohov. Kdybych ti chtěl ublížit, udělám to kdy budu chtít a ty s tím nic nenadělaš. Takže se jenom zbytečně namáháš. Můžu ti poradit přinejmenším jeden lepší způsob, jak si unavit ruku."

"Žiješ osaměle, co?" odfrkl si Rogan a sklonil luk, i když jen o pár palců. "Ani se nedivím. Někdo, kdo všechny ostatní považuje za kořist, asi těžko navazuje přátelství."

"Neurážej, jo? Nejsem žádná krvelačná bestie. Netvrdím, že občas neprostrídám zajíce a srny nějakou chutnou dívenkou, ale dělám to hospodárně. Pár hltů a dost, proč zabíjet? Navíc za pohoštění rád poskytnu příjemnou službičku," mlhovec se zašklebil a pohupujícími se boky jasně naznačil, co má na mysli, "takže když oné roztoužené dívčíně nebo neukojené manželce po nějakém čase opět zaklepu na okno, leckterá mě ochotně pustí dovnitř. A ráno po příjemně strávené noci stačí jen slíbit, že brzy zase přijdu a každá mi úplně dobrovolně nastaví hrdlo. Je to vzájemná, oboustranně výhodná výpomoc."

"Úžasné," konstatoval Rogan chladně. "A co tihle tady? I jim ses za pohoštění odměnil příjemnou službičkou?"

"Fuj, přestaň!" zatvářil se krátkonohý pohoršeně. "Jsi nechutný. Těm chudákům jsem jenom pomohl rychle zemřít. To bylo jediné, co jsem pro ně mohl udělat."

"Takže tys jim chtěl jen zkrátit utrpení?"

"Přesně tak."

"To říkej tomu, co žere seno."

"Nevěříš mi? Přemýšlej přece trochu. Kdybych měl vysát všechny tyhle nešťastníky, praskl bych jako přísáté klíště. Byl jsem nablízku, když ty svině přepadly osadu a díval jsem se, jak přibíjeli stařešinu i s celou jeho rodinou k zemi a párali jim břicha."

Nedokážeš si představit, jak to znělo, když všichni ti chudáci začali najednou výt bolestí. Něco příšerného. Ještě teď mi běhá mráz po zádech. Věděl jsem, co musím udělat. Hned jak ti zkurvenci odcválali, zhmotnil jsem se a pustil se do práce. Jasně, že jsem si taky lokl, to nepopírám, ale celkově to nebylo ani trochu příjemné. Prokousával jsem jeden krk za druhým. Dělal jsem to důkladně, aby co nejdřív vykrváceli. Ti, kteří byli ještě při smyslech, mi za to děkovali. A já jsem se musel dívat, jak umírají a jak se jejich vzácná krev mísí s blátem."

"Mrzelo tě takové plýtvání, co?"

"Mrzelo mě něco úplně jiného, pitomče. Nikdy předtím jsem nikomu nevzal život."

Rogan spustil luk úplně a povolil tětivu. Něco v mlhovcově hlase ho přesvědčilo, že se ho nesnaží obelhat.

"Netušíš, kam měli útočníci namířeno?"

"Jak by ne? Odcválali směrem k tomu svému smradlavému brlohu."

Rogan se mu pevně podíval do očí. "Znáš přesnou polohu toho místa?"

"Samozřejmě. Leží ve skalách několik honů severně odtud. Jednou jsem byl dokonce i uvnitř. Mají to tam začarované skrz naskrz, ale na mne, světe div se, jejich kouzla vůbec neúčinkovala."

"Zavedeš mě tam. Hned."

"Co za to?" opáčil mlhovec a významně blýskl zuby.

"Nic. Uděláš to bez nároku na odměnu."

"Proč si myslíš, že jsem takový dobrodinec?"

"Protože krkavci určitě zajali a odvěkli většinu obyvatel téhle osady..."

"Je to tak. No a?"

"Plánuji je obětovat svému bohu. Snad bys nedopustil, aby všechny ty krky nadarmo vykrvácely na oltáři nějakého cizího démona?"

Tvor se narovnal, vystrčil bradu a zařal pěsti. "To že chtějí udělat? Nic takového nesmíme dovolit, příteli... Jak že se to vlastně jmenuje?"

"Jsem Rogan. Poslouchej..."

"Ano?"

"Obleč si něco. Zdá se, že ti je pořádná zima."

"Cože?"

Rogan se otočil na patě. "Pojďme. Ukážeš mi cestu."

Mlhovec sklonil hlavu a podíval se mezi své křivé nohy. "Nesmysl," zabručel po chvíli a zvláštními přískoky, pomáhaje si v pohybu rukama, běžel za Roganem. "Slyšíš? Ani jedna si ještě nestěžovala! Tak počkáš na mě, nebo ne?"

Bystřina napojená vydatným nočním deštěm dravě hučela v kamenitém řečišti. Voda se tříštila na ohlazených balvanech a stříkala do výšky, podobná přehrším blýskavých diamantů. Mirena zastavila hnědáka a opatrně sklouzla ze sedla. Jezdci ji klusem míjeli - šedesát mužů ve lněných košilích a kožešinových pláštích, s plavými vlasy sepnutými čelenkami, s oštěpy, luky, sekerami a dřevěnými štíty na sedlech. Vypadali hrdě a bojovně. Přecházeli přes potok a zpěněná voda smývala koním z kopyt zaschlé bláto. "Co se děje?" oslovil vědmu Velemir, klusající na konci družiny ve společnosti hlučných, oplzlými historkami hýřících druhů.

Mirena mávla rukou. "Potřebuju přestávku. Dojedu vás."

"Neměla by ses vzdalovat od skupiny."

"Žádný strach."

"Případné nebezpečí..."

"Případné nebezpečí vycítím dávno předtím, než se ocitne na dosah. Nic mi nehrozí. Padej."

Velemir pokrčil rameny a popohnal grošáka za ostatními. Zakrátko se spolu s posledními Boriny ztratil za ohybem cesty na druhé straně potoka.

V okamžiku, kdy osaměla, mohla si Mirena dopřát ten přepych a shodit masku kamenného výrazu. Nahlas zasténala, chytila se za břicho a párkrát šťavnatě zaklela. Stále krvácela a do podbřišku jako by ji při každém hnědákově kroku bodala ostrá dýka. Potřebovala si namíchat další dávku nápoje proti bolesti. Otevřela sedlové kapsy... V té chvíli se na ni jako neviditelná síť sneslo cizí vědomí. Zarazila se a překvapeně vzhledla nad vrcholky stromů. Někdo ji sledoval. Zaměřila ho okamžitě - skrýval se vysoko na kopci západně od cesty. Ale nebyl to obyčejný pozorovatel. Pohled a vědomí běžného smrtelníka by na tuhle vzdálenost vůbec nezachytila. To, co vnímala, byla mysl plná moci, která se jako mnohohlavý had plazila lesem a pátrala po známkách života. Tam nahoře na úbočí cíhal čaroděj.

Mirena poklekla, aby neupadla případným vyčerpáním, a pomocí krátkého vzývání Chors soustředila duševní sílu. Vzápětí jejímu vědomí narostla křídla a proti nehmotné hydře vzlétla stejně neviditelná sova, vyzbrojená ostrými drápy a krátkým, ale silným zobákem.

Muž v tmavě zeleném plášti sebou škubl a bleskově stáhl z lesa chapadla své mysli. Magický úder byl tak silný a podrážděný, že mu dočista vyrazil dech. Překvapeně pohlédl na své žezlo. Z vyřezávané hadí hlavy se slabě kouřilo. Něco takového se mu naposledy stalo, když stál pod hradbami Vukmaru a čelil Jugurově magii.

"Co se stalo?" zeptal se s obavami jeho společník, po zuby ozbrojený dragan.

Bok po boku stáli vysoko na zalesněném svahu a pozorovali cestu, která se vinula údolím pod nimi. Každý to dělal svým způsobem - čaroděj vyslal kouzla, žoldněř se spoléhal jen na ostrý pohled svých žlutozelených ještěřích očí.

Čaroděj si olízl krev z náhle vyschlých a popraskaných rtů. "Je tam vědma, Beldragu. Ti hovniválové mají s sebou čarodějnice."

"Jak víš, že je to žena?"

"Zaútočila na mě v podobě sovy. To je magie bohyně Chors. Měsíční paní by nikdy nepropůjčila svou moc muži."

"Jak vidím, odrazila tě," zasyčel dragan se škodolibým úsměškem na rtech. "Musí to být mocná vědma."

"To jistě. Jednu takovou, co se klaněla Chors, jsem potkal."

"Takže stará známá?"

"Možná." Muž v zeleném plášti zalétl pohledem do údolí. "Podívej, támhle jsou."

"Vidím," přikývl Beldrag.

Asi půl míle severovýchodně od nich vycházela cesta zpoza stromů na nevelkou louku a tak se pozorovatelům naskytl pohled na početnou skupinu ozbrojenců na koních.

»Je jich jenom něco přes padesát,« procedil dragan skrz špičaté zuby. "Krvaví psi je roznesou na kopytech. Nepomůže jim ani Rogan, ani ta čarodějnice."

"To nám přece nevadí," tvářil se čaroděj spokojeně. "Budeme se držet pěkně vzadu a počkáme, co z toho vyleze. Jen ať Borinové pobijí co nejvíc Burgutových mužů, aspoň na nás zbude méně špinavé práce. A o tu čarodějnici se v případě potřeby postarám sám. Tohle bylo naposledy, co jsem se nechal zaskočit jejími sedláckými kouzly. Pojdme."

Oba se otočili a dali se do sestupu dolů svahe. Na úpatí kopce je čekalo zbývajících jedenáct členů družiny, skrytých v hustém bukovém porostu. Byli den ze dne netrpělivější, dlouhá cesta je unavovala a dráždila. Čaroděj v jejich výrazech četl touhu po krvi a hlavně po kořisti.

"Dočkáte se," ujistil je s úsměvem na tváři. "Už brzy."

Kapitola devátá

Brána do temnot

"Dej pozor," varoval Rogana tlumený hlas. "Už jsme blízko."

Černovlasý bojovník se prodral hustým jeřabiním. Příkrčil se za velkým balvanem a zaletěl pohledem kupředu.

Úzkou roklinu mezi sebou svíraly strmé skalnaté srázy. Jejich úpatí byla zarostlá křovím a pichlavou borovicovou mladinou. Hustý porost umožnil Roganovi projít rozsedlinou nepozorovaně a zůstat skrytý před pohledy případných avarských strážců, kteří mohli hlídat nahoře na skalách.

Že ho mlhovec zavedl na správné místo, o tom už delší chvíli vůbec nepochyboval.

Vysoká tráva na dně rokliny byla podupaná mnoha kopyty. Teprve nedávno tudy musela projet početná skupina jezdců.

Jenže roklina byla slepá. Několik sáhů před Roganem ji přehrazovala vysoká, téměř kolmá skalní stěna. Jakákoli cesta dál byla nemožná. Pruh rozdupané trávy najednou končil na úpatí skal. Jezdci, pokud nedokázali létat, se mohli jedinečně vrátit - jenže to by na ně Rogan musel narazit, což se nestalo.

"Dobrá," zašeptal. "A co dál?"

Přes kmen padlé borovice vedle něj se přelila hustá bílá mlha. Začala se podivně kroutit a měnit barvy a rychle se zformovala do podoby těla s krátkýma nohama.

"To je ono," ukázal mlhovec. "Vchod do podzemní skrýše."

"Kde?" mhouřil Rogan oči. "Vidím jen souvislou skálu."

"Hm, jasně. To je iluze, vyvolaná ochranným kouzlem. Tam dole, kde končí stopy, je ve stěně otvor. Dost velký na to, aby jím projel jezdec na koni, a ani nemusí sklonit hlavu. Je to prvotřídní kouzlo, jedno z nejlepších, jaké jsem kdy viděl. Kámen nejen na pohled, ale i na dotek. Kdybys tam šel a pokusil by ses vejít do jeskyně bez znalosti příslušného kouzelného klíče, jednoduše by sis rozbil drážku. Vím to, jeden z těch zkurvysynů jednou popletl zaklínadlo a skončil s vymláčenými zuby. Jenže já jsem ten jejich trik převezl.

Když jsem zkusil projít bránou v lidské podobě, nešlo to - byla to skála, tvrdá, studená a nepoddajná. Kouzlo na mě působilo tak, jako na kteréhokoli jiného smrtelníka. Jakmile jsem se proměnil v mlhu - šup, a byl jsem uvnitř."

"Jasně, ochranný štít je uzpůsobený jen pro lidi. Avarští černokněžníci nepočítali s tím, že se do jeskyně pokusí proniknout někdo jako ty."

"Ne, to je ani nenapadlo," zachechtal se mlhovec.

"Hej," podíval se Rogan ošklivě na jeho vyceněné tesáky. "Neřekl jsem ti dost důrazně, aby ses ode mne držel dál?"

"Uklidni se, člověče," šklebil se mlhovec dál, ale Roganův pohled i přesto způsobil, že se raději odtáhl. "Ani by mě nenapadlo tě kousnout. Vsadím se, že takový mrzout jako ty má krev hořkou jako blín..."

"Zavři zobák," zpozorněl najednou Rogan.

Mlhovec ztichl a vystrčil hlavu zpoza balvanu. "Co je?"

Odpověď nebyla potřeba. Rozsedlinou se blížil dusot koňských kopyt. Ozvěny ho znásobily, ale jezdec byl sám. Prošel ani ne tři sáhy od jejich úkrytu. Rogan jasně viděl lebku na hrušce sedla - Avar dorazil na konec cesty a zastavil koně před skálou, vykřikl a chvíli čekal. Rogan nepostřehl žádnou změnu, ale Avar najednou popohnal koně a ponořil se do skály, jako by to byl jen hustý šedý kouř. Přestože něco podobného očekával, Rogana to úplně ohromilo.

"Viděl jsi?" zašeptal mlhovec. "Ten krkavec vstupní zaklínadlo určitě neznal. Musel se ohlásit a někdo uvnitř zprůchodnil bránu. Bude tam stráž."

"Takže otevřít bránu nedokáží všichni. Do prdele!" zavrčel Rogan. "Tím padá můj plán."

"Jaký plán?"

"Chtěl jsem jednoho z Krvavých psů přiskřípnout a donutit ho, aby mi vchod otevřel. Jenže bych mohl natrefit zrovna na takového, který kouzlo neovládá. Musíme to udělat jinak."

"Teď se tě možná zeptám jako hlupák, ale - ty se chceš dostat dovnitř?"

"Samozřejmě."

"Hm. Ještě jedna otázka: Zbláznil ses?"

"Proč? Ty sám jsi tam už přece byl."

"To ano, ale ve své mlhové podobě. Mohl jsem se Avarům plazit za zády a kolem nohou a je ani nenapadlo, že tam mají vetřelce. Tebe okamžitě odhalí a zabijí."

Rogan se zamyslel. Vzhlédl k nebi. "Brzy se začne stmívat. Počkáme na tmu."

"A potom?"

"Potom se uvidí. Něco mě napadlo. Ale budu potřebovat tvou pomoc."

Mlhovec neřekl nic, ale zatvářil se, jako by právě slyšel něco, čeho se nejvíc obával.

Podzemní síň byla obrovská. Temnotu převalující se mezi hrbolatými stěnami nedokázal rozehnat ani oheň planoucí v jejím středu, a dokonce ani rozptýlené denní světlo, pronikající dovnitř zubatou dírou ve stropě. Ten otvor prorazila voda - v podobě hučícího vodopádu dopadala do jeskyně, pěníla v hlubokém korytu u paty jedné ze stěn a nakonec mizela v puklinách, aby pokračovala v divoké pouti do zemských hlubin. Říčka napájela dlouhý dřevěný žlab, podél něhož stáli osedlaní koně.

Na jednoduchých lavicích kolem ohniště se tísnili avarští bojovníci - jejich hlučná vřava se v ozvěnách rozléhala temnotou. Nad plameny se opékalo dobře vykrmené prase. Vůně masa na chvíli přerazila pach kouře, moči a nemytých těl.

Když úzkým průchodem naproti vodopádu vstoupil do podzemní síně mladý Avar, obrátily se k němu všechny tváře. Vřava o něco polevila. Příchozí byl v plné zbroji a za sebou vedl svého koně.

"Bajtare?" tázavě pohlédl na mladíka postarší muž se zlomeným, nakřivo srostlým nosem. "Vracíš se sám?"

"Sám," odpověděl Avar úsečně. "Kde je náčelník?"

"Vzadu," ukázal zlomený nos palcem nad rameno. "Ale teď bych ho raději nerušil."

Bajtar zaváhal jen na okamžik. "Tohle nepočká."

Zavedl koně ke žlabu a vykročil k otvoru ve skále pod vodopádem.

"Už se nemůžeš dočkat, až budeš mít záda rozsekaná karabáčem a kůže ti v krvavých pruzích odpadne od masa?" volal někdo za ním a Krvaví psi se rozřehtali, jako by to byl ten nejveselejší vtip.

Puklina vedla prudce nahoru. Bajtar stoupal po nepravidelných stupních vysekaných do strmé podlahy. Hukot vodopádu postupně ztlchl někde dole za ním. Schodiště vyústilo do další chodby, původně vyhloubené podzemní vodou, ale rozšířené a opracované lidskýma rukama. Na jejím konci byl otvor zakrytý kožešinou. Mezerami kolem ní se do jeskyně prodíralo matné světlo. Bajtar přikročil ke vchodu, ale když už natahoval ruku ke kožešině, najednou se zarazil. Z prostoru za otvorem k němu doléhaly zvuky.

Přidušené vzlykání plné bolesti a ponížení přerušovaly hrdelní výkřiky, vyražené v pravidelném, stále se zrychlujícím rytmu. První hlas nepochybně patřil nějakému děvčeti. Muselo být velmi mladé, zřejmě to bylo ještě spíš dítě než žena. Druhý hlas zněl spíš jako funění divokého zvířete, než jako něco, co může pocházet z lidského hrdla.

Bajtar věděl komu ten hlas patří, a spustil ruku. Byl to sice statný chlap s tělem plným jizev po mnoha krutých potyčkách, ale teď se mu v očích zračila bázeň. Jakkoli byla zpráva, kterou přinášel, bezodkladná, neodvážil se Burguta vyrušit.

Čekal, přešlapuje z nohy na nohu.

Výkřiky se zrychlovaly, až se konečně slily do souvislého řevu, ve kterém se rozkoš a uspokojení mísily s nenávistí a opovržením. Ryčení splynulo se zoufalým kvílením oběti do příšerné kakofonie utrpení, hrůzy a zvráceného chtíce, který nemohla utišit ani ta nejhnusnější odpornost.

Potom konečně nastalo ticho. Bajtar ještě chvíli otálel, ale nakonec se zhluboka nadechl a nahlas si odkašlal.

"Náčelníku?" ohlásil se. "To jsem já, Bajtar."

"Co je?" Znělo to jako šlehnutí bičem.

"Nesu zprávy."

"O Torbugovi? Ulovil ty dvě smradlavé krysy? Příkázal jsem mu, aby mi nelezl na oči, dokud mu na sedle nebudou viset jeho hlavy!"

Bajtar polkl slinu, aby si zvlhčil vyschlé hrdlo. "Torbug je mrtvý, náčelníku."

"Cože?!"

Zazněl zvuk bosých chodidel pleskajících o kameny a kožešina se prudce rozhrnula.

Bajtar měl co dělat, aby neudělal krok zpět.

Muž ve vchodu byl vysoký skoro sedm stop a pod kůží lesknoucí se potem se mu vlnily svaly tvrdé jako železo. Hlavu si narozdíl od většiny ostatních Avarů neholil, husté havraní vlasy mu padaly na záda. Obličej měl snědý a navíc zarostlý černými vousy, takže se zdálo, že bělma jeho očí démonicky září.

Bajtar se ze všech sil snažil necivět na jeho krví umazaný úd, ani na bezvládné, zkrvavené tělo, ležící na provizorním kožešinovém lůžku za ním.

"Torbug?" zavrčel vůdce Krvavých psů. "Mrtvý?"

"A ostatní čtyři taky," zachrčel Bajtar. "Našel jsem je kousek od cesty, která vede od brodu přes Hron nahoru k Borinu. Byli pohřbeni pod malou mohylou z kamení. Všichni měli uříznuté hlavy a někdo jim proklál srdce ostrouhanými dubovými kůly."

Burgut chvíli mlčel, jen svaly na sevřených čelistech se mu vlnily jako larvy pod kůží mrtvého. "Pět mužů," řekl nakonec. "Za to někoho přinutím sežrat vlastní střeva."

Prozkoumal jsi stopy?"

"Děšť je skoro smysl. Těla dvou uprchlíků jsem nikde nenašel. Měli štěstí, někdo je zachránil."

"A pomohl jim dostat se do hradiště," dodal Burgut. "Takže Borinové už o nás vědí."

"A pravděpodobně už vyslali trestnou výpravu," ozval se najednou odněkud z jeskyně za Burgutovými zády pisklavý, zvláště znějící hlas. "Vždycky to dělají a vždycky bezvýsledně. Jsou nepoučitelní."

Bajtarovi vyskočilo srdce až někam do krku. Majitele toho zvláštního hlasu se každý Avar obával stokrát víc než robustního náčelníka Krvavých psů.

"Zatím není důvod se zneklidňovat," pokračoval Burgutův společník. "Ať tři muži okamžitě cválají do zničené osady. Budou tam držet hlídku, a jestli se objeví ti hlupáci z Borinu, bleskově nám dají vědět."

Burgut pokynul Bajtarovi. "Slyšel jsi. Postarej se o to."

"Rozumím, náčelníku," sklonil Bajtar hlavu a otočil se k odchodu. Musel vynaložit obrovské úsilí, aby před Burgutem ukryl výraz nesmírné úlevy, který se mu dral do obličeje.

Burgut zatáhl kožešinu a vrátil se k prostému lůžku. Dívka ležela na břiše a tiše vzlykala. Na doširoka roztažených stehnech jí zasychala krev.

"Co uděláme, když sem Borinové přitáhnou?" zeptal se vůdce Krvavých psů. "Necháme je jako obvykle čmukat okolo? Po čase je to znudí, stáhnou ocasy a vrátí se do hradiště."

"Ne," ozvalo se z kouta jeskyně, kam nedopadalo světlo kahanu. V temnotě se krčila neviditelná postava. "Pěkně ty hlupáky přivítáme. A když se zbavíme jejich ozbrojené síly, Borin nám bude vydán na milost a nemilost. Pak už to půjde rychle. Sagutajova říše se obrátila v prach, ale my vybudujeme z ohně a krve svůj vlastní kaganát. Mé jméno budou vyslovovat se stejnou úctou a strachem jako jména Tengri a Kelgar. A ty budeš vykonavatelem mé vůle!"

Jeskyní zazněl přidušený sten. Burgut obrátil pohled k prohlubni nedaleko lůžka. Na jejím dně leželi vedle sebe čtyři Avarové. Těla měli pokryta zaschlou krví a poznamenaná hlubokými, nepochybně smrtelnými ranami. Očividně už byli nějakou dobu po smrti. I přesto jeden z nich pohnul čelistí, pootevřel ústa a opět strašidelně zasténal. Vedle něho ležící mrtvola křečovitě sevřela prsty v pěst. Další nebožtík se trhaně nadechl. Vzduch unikl dírou mezi žebry a vyhnal z rány několik brouků.

"Už je čas," promluvil z temnoty Burgutův tajemný společník. "Probouzejí se."

V mrtvolně bledých obličejích se otevřely čtyři páry očí. Byly černé sraženou krví. Jeden z mrtvých se pomalu posadil. "Co..." zachrčel ohavným hlasem. "Co se stalo..." Burgut se k němu naklonil. "Padli jste v boji. Včera v noci, při útoku na tu všivou slovanskou osadu. Byli jste mrtví, ale vrátili jste se. Kouzlo, které bylo kdysi dávno vypáleno do vašich duší, vás přivedlo z Kelgarovy říše zpátky mezi živé. Jste připraveni dál bojovat po boku svých druhů?"

"Žízeň..." zakvílel jeden z mrtvých. "Dejte nám pít..."

"Udělej to, Burgute," ozvalo se ze tmy. "Otevři té malé čubce tepny a nakrm své věrné. Lidská krev jim vrátí sílu. Budou ji potřebovat, aby mohli spolu s námi pobíjet krysy z Borinu."

"Jak si přeješ," Burgut se sklonil k hromádce svého šatstva a když se narovnal, v dlani svíral velký nůž. Přistoupil k lůžku a surově popadl dívku za vlasy. Vykřikla. Bezohledně ji vlekl k jámě. Ostré kamení ji rozdíralo pokožku. Nemrtví ucítili krev a začali se drápat ven z prohlubně. Lačně otevírali páchnoucí ústa, cenili zuby, olizovali se černými jazyky. Když je dívka spatřila, vykřikla tak, až z toho Burgutovi zalehlo v uších. Nevšímal si jejího šubání a kopání, přistrčil ji blíž k příšerné čtveřici a švihl nožem. Záblesk ohně na ostré čepeli pohasl v hrdle nešťastnice jako blesk, který sjel do temnoty nočního lesa. Vytryskla krev. Nemrtví lačně zavylí a vrhli se na děvče. Burgut zvětšil ránu a nechal

chrčící, nohama třesoucí ubožačku padnout do jejich nedočkavých rukou. Nahé tělo okamžitě zmizelo pod čtyřmi hnusnými postavami. Jeskyní si rozléhalo odporné mlaskání, páravý zvuk masa trhaného od kostí, vlhké mlaskání vnitřností. Burgut setřásl krev z nože a odvrátil se od toho nechutného výjevu. Ve stínu v rohu jeskyně zářila dvojice krutých očí. Skrytá postava sledovala krutou hostinu s dychtivostí, jako by jen s námahou potlačovala touhu přidat se k těm čtyřem.

"Potřebuju pohár vína," zabručel Burgut a začal se oblékat.

"Tohle nemůže vyjít," zasyčela mlha, která se náhle prodrala hustou spleť keřů a kapradí na úpatí strmého skaliska.

"Dostal ses dovnitř?" zeptal se Rogan tlumeně.

Slabě světélkující opar se rychle proměnil v příkrčenou postavu.

"Jako nic," přikývl mlhovec. "Pár kroků od vchodu sedí u ohně strážce. Zrovna usnul."

"Je sám?"

"Jako palec na dřevorubcově ruce. Ostatní sedí v jeskyni hlouběji v podzemí a podle všeho se cpou vepřovým a nalévají pívem slyšel jsem vzdálené zvuky hostiny..."

"Bohové jsou na naší straně," zasyčely ve tmě Roganovy zuby. "Vyzkoušel jsi, co jsem ti přikázal?"

"Samozřejmě. Měl jsi pravdu. Magický štít působí jen jednosměrně. Uvnitř jsem na sebe vzal lidskou podobu a zkusil vyjít bránou ven. Šlo to docela lehce, necítil jsem víc než jen nepatrné chvění."

"Výborně. Všechno půjde jako po másle. Půjdeš dovnitř, zhmotníš se, vezmeš nějaký kámen a omráčíš jím strážce. Snaž se ho nezabít. Potom ho vyvečeš ven, kde se už o něj postarám já."

"Jak ho přinutíš, aby otevřel bránu?"

"To už nech na mně," zašklebil se Rogan zlověstně.

Mlhovec chtěl ještě něco namítnout, ale dlouhán jen nevšímavě prošel kolem něj a příkrčeně se vydal podél skalní stěny směrem k bráně do Kirtu. Jeho společník si něco zamumlal pod nosem, rozplynul se v mlhu a následoval ho. Pohyboval se rychle a neslyšně jako větrem hnaný oblak kouře.

Bylo dávno po soumraku a nad pahorky už zhasly i poslední zbytky světla. Z bezhvězdné oblohy se na kraj snesla černočerná tma. Na dně temné rokliny se temnota dala krájet. I Roganův sokolí zrak rozeznával jen nejasné obrysy balvanů a stromů. Musel se pohybovat velmi opatrně, pokud nechtěl špatně došlápnout a způsobit zbytečný hluk. Obezřetně se přikradl k místu, kde se koňskými kopyty vyšlapaná cestička ztrácela v hrubém štěrku u paty převisu.

"Jsme tady," sykl mlhovec.

Rogan se chvíli marně pokoušel rozeznat, kde končí skutečná skála a kde začíná klam vytvořený kouzly. Samozřejmě, nepostřehl žádný rozdíl. Přistoupil k hrbolaté stěně a natáhl ruku.

"Opatrně," zašeptal mlhovec. "Teď už stojíš před bránou. Jestli se strážce náhodou probere, uvidí tě."

Rogan přiložil dlaň ke kameni.

A bleskově trhl rukou zpět.

"A kurva," procedil skrz zuby.

"Co?" zavlnila se mlha neklidně.

Rogan opět natáhl ruku. Konečky prstů se ponořily do skály, jako by to byl jen odraz na vodní hladině.

"Tomu nerozumím," zabručel mlhovec.

"Ani já," Roganova ruka zmizela ve stěně až po loket. "Ale jde to docela lehce. Zřejmě zapomněli znovu oživit ochranný štít. Hlupáci."

"Nebo na tebe jejich kouzla z nějakého důvodu nepůsobí. Tak jako tak, mou pomoc už nepotřebuješ. Můžu se vypařit. Doslova."

"Nic takového," zavrčel Rogan. "Půjdeš pěkně se mnou. Vyznáš se v jeskyních. Povedeš mě."

Černovlasý bojovník tasil dýku a opatrně vykročil pravou nohou. Vnikla do skály úplně hladce. Předtím, než přiblížil ke stěně tvář, zavřel oči.

Bylo to, jako by se nořil do medu. Příjemné i odporné zároveň. Zaťal zuby a dokončil krok.

Když opět otevřel oči, stál v jeskyni. Tma vyplňovala velký prostor - malý oheň, hořící zhruba deset kroků od vchodu, byl jen blikáním osamělé hvězdy v bezbřehé temnotě.

Rudá záře matně osvětlovala shrbenou postavu se svěšenou hlavu a copem visícím z vyholeného temene. Rogan zřetelně zaslechl hluboké, poklidné odfukování. Ošklivě se zašklebil a pevně sevřel v dlani jílec dýky. Nebylo jednoduché připlížit se ke spícímu strážci, aniž by chodidla na podlaze plné drobného kamení nevydala sebeslabší zašustění. Když se však do jeskyně vplazil chuchvalec mlhy a proměnil se v nahrbenou postavu, Rogan už stál u ohniště.

Avar procitl jen na okamžik - ve chvíli, kdy ho Rogan bleskově popadl za cop a trhl mu hlavou dozadu, vytřeštil oči a prudce se nadechl. Dýka však jediným tahem prořala krk spolu s rodícím se výkřikem. Krev vystříkla z otevřených tepen a zasyčela na uhlících. Odporně to zasmrdělo.

"Takové plýtvání," lítostivě zanaříkal mlhovec, když se mrtvola bezvládně svalila vedle ohniště.

"Ještě budeš mít příležitost. Je tu dost krků, které přímo volají po tvých tesácích a mé dýce. Teď mě zaveď do podzemí."

"Opravdu chceš pokračovat? Jestli najdou mrtvolu..."

"Čím déle budeme otálet, tím většímu nebezpečí se vystavíme. Buď dělej, co ti přikážu, nebo nepřekávej."

Mlhovec se nervózně ošil. "Co vlastně hledáme?"

"Víš, kde drží zajatce?"

Tvor jen přikývl a rychle vykročil do tmy. Rogan ho následoval. Luk měl pověšený křížem přes hrud' a dýku zastrčil zpátky do pouzdra, ale tělo měl napjaté jako kus pružné oceli a byl kdykoli připraven se chopit zbraně.

Ve stěně naproti vchodu se černala vysoká trhlina. Ponořili se do tmy. Přešli sotva pár kroků úzkou jeskyní, když před sebou zahlédli světlo. Zpomalili a zostrážitěli. Byla to však jen louč, osvětlující malé rozcestí. Chodba se rozdělovala jako hadí jazyk. Z tunelu vpravo vanula vůně kouře, pečeného masa a koňské moči.

"Tudy bychom se dostali do jeskyně, kde krkavci přebývají," vysvětloval mlhovec šeptem.

"Slyšíš?"

Z temnoty k nim doléhala ozvěna hlasitého smíchu.

"Užívají si kořisti, bastardi," vycenil Rogan zuby. "Co ta chodba vlevo?"

Druhý otvor byl o něco užší a dýchal vlhkostí a chladem.

"Ta vede dolů do podzemí. Zajatci z Dlouhé Louky budou někde tam."

"Na co čekáme?" vytáhl Rogan louč z držadla a bez otálení se pustil dolů strmě klesající chodbou.

Kapitola desátá

Do podzemí

Jeden z nejmladších borinských družiníků, sotva šestnáctiletý mládenec, vydal bublavý zvuk, rychle se otočil a opíraje se v hlubokém předklonu o křídlo dřevěné brány, hlučně zvracel.

"Ti mladí," odfrkl si Hrozdan. "Říkal jsem ti, Velemire, že jsou to padavky. Nic nevydrží." Obrovitý bojovník jen pokrčil rameny. V téhle situaci nemohl mládenci nic vyčítat. Sám měl co dělat, aby udržel žaludek na svém místě. S obavami pohlédl na Krasu. I ona byla bílá jako sníh a v očích měla mírně nepřítomný výraz.

Kromě mladíkových dávivých zvuků rušilo pochmurné ticho jen neklidné frkání koní. Borinové stáli beze slova na nádvoří ztichlého velmožského dvorce a jejich tváře zrcadlily různé špatné pocity - od upřímného zděšení přes vši silou potlačovaný hněv až po nenávist a rodící se pomstychtivost. Noc, která se snesla na vydrancovanou Dlouhou Louku, se zdála být černější než všechny předtím. Plameny loučí v rukou bojarů jen zdůrazňovaly onu temnotu všude kolem.

"Tak co?" zeptala se Krasa a snažila se, aby její hlas zněl pevně.

Mirena se narovnala a překračujíc mrtvá těla, se vrátila k družině. V očích pod nakrčeným obočím se jí odraželo hluboké zamyšlení. A znepokojení.

"Něco ty ubožáky zabilo."

"Skutečně?" odfrkl si Hrozdan., "Na to by asi nikdo z nás nepřišel. Ještě že tě tady máme." Zpražila ho pohledem. "Nezemřeli na následky zranění, které jim způsobili Avari. Něco jim prokouslo krky."

"Divoká zvěř?" nadhodil Velemir.

"Ne. Mrchožrouti si na nich taky pochutnali, ale rány na jejich hrdlech nepocházejí od obyčejného dravce. Něco jim prokouslo krční tepny a nechalo je vykrvácet. Skoro bych řekla, že jim ta záhadná bytost chtěla zkrátit utrpení."

"Takže vlastně měli štěstí?" zašklebil se Hrozdan.

"Svým způsobem ano. Zemřeli rychle."

"A to něco..." začala Krasa a jak si uvědomovala důsledky té myšlenky, slova se jí čím dál víc zadržávala v hrdle, "...to něco by ještě pořád mohlo být nablízku?"

"Pochybuj. Kromě nás necítím nablízku ani živáčka. Něco se pohybuje lesem na severním konci údolí, ale to bude asi jenom nějaké zvíře."

"Anebo avarský vyzvědač," utrousil Velemir.

"To taky není vyloučeno. Na takovou vzdálenost to přesněji nedokážu určit. Půjdeme dál, nebo tady zůstaneme do rána?"

"Za jiných okolností bychom pokračovali v jízdě, ale dnes není vhodná noc k cestě," zavrtila Krasa hlavou. "Tohle je dobré místo na nocleh."

"Dobré místo?" zabručel někdo v zástupu Borinů. "Je to místo duchů. Spát tady by bylo jako nocovat na pohřebišti. Raději strávím celou noc v sedle..."

"Potřebujeme odpočinek," obrátila se Krasa a zvýšila hlas. Najednou z ní sálala autorita.

"Dvorec je dobře opevněný, dá se dobře bránit v případě útoku. Musíme počítat se vším.

Hrozdane, rozmístíš stráž. Na palisádě, a pro jistotu pošli jednu předsunutou hlídku dolů do osady. Ostatní se postarají o koně a pochovají mrtvé. No tak, hněte sebou!"

Borinové se bez dalších námitek začali rozcházet, louče v jednotlivých rukou se staly osamělými ostrůvky světla na rozsáhlém temném nádvoří. Tři muži v plné zbroji na Hrozdanův rozkaz vylezli po žebřících na ochoz na vnitřní straně palisády. Další dva odvážlivci se vydali po cestě dolů do osady, aby drželi stráž tam.

Mirena vzala kapsy ze sedla svého hnědáka a přehodila si je přes rameno. "Půjdu a zajistím osadu kouzlem. Sice nás neochrání, ale kdyby se sem pokusil vniknout někdo cizí, budu o tom okamžitě vědět."

"To je dobrý nápad," přikývla Krasa.

Velemir doprovodil vědmu k bráně. "Vidím, že nejsi ve své kůži. Víš, na co myslíš."

"To není těžké uhodnout."

"Hm. Slíbil, že tady na nás počká. Ale není tu. Možná se mu něco stalo."

"Nestalo. Dám krk na to, že se rozhodl jednat na vlastní pěst a vydal se hledat Kirt. Hajzl jeden. Tušila jsem, že mě podrazí."

Velemir zavrtěl hlavou. "Myslím, že tentokrát jsi vedle. Černý je sice horká hlava, ale aby se zachoval takhle nerozvážně... Ne, tomu nevěřím."

"Chtěla bych mít tvou jistotu," procedila skrz zuby. "Nevadí. Však já už si toho podrazáka najdu."

"Co že ti na něm tak záleží?" ušklíbl se Velemir pod vousy.

Podívala se mu do očí tím svým pohledem, z něhož mrzl úsměv na tváři. "Rogan je zbraň. Bez něho Kirt nedobudeme a já se nedostanu k avarskému zlatu."

"Aha. Rozumím. To je jediné, co tě na něm zajímá."

"Přesně tak," odsekla možná až příliš podrážděně, otočila se a vyšla z brány.

Velemir se za ní zamyšleně díval, dokud se úplně neztratila ve tmě.

"Vetřelci, říkáš?" zavrčel Burgut a odložil pohár s vínem.

"Slyšel jsi dobře. Někdo pronikl ochranným štítem a teď se pohybuje jeskyněmi."

"Kolik jich je?"

"Štítem prošel jen jeden člověk."

"Jen jeden? Pošlu tři chlapy, ať ho najdou a přinesou jeho hlavu."

"Ne. Chci ho živého. Jsem zvědavý, co je zač, když se mu tak lehce podařilo proniknout našim ochranným kouzlem."

"Jak chceš. Přikážu mužům, aby ho nezabili."

"Ne, Burgute. Nikoho nevolej." Temnotou v podzemí se rozlehl vzrušený chechot.

"Dostanu ho sám."

Chodba připomínala ránu, vyřatou v obrovitém těle skály mečem nějakého obra, nebo možná boha. Nahoře se ztrácela v nedohlednu, ale dole byla úzká, často ne víc než na šířku ramen. Rogan se několikrát musel zastavit a protáhnout se mezi skalami bokem. Tlumeně klel, protože ho to zbytečně okrádalo o čas.

"Co takhle Slavomír?" zeptal se mlhovec, který jeskyní hladce klouzal ve své nehmotné podobě.

"Slavomír je mužské jméno, ne?"

"Co to plácáš?"

"Jen беру na vědomí tvou radu a hledám si nové jméno. Slavomír nezní zle. Nebo Sámo, jako ten dávnověký král, vítěz nad Avary. Co se ti líbí víc?"

"Je mi to úplně fuk."

"Nebo Krok. Tak se jmenoval ten bájný kníže. Krok nebyl ženská, že ne?"

"Ne."

"Takže je rozhodnuto. Líbí se ti Krok?"

"A co takhle drž hubu a krok?. Tak bych tě mohl oslovovat, ne?"

Najednou se plamen louče zazmítal v silném průvanu. Stěny tunelu se rozeběhly do stran a prostor kolem dvojice najednou získal gigantické rozměry. Před nimi se do dálky táhla obrovská jeskyně. Mlhovec se vrátil do hmotné podoby a opřel se o mozolnaté klouby.

"Co je to za hukot?" nastražil Rogan uši. "Podzemní řeka?"

"Uhm. Tyhle jeskyně vyhloubila voda. Ta roklna venku bývala říční dno. Časem si ale řeka prorazila cestu do hlubin a ztratila se v podzemních puklinách. Na povrch vyráží v lesích na západě a vtéká do Hronu."

Rogan zamyšleně pokýval hlavou a přeskočil bublající potok, který vyrážel z trhlin ve skalách někde nad nimi. Vykročili po úzké cestičce, krouťící se členitým dnem jeskyně. Kolem nich se vynořovaly podivné tvary, které voda vybrousila ze zdánlivě nepoddajného kamene. Mihotavé světlo louče jim vdechovalo život. Hra stínů na hrbolatých, puklinami posetých stěnách vzbuzovala dojem, že plamen přilákal roj obrovských nočních můr.

"Podívej se tam," ukázal najednou mlhovec před sebe.

"Vidím."

Vpravo od chodníku dýchala čerstvým vzduchem velká nepravidelná díra ve stěně jeskyně. Rogan šel blíž a zjistil, že se ocitl na úpatí primitivního kamenného schodiště. Podíval se nahoru. Stál na dně propasti pod strmým skalním útesem. Vysoko nad ním se zlověstně převalovala temnota noční oblohy. Nahrubo tesané schody stoupaly po úbočí skály až k jejímu plochému vrcholu. Někde nahoře matně blikalo světlo.

"Co je to?" zeptal se tlumeně.

"Tam nahoře?" zvedl mlhovec hlavu. "Přece svatiště. Na vrcholu té skalní věže vykonávají krvavé oběti a klanějí se ohavné modle svého boha. Ta světla, to jsou posvátné ohně. Nechápu, proč musejí mít obětiště pod holým nebem, když můžou provádět obřady někde v jeskyních, pěkně v závětrí..."

"Protože jsou to Avaři," odvětil Rogan zamyšleně. "Plémě, které se zrodilo na otevřených pláních, s větrem ve vlasech. Nikdy si nebudovali uzavřené svatyně jako my. Jejich chrámem je povětrí a širé nebe. Je tam nahoru i jiný přístup?"

"Uhm. Ještě jedno schodiště. Z místa, kde Avaři přebývají..."

V jeskyni za nimi zarachotilo padající kamení.

Mlhovec zaklel a okamžitě se rozplynul. Rogan se bleskově odvrátil od otvoru, přehodil si louči do levé ruky a jediným trhnutím obnažil meč. Ozvěny klamaly, ale i tak si byl skoro jistý, že zvuk přilétl z míst hlouběji v jeskyni. Chodník totiž nekončil u schodů, vedl dál do temnoty. Rogan se po krátkém váhání vydal oním směrem. Neměl ve zvyku se ukrývat před nebezpečím - namísto nejistoty vždy raději čelil hrozbě tváří v tvář. Po několika krocích se zastavil a pozorně naslouchal. Louč držel vysoko nad hlavou, aby ho neoslepovala. Nikde nikdo, jen stíny kolem něj divoce tancovaly, jako by se ho záměrně snažily zmást.

Najednou zase zarachotilo kamení a ve tmě těsně za skvrnou světla zazněly rychlé cupitavé kroky. Rogan se rozběhl za zvukem. Po stezce před ním utíkala drobná postava. Rychle zkracoval její náskok, ale vzápětí mu zmizela za ohybem chodníku. Zabočil taky a prudce se zastavil.

Postava zmizela. I když jí už skoro šlapal na paty, najednou se ztratila, jako by se vypařila. Poté, co se dnes seznámil s mlhovým démonem, byl Rogan ochoten věřit čemukoli. Sevřel meč pevněji v dlani a pozorně kolem sebe zapátral pohledem. Vtom zaslechl tichounký zvuk, něco jako vzlyk náhle zadušený dlaní. Prudce se otočil a spatřil úzkou trhlinu ve skále. Sehnul se k ní, meč připravený bodnout, a posvítit loučí do díry.

V puklině se krčil asi desetiletý chlapec, vystrašeně na něj pouhlil tmavá kukadla a celý se třásl. Z nosu mu visela nudle a při každém popotáhnutí se doplázila blíž k ústům. Kluk měl na sobě prostou plátěnou suknici převázanou provazem a na hlavě koženou čapku s dlouhými lícnicemi. Roganovi bylo na první pohled jasné, že to není avarské dítě.

"Neboj se, já ti neublížím," pokusil se vložit do hlasu chlácholivý tón. Kdovíjak mu to nešlo - už hodně dlouho takovým způsobem s nikým nemluvil. Položil meč na zem a natáhl k dítěti ruku. Chlapec se ještě víc schoulil.

"No tak, mně můžeš věřit. Jsi z Dlouhé Louky, že?"

Chlapec ztuhle přikývl.

"Myslel jsem si to. Musíme pomoci ostatním z vaší osady. Víš, kde je vězní?"

Maličký opět přikývl.

"Musíme je odtud dostat... Cizí muži jim chtějí ublížit."

"Ty..." smrkł chlapec. "Ty nepatříš... k cizím mužům?"

"Jasně, že ne. Podej mi ruku."

Chlapec se konečně osmělil a natáhl před sebe drobnou ručku. Rogan ji pevně sevřel v dlani.

Bylo to, jako by ho zasáhl blesk. Příšerná bolest mu vyšlehla rukou do celého těla a odhodila ho dozadu silou koňského kopance. Dopadl na záda a louč mu vypadla z ruky. Lapal po dechu a pokoušel se vstát, nebo alespoň dosáhnout na ležící meč. Marně. Bolest ho dočista ochromila.

Chlapec se vydrápal z pukliny a stáhl si z hlavy čapku. Rogan vytřeštil oči na vyholenou hlavu s copem černých vlasů na temeni.

Po baculaté, usoplené tvářičce se roztáhl úsměv, před kterým by se dal na útěk i vlkodlak.

"Vítej v Kirtu, zkurvysynu." Fakan si utřel rukávem mokrý nos. "Přišel jsi vzdát hold Kelgarovi?"

Rogan neodpověděl. Nemohl. Urputně bojoval s temnotou, která mu jako lepkavá pavučina omotávala mysl. Magický úder mu však vzal všechnu sílu a spálil poslední zbytky vůle.

"Ne?" šklebil se doširoka chlapec. "V tom případě ho nakrmíš svou bolestí!"

"Kraso?"

"Tady jsem."

Příčky žebříku zasténaly pod Velemirovou nemalou váhou. Hromotluk vystoupil na úzký ochoz. Mladá vladyně se opírala o zašpičatělé kůly palisády. I když se všechno kolem topilo v neproniknutelné temnotě, Velemirovi se zdálo, že její medové vlasy ve tmě matně září.

"Hledal jsem tě."

"Stalo se něco?"

"Ne. Já jen..." Zaváhal a v duchu poděkoval tmě za to, že skryla jeho rozpaky. "Co tady děláš? Rozhodla ses držet hlídku?"

Usmála se. "Ne. Jen... nejsem ospalá. Jsem tak unavená, že nedokážu ani spát."

"To znám. Nejsi sama. Celodenní jízda dala zabrat všem..."

"Tak jsem to nemyslela. Nejsem unavená takovým způsobem. Od malička jsem se učila trávit dlouhou dobu v sedle, nebo nocovat v divočině. Když otec pochopil, že nebude mít syny, začal mě s sebou brávit na lov nebo na výpravy k jiným rodům. Naučila jsem se žít... jak to říct... mužským způsobem. Jenže na situaci, ve které jsme se ocitli teď, dost připravená nejsem. Únava, o které jsem mluvila, je v mém nitru."

"Ach tak." Velemir zamyšleně přikývl., "Myslím, že ti rozumím. Není jednoduché vládnout rodu za takových okolností, hm?"

"To tedy ne. Umím střílet z luku, držet meč i odrazit štítem nepřátelský úder. Jenže přijmout odpovědnost za celý rod a velet v boji proti takovému zlověstnému nepříteli, to je něco úplně jiného. Kde mám sebrat jistotu, že mé rozhodnutí bude správné a ti, co mě poslechnou, nepřijdou zbytečně o život? Ani nevíš, jak jsem ráda, že ses vrátil právě teď, Velemire. Válečníka, jako jsi ty, potřebujeme jako sůl. Borinové už několik let nebyli ve válce, Hrozdan je starý, já nezkušená. Ty jsi strávil dlouhé roky v lítých bojích. Chtěla bych tě o něco požádat. Možná to bude znít zvláště..."

Odmlčela se.

"Poslouchám tě, Kraso."

"Byla bych ráda, kdybys stál po mém boku. Jako náčelník. Ať už nás čeká cokoli."

Tentokrát Velemir žádné rozpaky necítil. Jeho hlas byl pevný, když odpověděl: "Spolehni se, Kraso. Něco jsem na jihu za ty roky pochytil. Pokud to bude v mých silách, nedovolím, aby Borinové zakusili porážku."

"Díky, Velemire." Ve tmě nahmatala jeho ruku a pevně ji sevřela. Když odpověděl stejně vřelým dotekem, nečekaně se k němu přivinula a položila hlavu na jeho širokou hrud'. Srdce se mu divoce rozbušilo. Objal ji, velmi opatrně, jako by se bál, že odplaší kouzlo okamžiku.

"Netušíš, kolik mě stojí námahy, abych se před muži tvářila pevně a odvážně," řekla a z jejího hlasu bylo poznat, že nemá daleko k slzám. "Abych na sobě nedala znát pochybnosti. Každou chvíli prosím bohy, ať nedopustí, abych svůj rod přivedla na porážku jako stádo ovcí..."

"To se nestane." Cítil, že by měl něco udělat. S nečekanou něhou ji chlácholivě pohladil po vlasech. Zvedla hlavu a podívala se mu do očí. Na chvíli zaváhal, vzrušený a trochu zmatený, ale pak cítil, že si stoupla na špičky. Dychtivě sklonil ústa k jejím čekajícím rtům.

Někdo zabušil na bránu.

Otočili hlavy tím směrem.

"Kdo je tam?" ozval se jeden z bojarů, kteří drželi stráž na ochozu nad bránou.

"Kdo asi, pitomče? Otevřete!"

"To je Vosa," poznal hlas Velemir.

Zazněl zvuk těžké závory, vytahované ze závěsů.

"Je zvláštní," řekla Krasa, "ale jsem ráda, že je s námi."

"Ano," souhlasil Velemir zamyšleně. "Škoda, že s námi není taky Rogan. Mirena říkala, že ten chlap je zbraň, a měla pravdu. Perunovy koule, rád bych věděl, kam se vlastně poděl!"

Byla noc a on stál na široširé planině pokryté hrubým černým pískem. Rovina se rozkládala od obzoru k obzoru a její jednotvárnost nenarušoval jediný pahorek nebo alespoň písková duna, ani jeden strom nebo keř. Rogan nikdy neviděl nic bezútěšnějšího.

Ať se podíval kterýmkoli směrem, někde za horizontem hořely ohně. Jejich modravá záře doslova obklíčila tohle podivné místo.. Vysoko v temnotě se vznášel měsíc. Byl posetý zvláštními skvrnami. Připomínal lebku.

Vypadalo to, že strnulost tohoto místa nemůže nic narušit, ale najednou se Roganovi zachvěla země pod nohama. Rozhlédl se a v dálce na pozadí bělavého světla uviděl pohyblivou černou masu. Valila se přímo k němu a se zmenšující se vzdáleností hrozivě mohutněla, roztahovala se a zalévala planinu jako obrovské smolné jezero.

Byli to koně. Obrovské, nesčetné stádo ořů černých jako sama noc. Hřívy a chvosty šlehaly jako biče, oči planuly modrým ohněm a mordy byly plné ostrých zubů, zvyklých trhat maso. Démonické stádo se hnalo temným světem svým věčným cvałem a jako černý ocas za sebou táhlo ohromné mračno zvířeneho prachu. Rachot kopyt se sléval do ohlušujícího dunění, které rozechvívalo vnitřnosti.

Zlá předtucha se změnila v nefalšovaný strach. Rogan jako by si až teď naplno uvědomil, že není kam uniknout, že ať člověk udělá cokoli, to stádo ho smete a tisíce kopyt ho rozdupou na krvavé bláto v černém písku. Strach přerostl v paniku. Chtěl se dát na útěk, ale najednou s hrůzou zjistil, že nemůže hýbat končetinami. Sklopil zrak a na svých zápěstích a bosých chodidlech uviděl krvácející rány. Bohové, co se to děje? Zděšeně vzhlédl. Ztuhle civěl na blížící se černotu a připadal si jako bezbranný človíček, který stojí na břehu moře a hledí na obrovskou příbojovou vlnu, která ho za chvíli rozdrtí o pobřežní útesy.

Vtom dunění kopyt přehlušilo strašidelné vytí. Rogan ztuhl. Odněkud zpoza něj se znenadání vyřítila druhá černá vlna. Nad planinou se rozzářily stovky červených očí.

»Už jsme tady, bratříčku!«

Nesčetná vlčí smečka obtékala Rogana jako voda říční kámen a s divokým, zuřivým štekáním se hnala proti stádu. Koně prudce změnilí směr. Vlci na ně zaútočili, rozbili jednolitou masu a nelítostně strhávali jednotlivé kusy. Koně se bránili, kopali, sekali zuby, ale proti rozběsněným šelmám neměli šanci...

"Kelgarovy kosti!"

Všechno se zkroutilo do ohromného černého víru, který rozškubl planinu vedví a strhl Rogana s sebou. Ze středu onoho víru nečekaně vytrysklo světlo.

Rogan otevřel oči.

Malá postava s copem na temeni od něj potácivě ustoupila a překvapeně se podívala na ruce. Z dlaní se jí mírně kouřilo.

"Bohové! Co to mělo být?" zvolal hlas mimo Roganovo zorné pole.

"Ten parchant..." Chlapec zkřivil rty a zlostně přimhouřil oči. "Něco v něm je. Jako by... jako by byl chráněný magickým štítem. Nerozumím tomu. Jeho tělo mé moci podlehl okamžitě, ale když jsem mu teď chtěl proniknout do mysli, něco mě odrazilo. A bolelo to. Už si ani nepamatuji, kdy mi něco naposledy způsobilo takovou bolest!"

Rogan se snažil soustředit mysl a všechny smysly. Tělo měl znecitlivělé, ale postupně oživovalo a on čím dál intenzivněji vnímal bolest, která se mu z rukou a nohou rozlézala do všech údů a orgánů. Zvuky pořád slyšel, jako by doléhaly zpod vodní hladiny. Párkrát zamrkal, aby si pročistil zrak. Uviděl o něco jasněji. A pochopil, kde se nachází. Ze všech stran ho obklopoval širošíř volný prostor. Se slepenými vlasy si mu pohrával studený vítr a nad hlavou se mu líně převalovala černá mračna. Skalní plošina byla vrcholkem kamenné věže, útesy klesaly do temných hlubin někde dole. Temeno skály osvětlovalo několik ohňů, planoucích v jámách vyhloubených do skály.

"Říkáš, že má v sobě kouzla? To by vysvětlovalo, jak se mu podařilo dostat dovnitř."

"A taky proč jsem tak zřetelně cítil, že něco cizího proniklo ochranným kouzlem."

"Takže jsme ulovili čaroděje." Před Rogana předstoupila vysoká postava. Zaostřil zrak a do žil jakoby se mu místo krve vлил vroucí olej. Z vyschlého hrdla se vydralo nenávistné vrčení. Prudce se pohnul, ale v té chvíli se bolest probudila naplno a nemilosrdně jím trhla zpět. Chraptivě vykřikl. Jen s vypětím všech sil odehnal mráкоты, které se mu opět pokusily pohltit mysl. Supěl a zrak mu zamlžily slzy bolesti. Konečně pochopil, jaký úděl mu jeho věznitelé přichystali.

Byl vestoje přibitý k masivnímu dřevěnému kříži ze dvou našikmo zkřížených trámů. Ruce a nohy měl doširoka roztáhnuté, zápěstí a chodidla probodnuty masivními železnými hřeby.

Opět zaúpěl.

Vrcholek skály měl tvar jakési velké misky. Po jejím obvodu stály další obětní kříže - muselo jich být nejmíň deset, možná tucet. Pokrývaly je tmavé skvrny zaschlé krve. Pod každým z nich byl do země vysekaný úzký kanálek. Žlábkы se svažovaly ke středu prohlubně a sloužily k odvádění krve z obětí k modle uprostřed kruhu. Ta měla podobu černého kamenného sloupu pokrytého tesanými obrazci démonických zvířat a zohavených lidských tváří a postav. Vrchol sloupu a také horní konce všech křížů byly ověšeny koňskými lebkami. Všechny byly pomalovány bizarními černými obrazci a zuby měly zabroušeny do špičky.

Tak tohle byla Kelgarova svatyně a Rogan se měl stát obětí pro nejmnějšiho z avarských běsů.

Kapitola jedenáctá

Svatyně bolesti

Rogan s námahou zvedl hlavu a pohlédl robustnímu muži do očí. I když měl velké problémy s dýcháním, zachrčel: "Burgute..."

Robustní Avar tázavě zvedl obočí. "Podívejme se. Ty mě znáš? Jsi snad někdo, jehož podobu bych si měl pamatovat?"

Ukřížovaný muž neodvětil, ale nenávistný pohled, kterým Krvavého psa propaloval, mluvil za všechno. Burgut se na něj lépe podíval. Najednou mu v očích probleskla drobná jiskřička poznání. Jak v něm narůstala jistota, z jiskřičky se rozhořel plamen upřímného překvapení.

"Ať se propadnu," hlesl.

"Co je?" zvedl hlavu chlapec, který se až do téhle chvíle zabýval jen svými popáleným dlaněmi.

"To je... Rogan. Aspoň myslím... Ne, vím to. To musí být on."

Dětská tvář se zamračila. "Černý Rogan? Ten prašivý vogastohradský hrdlořez, který zabil víc našich mužů než kterýkoli jiný Slovan, Bavor, Frank, nebo Bulhar? Žertuješ!"

"Taky nemůžu uvěřit takovému štěstí, ale, u Kelgarových kopyt, je to on. Jednou jsme dokonce zkřížili meče - během bitvy u Komářího brodu před pěti lety. Tohle je jeho práce," dotkl se Burgut bledé jizvy na svém krku a nenávistně vycenil zuby. "Boj nás od sebe odtrhl dřív, než jsem mu stihl rozpárat střeva. Stáli jsme proti sobě jen krátce, takže jeho obličej se mi už skoro vytratil z paměti. Ale na pohled těch studených černých očí nikdy nezapomenu. A tenhle muž se na mne dívá stejně."

"Ale co dělá v těchto končinách?"

Burgut se křivě usmál, nespouštěje zrak ze zajatce. "Co asi? Je na lovu. Tak jako po celé ty roky, kdy trvala válka. Vždycky šel Krvavým psům po krku - znenadání zaútočil, krutě zabil a zase beze stopy zmizel. Jako duch. Nikdy mu nešlo o kořist, vždycky bral jen hlavy, nanejvýš nějaké šípy, které pak beztak skončily v srdcích našich mužů. Strašně nás nenáviděl. A jak vidím, nic se na tom nezměnilo. Možná mi konečně prozradí, proč na Krvavé psy uspořádal takovou štvanici."

"To ti můžu říct sám," přikročil chlapec blíž. "Určitě mu Krvaví psi při jednom ze svých kořistných nájezdů zabili někoho blízkého. Slyšíš mě, všiváku? Kdo z tvého nicotného plemene okusil avarskou ocel? Kterého příbuzného jsi viděl chcípat v podobě krvavé hvězdy a svou bolestí tak sytit Kelgara?"

Rogan neodpověděl, ale jeho brunátná, zkřivená tvář potvrzovala chlapcovu domněnku. Děcko se pobaveně zachechtalo.

"Ty, Burgute, není ten osud zlomyslný? Muž, který dokázal jako jediný celé roky unikat hněvu Krvavých psů, nakonec padl do našich rukou tak lehce, jen za cenu ztráty jednoho muže."

"Zapomínáš na Torbuga a jeho skupinu."

"Ach. Ty myslíš, že těch pět skolil on?"

"Vůbec o tom nepochybuju. Zůstala tam jen jejich bezhlavá těla - to byla určitě jeho práce. Zkurvysyn. Skoro mě mrzí, že jsme ho zajali bez boje. Strašně rád bych vlastnoručně prolil jeho krev."

"To chápu. Ale jeho smrt si ještě budeš moct vychutnat."

"Obětujeme ho už dnes?"

"Ne. Tak výjimečný muž si zaslouží výjimečnou smrt. Umře před očima všech Krvavých psů. Předtím, než mu Kelgar vytrhne duši z těla, musí zakusit muka, jaké ještě nikdo předtím nezažil. Ale nejdřív..." Na dětské tváři se odráželo hluboké zamyšlení. "Nejdřív musím odhalit tajemství moci, která se v něm skrývá. Je nepoddajná, urputně se brání cizí nadvládě. Dřív nebo později ji zkrotím a znásobím jí vlastní moc, ale vyžádá si to všechny mé schopnosti, možná dokonce pomoc samotného Kelgara. Bude to chtít obřad s mnoha oběťmi..."

"Mocný!"

Burgut a chlapec se obrátili za hlasem. Hranu na kraji skalní plošiny překročil muž v plné zbroji. Těsně před posvátným kruhem ohraničeným obětními kříži padl najedno koleno. "Mluv!"

"Ve vypálené osadě se utábořili Borinové!" oznamoval příchodí zadýchaně. "Je jich přinejmenším padesát!" Dítě a družiník si vyměnili pohledy.

"Padesát?" zašklebil se Burgut pohrdavě. "Tolik jich pobijeme třeba holýma rukama - jsou to obyčejní sedláci."

Chlapec přikývl. "Vyrazíme okamžitě. Je krátce před půlnocí, když pobídneme koně, ještě před úsvitem jsme v osadě. Východ slunce ty hnidy přivítají s rozpáranými břichy."

"Hned zburcuju všechny muže."

"Udělej to," přikázal chlapec a otočil se ke klečícímu Avarovi. "Ty! Zůstaneš tu na stráži a dohlédneš na naši vzácnou kořist"

"Je to potřeba?" pohlédl Burgut na zakrvácené tělo, ochable visící na kříži.

"Na štěstí se spoléhají jen blázni."

Vůdce Krvavých psů přikývl a bez dalších zbytečných řečí se otočil k odchodu. Jen co se jeho rychlé kroky vytratily, chlapec se obrátil k zajatci. Rogan opětoval jeho pohled.

Vypadalo to, jako by přestal cítit bolest, zrak měl čistý a všechno vnímal naplno.

"Vím, že si teď připadáš jako hlupák," promluvil chlapec po delší odmlce, "kvůli tomu, jak směšným způsobem jsi nám padl do rukou. Ale nemáš se za co stydět - nejsi první ani poslední, kdo se nechal oklamat svým zevnějškem."

"Kdo... vlastně jsi?"

Kulatý obličej se roztáhl do ohavného úsměvu. "Já? Copak to nevidíš? Jen malé dítě, nevinnost sama. Všechno, co chci, je jen si s tebou pohrát. Hezky tady na mne počkej a snaž se neumřít."

"Neboj se," ujistil ho Rogan přiškrceným hlasem. "Nenávist mě udrží při životě."

"Já vím." Chlapec se podíval na avarského bojovníka. "Nespustíš z té zdechliny zrak."

Jestli se dozvím, že jsi na stráži usnul, skončíš přesně jako on."

"Rozumím, Mocný!" Z Avarovy tváře sálal strach a absolutní podřízenost. A nevytratily se ani poté, co podivný vládce Kirtu opustil svatiště a cupitavé kroky krátkých nohou na kamenném schodišti po obvodu skály ztichly.

Ukřižovaný muž a strážce osaměli. Avar chvíli hleděl na zajatce. Ve tváři se mu rýsovalo nejvyšší opovržení. Rogan svěsil hlavu a zavřel oči. Na bolest si už skoro začal zvykat. Více ho trýznila žízeň a problémy s dýcháním. Snažil se alespoň trochu si zlepšit polohu, aby necítil takový tlak na plíce, ale moc toho udělat nemohl. Poprosil bohy, ať na něj co nejdříve sešlou milosrdné bezvědomí. Hrozilo mu sice zadušení, ale už mu na tom přestávalo záležet. Byl připravený přijmout smrt. Cítil, že sen, ve kterém mu tajemná zjevení předpovídala brzký konec, se každou chvílí naplní. Kde jsi teď, Moreno, když toužím po tvém objetí?

I přesto, že měl smysly do značné míry otupené bolestí a doznívajícím působením útočného kouzla, instinkty ho najednou upozornily na změnu. Vzhlédl. Věděl, co mu chce jeho podvědomí říct. On a strážce už nebyli sami. Na obětiště se vkradl někdo třetí. Avar očividně nebral na lehkou váhu chlapcovo varování. Aby odolal drímotám, které ho po dlouhé jízdě a tím spíš v tuto pozdní hodinu určitě začnou pokoušet, dal se do obcházení svatiště po kruhu kolem křížů. Mumlal si nějakou píseň, určitě něco typicky avarského o rychlonohých koních a větru nad širokou stepí. Zdál se být bdělý. Ale o mlze, která se přelazila přes hranu útesu a teď se mu táhla za patami, neměl ani ponětí. Rogan zatajil dech, což v jeho nynějším rozpoložení nebylo nic těžkého. Bílý chumáč se odlepil od země a těsně za Avarem se náhle vztyčila postava se svalnatýma rukama. Krvavý pes přítomnost vetřelce stále nepostřehl. To se stalo až ve chvíli, kdy na něj mlhovec zezadu skočil.

Démon se jednou rukou zachytil Avarovi kolem hrudi, druhou mu ucpal ústa a zároveň trhl strážcovou hlavou tak, aby obnažil hrdlo. Ostré tesáky se zařaly do krku. Krvavý pes vykřikl, ale dlaň pevně přitisknutá na ústa výkřik zadusila. Útočník mocně sevřel čelisti a prudce vyškubl z mužova hrdla velké sousto. Krev vystříkla na sáh daleko. Avar se zasmíval, jako by právě dostal záchvat padoucnice. Mlhovec na něm poletoval jako hadr. Nakonec se neudržel a svalil se na kamení.

K černé obloze vzlétlo strážcovo příšerné vytí. Rukama přitlačenýma na obrovskou díru se pokoušel zastavit gejzír krve, ale tmavý pramen silně stříkal mezi prsty a ztráta síly ho brzy poslala do kolen. Zřít se na chladné kameny. Vytí se změnilo v chrčivé skučení a i to postupně utichalo. Škubal rukama a nohama, dodělav. Krev naplnila jeden ze žlábků v podlaze a spěchala k pochmurné Kelgarově modle.

Mlhavec se posadil a vyplivl krvavý chuchvalec.

"Když se mi odevzdávají dobrovolně, je to o dost jednodušší," olízl si rty.

"Nemohl... jsi s tím chvíli počkat?" zachraptěl na něj Rogan z kříže. "Aspoň až krkavci... neopustí jeskyně?"

"Uznávám, že jsem se trochu unáhlil, ale nemáme času nazbyt. Musíme se co nejdřív dostat do Dlouhé Louky a varovat Boriny, že se na ně Krvaví psi chystají..."

"Tak tam tak neseď... a pomoz mi dolů z toho zkurveného krámu... Jestli někdo uslyšel křik, brzy tady bude pořádně husto."

Mlhovec rychle vstal. "Poradíš mi, jak tě mám sundat?"

"Někde tady musí být nářadí... Prohlédni ty prohlubně kolem..."

Démon se přiskoky rozběhl po obvodu obětiště. U jednoho z otvorů se zastavil. Sáhl dovnitř a když se otočil tváří k Roganovi, v ruku držel velké kovářské kleště, sloužící k vytrhávání hřebů z koňských podkov.

"Nejsem si jistý, jestli to zvládnu," oznámil slabým hlasem.

"Co mám říkat já?"

"Slyšeli jste to?"

Burgut zastavil koně těsně před jeskyní a překvapeně vzhlédl. Chlapec s černým copem na temeni se právě chystal vyskočit do sedla, ale hned se pustil hrušky a vytáhl nohu z třmene. Také hleděl k vrcholům skal a byl tak soustředěný, že připomínal naježenou kočku.

"Prokletý zkurvysyn!" zaklel vzápětí.

"Co se děje?" zeptal se Burgut. "Znělo to jako vzdálený výkřik..."

"Ten zkurvenec!" nadával chlapec. "Měl jsem to tušit. Není tady sám. Někdo se ho pokouší osvobodit!"

Vůdce Krvavých psů instinktivně sáhl po meči. "Černý má kumpána?"

"Na co čekáš, Burgute?" štěkl chlapec podrážděně. "Vezmi půl tuctu chlapů! Ostatní ať pokračují, my se musíme vrátit. Ta prašivá krysa nám nesmí uniknout!"

Burgut, chlapec a šest po zuby ozbrojených Avarů vyrazilo zpátky do podzemí.

"Pomoz mi... vstát," zachrčel Rogan slabým hlasem a zamrkal, aby si vyhnal z očí pot, který mu v čůrcích stékal z čela.

Mlhovec s viditelnou úlevou odhodil zakrvácené kleště. Dopadly ke čtyřem hřebům, olepeným kousky masa a kůže.

"Potřebuješ ošetřit, rány ti krvácejí," namítl.

"Na to teď nemáme čas..." syčel Rogan skrz zuby. "Musíme vysvobodit zajatce a rychle vypadnout."

"Vysvobodit zajatce?" vyhrkl mlhovec. "To ti za tu chvíli stihli vybrat mozek?! V tomhle stavu se odsud sotva dostaneš ty sám..." Najednou mlhovec zmlkl a zděšeně se ohlédl.

"A kurva!" zaklel.

"Co je?" pohlédl na něj Rogan zamlženým zrakem.

"Neslyšíš to?"

Z propasti pod skálou vzlétla ozvěna křiku a zvonění oceli.

"Vracej se!" zaskučel mlhovec, sklonil se k Roganovi, přehodil si jeho ruku kolem ramen a snažil se ho zvednout. "Musíme zmizet!"

Rogan zaťal zuby, zapřel se opuchlými chodidly o podlahu a s démonovou pomocí vstal.

"Říkal jsem ti... že jsi s tím měl počkat... Slyšeli strážcův křik..."

"Co na tom teď záleží?" osopil se na něj mlhovec a vlekl ho k okraji útesu.

"Kam... to jdeme?" zeptal se Rogan, když začali sestupovat po úzkém kamenném schodišti, kroutícím se mezi rozeklanými skalami.

"To je jediná možná cesta. Do podzemí."

Někde nad nimi se rozlehly hlasy. Pronásledovatelé dorazili na vrchol skály.

"Jsme v prdeli... Jsme v prdeli..." opakoval mlhovec zadýchaně. Rogan na něm visel jako slaměný panák, na hrbolatých schodech každou chvíli uklouzl nebo zakopl, jednou dokonce oba bolestivě spadli a jen tak tak se nezřítili do propasti. Rány na Roganových zápěstích a chodidlech silně krvácely, černovlasý bojovník rychle ztrácel sílu.

Schody se pod širokým otvorem nořily do rozlehlé jeskyně. Na tomhle místě už jednou stáli - těsně předtím, než poprvé zaslechli chlapce, který Rogana vlákal do pasti. Ze schodů nad nimi i z jeskyně, kterou vstoupili do podzemí, znělo pokřikování, hrůzostrašně znásobené ozvěnami. Tmou probleskovala světla pochodní.

"Odřízli nám únikovou cestu. Musíme jít dál," ukázal mlhovec do tmy. "Hlouběji do jeskyní."

"Nevidím ani prd..."

"Já ano."

Rogan jen s námahou přikývl. Tak rychle, jak jen mohli, vyrazili po kamenném chodníku vstříc neznámým temnotám. Avaři je doháněli. Mlhovec zaklel.

Temné dunění, které znělo jeskyněmi, bylo čím dál pronikavější. Uprchlíkům se zdálo, že se jim skála chvěje pod nohama. Potom se před nimi objevilo nejasné světlo a dunění zaútočilo na jejich uši naplno. Cestu jim zahradila obrovská černá trhлина. Hromový zvuk vycházel z jejího nitra. Až na dno mlhovec nedohlédl, na to byla propast příliš hluboká, ale do této chvíle neurčité dunění vystřídal zřetelný zvuk divoké, rychle se ženoucí vody. Někde hluboko dole burácela řeka.

Rogan, který už sotva vnímal, co se děje, zvedl hlavu. "Proč jsme se zastavili?"

"Podívej se. Tohle nezvládneme."

Přistoupili k propasti. Chodník mířil na lávku z prken a provazů, visící nad hlubinou. Most nebyl moc široký a místo zábradlí nad ním byla napnutá jen dvě lana. I přesto vypadal poměrně pevně. Měřil dobrých sedm sáhů a vedl k velkému temnému otvoru ve skalní stěně na druhé straně propasti. Vedle díry hořely v držácích dvě louče, díky kterým mohl i Rogan posoudit, v jaké situaci se ocitli.

"Nemáme na vybranou..." zachrčel. Oči se mu horečnatě leskly. "Pohni kostrou... Jestli něco takového vůbec máš..."

Mlhovec chtěl protestovat, ale v tu chvíli za nimi opět zarachotilo kamení, zařinčela zbroj, zaštěkala avarská hrdla. Démon zanađával a vleče Rogana s sebou, vykročil na lávku. Proklel všechny bohy, když zdánlivě pevná konstrukce nahlas zaskřípala a zakývala se pod váhou dvou těl. Vlasy jim načechrál divoký dech obrovské kamenné tlamy.

Byli sotva v polovině mostu, když k nim dolehl posměšný výkřik: "Dostali jste chuť si zaplavat?"

Zastavili a otočili se. Na kraji útesu stálo sedm avarských bojovníků včetně Burguta a chlapce, který všem kdoví proč rozkazoval.

"Vykašli se na mě, brácho..." řekl Rogan slabým hlasem, pustil se mlhovce a odevzdaně klesl na rozkývaný most. "Ztrať se odtud..."

"Netáhl jsem se s tebou, abych jim teď dovolil tě dostat," odsekl démon a odhodlaně se postavil mezi Rogana a Krvavé psy. "Slyšíte, všiváci?!" překřičel hučení podzemní řeky. "Jestli toho muže chcete, musíte nejdřív zabít mě!"

Chlapec se pobaveně zašklebil. "Výjev jako z hrdinské báje. Ale když tenhle pitomec tak touží zemřít, proč bychom mu nevyhověli?"

Pokynul bojovníkům. Dva z nich pozvedli luky a nad lávkou zasvištěly šípy.

Krátkonohou postavou to trhlo, když jí střely proklály břicho a hrud', ale zůstala stát.

"Tohle na mě neplatí, hlupáci!" zazubil se démon zlostně. "Budete muset přijít blíž a zkusit to jinak! Nebo nemáte dost odvahy?!"

Avaři si vyměnili zmatené pohledy. Burgut se tázavě podíval na chlapce. "Ten zkurvysyn je snad nezranitelný..."

Malý vůdce zamračeně zavrtěl hlavou. "Jen obyčejnými zbraněmi. Uvidíme, co řekne na trochu magie. Dej mi pochodeň."

Burgut mu podal louč. Před užaslymi pohledy ostatních chlapec vnořil pravou ruku do plamene a pevně sevřel v dlani hořící konec louče. Tvář měl klidnou a soustředěnou, evidentně necítil žádnou bolest. Oheň se najednou rozhořel mnohem jasněji a zbarvil se dozelena.

"Myslím..." ozval se Rogan, "že bys měl okamžitě zmizet..."

"To se ti na tom kříži tak líbilo, že se na něj chceš vrátit?"

"Dělej co ti říkám... Jinak je po tobě!"

Zbytečně plýtvat dechem. V té chvíli totiž chlapec něco vykřikl a prudce mávl loučí.

Plamen se od ní odtrhl a rychlostí prudce hozeného kamene prosyčel nad mostem.

Zelené světlo se odrazil v mlhovcových překvapeně vytřeštěných očích.

Proměnil se v mlhu těsně předtím, než ho čarodějná střela zasáhla. Plamen vlétl do bílého chumáče a jakoby narazil na pevnou překážku, rozprskl se v ohnivý déšť. Tekutý oheň zalil lávku, stékal přes její okraj, přšel do hlubin. Z rozvířené, syčící mlhy zazněl příšerný výkřik, plný nepopsatelné bolesti. Mlhovec se pokusil proměnit v člověka, ale plameny nemilosrdně zaplavily útroby formující se tělesné schránky, vyšlehly z očí a úst, pohltily bezmocně mávající ruce. Nelidský křik se zlomil a proměnil se v bolestné skučení. Démon rychle měnil podoby, ale magický oheň ho dál nelítostně stravoval.

Rogan se snažil odplazit co nejdál od nenasytných plamenů. V očích se mu odrážela čirá hrůza. Smrtící kouzlo pohltilo mlhovce v průběhu několika úderů srdce. Skučení utichlo. Z ohnivé kaluže na mostě se ještě naposledy vynořila zohavená, nedokonale zformovaná hlava, ústa otevřená v němé prosbě o pomoc, ale vzápětí se i ta roztekla jako vosková maska v prudkém ohni. Zasyčelo to, jako když někdo převrhne do žhavých uhlíků džbánky vody.

"Tak," zašklebil se chlapec spokojeně, "a teď mi přiveďte tu zdechlinu."

Rogan cítil, jak se o něj pokoušejí mdloby. Seděl na rozhoupané lávce a křečovitě se držel provazu nad ní. Vzhlédl nad plameny. Zdálo se mu, že k němu přicházejí dvě stínové postavy. Nebyli to Avaři. Jeden z přízraků měl na sobě dlouhý plášť a z černými vlasy a vousy lemované tváře svítila dvojice krvavě rudých očí. Druhá silueta měla hlavu ozdobenou mohutnými býčími rohy. Zametala most ocasem a místo chodidel měla obrovská kopyta.

"Zdá se, že už si brzy vybereš svou výhru," trpce poznamenala postava v plášti.

"Proto jsem tady. Jeho duše patří Návu."

Rogan přivřel oči a když je znovu otevřel, místo zjevení uviděl dvojici Avarů, kteří právě překročili pohasínající plameny a sklonili se k němu. Uchopili ho pod pažemi a bezohledně přinutili postavit se na krvácející chodidla. Nedokázal ani vykřiknout, bolest ho dočista ochromila. Opatrně, krok za krokem, ho vlekli k okraji propasti, mysl měl otupenou, ale bojoval sám se sebou. Musí se vzchopit... Mít tak zbraň...

"Kurvy!" zachrčel najednou a s vypětím všech sil se vrhl na Avara vlevo. Muž vykřikl a celou vahou se svalil na lano. To se s hlasitým prasknutím přetrhlo. Avar se zřítíl do prázdna. Kožená pochva u jeho boku sama sklouzla z meče, jehož rukojeť Rogan v poslední chvíli sevřel v bolavé dlani. Krvavý pes zmizel v temnotě a jeho křik pohltilo dunění řeky.

"Pozor!" vykřikl Burgut a rozběhl se k lávce.

Rogan se nemotorně otočil a pozvedl ukořistěnou zbraň. Jenže druhý Avar pohotově tasil dýku a v okamžiku, kdy se Rogan rozmáchl mečem, vrazil mu ji až po záštitu doprostřed hrudi.

"Neee!" zlostně zařval chlapec na okraji mostu.

Rogan jasně cítil, jak mu studené ostří zaskřípalo o žebra a proklálo mu srdce. Vytřeštil oči.

"Od této chvíle patříš mně!" spokojeně řekl stín s rohy, nahlízející nad ramenem avarského vraha.

Roganův zrak obestřela temnota.

S ústy zalitými krví sklouzl z vražedné dýky. Z rány vytryskla krev a zkropila Avara od hlavy k patě. Zmrzačené tělo se svalilo na most a převrátilo se přes okraj. Avari ztuhli. Bezmocně se dívali, jak mrtvola černovlasého muže padá do nenasytného kamenného chřtánu. Tma ji okamžitě pohltila.

"Ztrestej ho, Burgute!" rozléhal se nad mostem zuřivý dětský hlas. "Pošli toho hlupáka za ním!"

Lávka se zachvěla pod rychlými kroky. Avar s dýkou v ruce si vytřel krev z očí a ohlédl se. Burgut se k němu blížil s mečem v ruce. Roganův vrah spustil ruku s dýkou a postavil se k náčelníkovi čelem. Věděl, co přijde, a byl připraven to přijmout.

Meč zasyčel ve vodorovném půloblouku a hladce odřatá hlava se zatočila ve vzduchu.

Někde hluboko dole se valila řeka a její monotónní dunění znělo jako pohřební žalozpěv.

Kapitola dvanáctá

Krvavý úsvit

Svatovlad zívá, až mu zapraštěla čelist. Potřásl hlavou. Byla to ďábelsky dlouhá noc. I když se s druhým strážcem pravidelně střídali v bdění a dřímání, přesto si nestihl ani za mák odpočinout. Veles aby to spral! Jestli dnes budou pokračovat v jízdě na sever, určitě usne v sedle, spadne z koně a zláme si vaz.

Důkladně se vymočil na hromadu prasečího hnoje vedle jednoho z mála srubů, které nezasáhl požár. Když si zavazoval lněné kalhoty, poprvé si všiml bledého pruhu nad východními kopci. Začínalo se rozednívat. Upravil si řemenem přepásanou ovčí houni, vzal oštěp opřený o stěnu dřevěnice a zamířil zpátky k obrannému valu.

I tady, na severním konci Dlouhé Louky, byl val rozřatý průchodem, hlídaným dvojicí vyřezávaných sloupů. O jeden z nich se opíral mladý muž. Seděl na kulatém balvanu u paty sloupu a na kolenou měl položený oštěp. Když zaslechl blížící se kroky, jednou rukou pevněji sevřel násadu zbraně, druhou sáhl po signálním rohu, který mu visel kolem krku.

"Neblázni, Ruboši, to jsem jenom já," ohlásil se Svatovlad.

Mladý Borin se uvolnil a pustil roh. "U všech běsů, všechno mě tedy leká. Cítím se, jako by mě uvázali mezi dvě ohnuté břízy a pak je pomalu pouštěli."

"Divíš se? Je to tu pořádne strašidelné."

"To teda je. Od těch trosek jako by se na mě dívaly přízraky Dlouholoučanů. Ech, a bývala to taková pěkná osada. Znal jsem tu jednu dívku, krev a mlíko, jen zakousnout. Kdo ví, kde je jí konec..."

"Co ty víš, možná ještě žije," opřel se Svatovlad o oštěp. "Hodně žen a dětí odvedli krkavci s sebou."

"A ty věříš, že pro ně ještě můžeme něco udělat? To by vědma opravdu musela najít začarovaný avarský brloh. Abych byl upřímný, nevěřím, že to dokáže. Něco jiného je čmárat slepičí krví ty svoje čarodějnické čáry máry, a něco jiného je otevřít bránu do krkavčí jeskyně."

Svatovlad pohlédl na sloupy. Na obou se na vyschlém, bledém dřevu rýsovalo několik znaků, nakreslených prstem namočeným do krve. Po jedné črtě měli oba muži i na čelech. Mirena je varovala, aby si čarodějné znamení před úsvitem nesetřeli.

"Možná ji podceňuješ," zabručel Svatovlad. "Slyšel jsem, že v povodí Váhu ji považují za obávanou..."

Někde nablízku, na vnější straně valu, zašustilo listí. Borinové ztuhli.

Plamínek kahanu pomalu dohořival - na dně už zbývala jen malá kalužinka. Nevelká, prostě zařízená místnost se neodvratně propadala do tmy.

Na slaměných lůžcích u stěn tiše oddechovali dva spáči. Když se jeden z nich otočil z boku na záda, zpod přikrývky se vynořil tetováním pokrytý obličej. Mirena něco zamumlala ze spánku a zamračila se. Očividně se jí zdálo něco zlého.

"Co to bylo?" zeptal se Ruboš přiškrčeně a ztuhle se zvedl z balvanu.

"Přisahal bych, že kroky," zašeptal Svatovlad.

"Možná veverka, nebo drozd..."

"Na to bych nespolehal. Popadni roh a kdyby něco, okamžitě na něj zatroubíš."

Bok po boku se opatrně vyplížili z brány. Dlaně se jim potily na křečovitě sevřených násadách oštěpů.

Vtom se z houští na úpatí valu vynořil stín. Ruboš bez zaváhání přiložil roh ke rtům a prudce se nadechl.

"Ne, počkej!" rychle mu položil Svatovlad ruku na předloktí. "Je to děcko."

"Cože?" vypustil Ruboš vzduch z plic.

"Děcko. Copak jsi slepý?"

Zaslechli tiché fňukání. Svatovlad obrátil oštěp hrotem k obloze a vykročil k malé postavě. Ruboš se nejistě šoural za ním. Pustil roh a raději oběma rukama pevně uchopil zbraň.

Před valem stál asi desetiletý chlapec s koženou čepicí na hlavě. Malou pěstičkou si protíral zaslzené oči a marně se pokoušel potlačit trhané vzlyky, které se mu draly z hrudi.

Mirena zase něco nesrozumitelně zamumlala a převalila se na bok. Oči pod zavřenými víčky se pohybovaly sem a tam. Nohama hýbala pod přikrývkou, jako by se pokoušela utíkat.

Byl to hodně zlý sen.

"No tak," chlácholivě promluvil Svatovlad na chlapce. "Už je dobře. Nikdo ti neublíží."

"Oni..." vyrazil ze sebe chlapec. "Oni zabili tatu..."

"U milosrdného Svaroga," řekl Ruboš a opřel kopí tupým koncem o zem. "Je to sirotek z osady. Podařilo se mu schovat před nájezdníky."

"Neboj se, malý," sklonil se k němu Svatovlad. "Jsme družiníci z Borinu. Už jsi v bezpečí."

"Ale ty ne," zasmrkal chlapec a sáhl levou rukou za záda.

"Cože?"

Útlá ruka se mihla jako blesk a ostří dýky s neomylnou přesností prořízlo Svatovladovi hrdlo. Mohutný výstřik krve chlapci zalil ruce i obličej. Borin nechápavě vytřeštil oči a klesl na kolena.

Ruboše nečekaný útok tak zaskočil, že chvíli jen ztuhle stál a zděšeně civěl na krvácejícího Svatovlada. To zaváhání se mu stalo osudným. Z keřů za ním se vymrštila pružná postava, přehodila mu kolem krku tenký konopný provaz a kopnutím mu podrazila nohy. Ruboš padl do kleku. Útočník mu zapřel koleno mezi lopatky a vši silou za provaz zatahl. Borin vyvalil oči. Oštěp mu vyklouzl z prstů. Zoufale si šátral po krku a snažil se uchopit provaz, ale ten se mu nemilosrdně zařízl do kůže. Jeho kalhoty zvlhly močí, jazyk mu vylezl z úst jako slizký tmavý červ. Z houští vyskočil další muž s nožem v ruce a několikrát za sebou zahřál studenou čepel v krvi pulsující Rubošově hrudi. Mladík ochabl. Provaz vyklouzl z krvavé rýhy na hrdle a opovržlivé kopnutí srazilo tělo k zemi. Svatovlad ještě stále klečel před chlapcem, chrčel a mezi prsty, přitlačenými k hrdlu, se mu valil temný proud.

"Chcípni už!" zavrčel chlapec, popadl družiníka za vlasy na zátylku a vrazil mu čepel dýky skrz oko do mozku. Svatovlad se naposledy zachvěl a když padal dozadu, sám sklouzl ze smrtícího ostří.

Chlapec se zašklebil. Se zuby svítícími uprostřed zakrvácené tváře vypadal jako mládě lidožravého démona. Ohlédl se. Z lesa na severním konci údolí se jako husté černé mračno vynořovali jezdci. V rukou svírali zakřivené meče a dalekonosné kočovnické luky. Pohybovali se ve zlověstném tichu, dusíce v sobě touhu po válečném křiku.

Vedle chlapce zastavil svého hřebce Burgut. Na uzdě za sebou vedl druhého koně s prázdným sedlem.

"Vyrážíme, Mocný?"

"Trpělivost." Chlapec vyskočil na koně mrštně jako lasička. "Není třeba se připravít o moment překvapení. Dnes budeme lovit jako rys. Ten se přikrade co nejbliž ke své kořisti a ve chvíli, kdy udeří, už není naděje na únik."

Malý vůdce se už už chystal popohnat hřebce, když ještě jednou zavadil zrakem o mrtvolý strážce. A ztuhl v sedle. Až teď ho udeřily do očí zaschlou krví nakreslené znaky pod jejich vlasy. Bleskově vzhlédl. Muži, kteří zavraždili Ruboš, právě vstoupili do průchodu v obranném valu. Chlapec vrhl pohled na sloupy v bráně. Krvavé črty na nich jako by se mu zvětšily před očima a zakryly celé zorné pole.

"Stůjte!" vykřikl.

Jenže první Avar už vstoupil mezi sloupy.

A kouzlo se probudilo.

Ostatní muži to nemohli vidět ani slyšet, ale před chlapcovýma očima se zkroutil svět a vlna magické energie se s varovným sykotem rozběhla osadou.

Zaklel, jak nejhůř dokázal.

"Ne!" vykřikla Mirena a v tu chvíli se probudila. Strhla ze sebe zmuchlanou přikrývku a zprudka se posadila. Lapala po dechu, srdce jí divoce tlouklo, oči měla doširoka otevřené. V dlani svírala svůj amulet.

Ó, mocná Chors...

"Co se stalo?" vyskočila z vedlejšího lůžka Krasa, čilá a k smrti vystrašená.

"Je zle. Chop se meče, děvče. Přicházejí."

"Krkavci?"

Mirena jen přikývla a bleskově si natáhla rukavice.

Dalších slov nebylo potřeba. Krasa se bleskově opásala řemenem a vyrazila z komnaty. Meč v kožené pochvě ji plácal do stehna. Ještě štěstí, že kvůli chladu spala s botama na nohou, na obouvání by jí už nezbyl čas.

Mirena s Žihadlem v ruce běžela chodbou směrem ke dveřím na dvůr. Zlo! Zlo se blíží! hučelo jí v hlavě.

Krasa jako srna vskočila do hlavní síně, kožešina z divočáka ve dveřích za ní jen zavlála. V ohništi chabě mrkaly dohasínající uhlíky. Na pilinami vysypané podlaze bok po boku spaly asi tři tucty mužů.

"Vstávat!" zařvala z plných plic. "Krkavci jsou tady!"

Borinové se probudili do noční můry.

"Vpřed!" vřískl chlapec s obličejem celým od krve. "Párejte jim břicha, stínejte hlavy, vytrhávejte srdce! U Kelgara, zabíjejte!" Přes čtyřicet hrdel divoce zaštěkalo.

"Velesovy rohy, slyšíte to?"

Když strážci na palisádě zachytili ozvěnu vzdálených hlasů, okamžitě byli čilí a znepokojeně nahlédli přes zahrocené kůly. V první chvíli marně napínali zraky - osada v údolí byla pořád stejným černým hrobem, nehybně spícím pod příkrovem mlhavého šera. Sílicí vytí jako by zaznívalo až odněkud ze záhrobí.

"Co je to za strašný zvuk?" zabručel jeden ze strážců, snaže se zahlédnout odpověď v šedivých stínech mezi zbytky srubů. "Zní to skoro jako..."

Někde za ním práskly rozkopnuté dveře a do mozků se jim zaryl pronikavý výkřik.

"Útok!"

Zaskočeně se ohlédli. Přes dvůr se k nim hnala postava s mečem v ruce. Křičela jako smyslů zbavená.

"Krkavci útočí! Trubte na poplach!"

Obrátili pohledy nazpět ke spáleništi.

A pochopili.

Z bezútěšné šedé nicoty tam dole se vynořil první nejasný stín. Otrhaný plášť, vlající za strašidelným jezdcem, vypadal jako cár temnoty z říše duchů. A za vůdcem vyskakovaly z šera další přízraky - jako běsi, krvavým obřadem vyvolaní zpoza hranic viditelného světla.

Ruka popadla vydlabaný roh a bleskově ho zvedla k nadechujícím se ústům. Poplašené troubení vzlétlo nad střechy dvorce jako neviditelný, zlostně ryčící drak.

A všechno se rozhýbalo.

Mozolnaté dlaně chytaly topory seker, kožené řemeny na vnitřní straně štítů, násady oštěpů, úchyty luků. Borinové křičeli jeden přes druhého, kleli a tlačili se ven z místnosti.

"Hněte sebou, slimáci!" hulákal Hrozdan a tupým koncem sekery mlátil do bronzové puklice ve středu štítu. "Bohové vám předpověděli vítězství, tak ukažte, že jste ho hodní!" Když Krasa vyběhla do mdlého světla úsvitu, krev jí burácela v tepnách jako divoká horská bystřina.

Mirena doslova vylétla po žebříku, přiskočila k palisádě a vrhla pohled nad hroty kůlů. Hrůzostrašné skučení nabíralo na síle.

"Stůj při nás, Chors..."

Krvaví psi se blížili. Podkovami trhané kusy blátivé země jim létaly až nad hlavy. V krkolomném cvalu obratně kličkovali mezi sruby, přeskakovali polámané ploty a ohrady, neomylně se vyhýbali spáleným zbytkům dřevěnic. Vypadalo to, jako by každý jezdec srostl se svým koněm a stali se jedinou, dokonale sladěnou, přímo nadpřirozenou bytostí. Mirena poprvé v životě hleděla vstříc útočící avarské jízdě. Na těle jí vyrazila husí kůže, že by na ní mohla strouhat jablka.

V podobě té šíleně vyjící smečky se blížila zosobněná zkáza.

Nad palisádou prosvítl první šíp.

Na nádvoří se Krasa skoro srazila s Velemirem. Za ním se ze dveří sousedního srubu vyvalilo dalších skoro třicet mužů. Vladyně a vousatý válečník si vyměnili jen jeden jediný pohled - na víc nebyl čas. I přesto měla pocit, jako by jí i tím kratičkým spojením odevzdal kousek své odvahy.

"Luky okamžitě na hradbu!" zakřičel Velemir a rozkaz zdůraznil rázným švihnutím sekerou.

"Musíme zabezpečit okna na všech srubech!" přerývaně volal Hrozdan, přibíhající za Krasou. Trochu kulhal - klouby ho už v tomhle věku tak zrána neposlouchaly. "Určitě se tudy pokusí protáhnout dovnitř!"

"A já je vřele přivítám," zachechtal se Velemir. Širokým gestem k sobě přivolal asi tucet mužů. "Vy tři - do jižního srubu. Hlídejte okna, vedoucí ven na svah. Vy čtyři obsadíte stáj. Ostatní za mnou! Jestli se dovnitř pokusí proklouznout třeba jen myši ocásek, počastujte ho železem!"

Krasa běžela k palisádě. Svět kolem ní se změnil v roztřesený, lomozíci, zablácený chaos. Někdo do ní vrazil, zapotácela se, ale nespadla a běžela dál. Zaslechla sérii krátkých, zlověstných syknutí a ve vzduchu zaregistrovala nějaký pohyb. Mladíka kousek od ní skosila opeřená střela. Vykřikl a zaryl tvář do blátivé kaluže, až špinavá voda vystříkla. Vladyně se neohlédla, ani nezpomalila. Na žalozpěvy za mrtvé bude čas později.

Na žebřících u palisády už byla tlačence. Borinové se jako mravenci hrnuli nahoru a rozbíhali se po ochozu. Zvedali ruce s oštěpy, vkládali šípy do tětiv.

Krasa vyběhla po dřevěných příčkách. Při prvním pohledu na nájezdníky zatajila dech. Avaři se roztáhli do šířky, takže se zdálo, že je jich dvakrát víc, než předpokládali.

Obtékali dvorec po strmých svazích a zasypávali ho krupobitím šípů. Střely bzučely jako rozzuření sršni. Zpočátku svá železná žihadla nořily jen do břeven, bláta a proutí, ale rychle si našly cestu i ke krvi tepajícím hrdlům a hrudím. Jednomu z Borinů blízko Krasy šíp prořízl krční tepnu. Palisádu z kropil první krvavý výstřik a zasvětil ji tak válečným bohům. Muž s křikem spadl z ochozu.

Krasa si otřela z tváře horké kapky a nepřítomně se podívala na své zakrvácené prsty. Ten pohled ji konečně probral z prvotního omámení. Jako by se protrhla přehrada, zadržující její sílu a odvalu.

"Střílejte!" vykřikla a energicky mávla mečem nad hlavou.

Borinové jako by čekali jen na její pokyn. Šípy a oštěpy zaskučely v chladném vzduchu. Hned padli dva avarští koně. Tři nebo čtyři jezdci vyletěli ze sedel. Ržání a šílený řev drásaly ušní bubínky. Krasa v duchu vzývala všechny bohy, duchy, víly a běsy.

"Znovu!" zavelela. "Nepřestávejte!"

Tětiny zadrnčely.

Mocný kopanec rozrazil okenici a tmu v dřevěnici prořezal paprsek světla. Úlomky závory dopadly až k ohništi uprostřed místnosti.

Avar před srubem přehodil nohu přes sedlo, zachytil se okraje střechy a nohama napřed skočil dovnitř. Pružně doskočil na hliněnou podlahu, přikrčil se a sáhl po meči.

Víc toho nestihl. Z přítmi pár stop od něj se vynořila tvář naježená ryšavými vousy.

"Vítej," vycenil Velemir zuby.

Sekera zasáhla vetřelce do hlavy takovou silou, že kožešinou lemovaná přilbice odletěla až na druhý konec místnosti. Tělo narazilo do stěny pod oknem. Kaše z krve a mozku se rozstříkla po okenicích.

"Rychle k oknům, chlapi!" zahřměl robustní bojovník. "Ty svině nám to tady nesmí zasmradit! Ty s tím lukem, ke mně!"

Borinové se rozběhli k dalším dvěma zavřeným oknům, za kterými už na srázu duněla kopyta kočovnických koní. Velemir zaslechl šlehnutí tětiny a instinktivně zvedl proti oknu štít. Železný hrot prorazil volskou kůži a tvrdé dřevo a vynořil se jen palec od svalnatého zápěstí.

"Zkurvysynu!"

Další okenice se rozprskla na třísky pod zásahem těžké sekery. Borinové se tam hned nahrnuli jako vosy na med. Vypukl zmatek.

Zařinčela ocel, někdo zaklel, někdo další bolestně vykřikl. Velemir neměl čas si toho všimnout - před oknem, které bránil, za jízdy seskočil z koně další Avar.

"Tvůj první úlovek," postrčil dopředu mladého lukostřelce.

Junák natáhl tětinu až ke koutku úst. Světlo v okně zastínila ramenatá postava. Tětiva zadrnčela. Střela prošpikovala útočnickovo hrdlo takovou silou, že ho otočila zády k oknu.

"Lehčí než střílet zajíce, co říkáš?" rozesmál se Velemir štekavě.

Vzápětí se mu však chechot zasekl v hrdle jako rybí kost.

Avar nespádl. Zapotácel se, ale rychle získal rovnováhu a otočil se obličejem zpátky k nim.

Mladíkovi s lukem se rozšířily oči.

"Co to..."

Až teď si všimli mužových strašných, od popraskaných žilek a sražené krve dočista černých očí.

Byly úplně bez života.

Krvavý pes si sáhl na zátylek, ulomil hrot šípu a s kamennou tváří si vytrhl střelu z hrdla. Nevytekla ani kapka krve. Avar vycenil zuby v ohavné napodobeníně úsměvu.

"Perunovy koule," zachraptěl Velemir. Okamžitě mu došlo, co je to za ďábelskou věc. U vojenských ohňů na jihu zaslechl bezpočet strašidelných pověstí o zabitých Krvavých psech, které ďábelská kouzla vrátila zpátky k životu. Doufal, že se s něčím takovým nikdy nesetká tváří v tvář.

Avar jediným dravčím pohybem skočil dovnitř. Z každého jeho pohybu vyzařovala smrtící mrštnost a síla. V ruce svíral avarskou sekera - dlouhý topor, útlá hlavice, dozadu zahnuté masivní ostří. Mocným úderem do štítu přinutil Velemira couvnout a otočil se k

lukostřelci. Mladík zmateně šátral v toulci u boku. Nemrtvý skočil a matné světlo úsvitu lehce pohladilo vyleštěné ostří. Přeseknutý luk dopadl na podlahu jen o něco dřív než mladíkovo tělo. Krev se valila ze strašné rány uprostřed trupu jako červené víno z čerstvě naraženého sudu.

Vzduch rozčísila Velemirova sekera. Roztříštila Avarovu klíční kost a zabořila se mu do studené hrudi.

"Jak se ti líbí tohle, zdechlino?"

Nemrtvý, přirozeně, neodvětil, jen pohlédl na Velemira těma strašlivýma černýma očima. Ohrnul rty. Zpoza vyceněných zubů se vydral strašlivý vrčivý zvuk, zavanula hniloba. Avar uchopil topor sekery a bez jediného záchvěvu ve tváři si vytrhl ocel z těla. Z ostří stekla hustá tmavá břečka.

"Ty zkurvený..."

Nemrtvý od sebe odhodil hromotluka jako hadrovou panenku. Velemir narazil zády do vyřezávaného sloupu. Zaprašťelo to, zavířil prach, z hřebu pod hrázděným stropem spadl Borinovi na hlavu věnec sušených bylinek.

Venku zaržáli a zadusali koně - Avari zavětřili příležitost a hrnuli se ke srubu. Kroužkové brnění zazvonilo na těle Krvavého psa, který mrštně skočil dovnitř. Hned za ním zastínil okno další. Avari nedočkavě vyli - pach krve je lákal jako vyhladovělé dravce.

"Tak jen pojďte, hovniválové!" zvolal Velemir a nedočkavě švihl sekerou.

Vzduch zaspíval na letkách šípu. Mirena věděla, že je to blízko, ale ani se nepohnula.

Muže vedle něj zasáhla střela takovou silou, že doslova zmizel z ochozu. Tělo se zarylo do bláta dobré tři sáhy od paty hradby.

Vědma si toho nevšímala. Stála jako socha, jako modla válečné bohyně, nasávající sílu z pachu krve a řevu raněných. Meč svírala oběma rukama před sebou jako nějakou rituální zbraň. Stříbrný amulet na jejích prsou se chvěl a světélkoval. Vzduch kolem ní se nepřirozeně vlnil a kroutil tvary věcí, jako by to byly jen odrazy v proudu tekoucího medu. Šípy se na tom neviditelném štítu lámaly a odrážely se od něj jako od skály.

"Dej mi sílu, Chors..." Mireně nesmírným úsilím naběhly žíly na čele. Zježily se jí všechny vlasy a chlupy na těle. Copy jí poletovaly kolem hlavy jako v poryvech větru.

Chvějící se magické pole rostlo, roztékalo se po ochozu a objímalo jednoho Borina za druhým. Muži se překvapeně ohlíželi a zpočátku chtěli před tou podivností ucouvnout. Pak však postřehli, že šípy letící k nim najednou mění směr a neškodně padají na svah nebo na nádvoří, a pochopili, co je to za kouzlo.

I přes soustředění Mirena najednou jasně pocítila otevření jiného pramenu síly.

Překvapeně vzhlédla. Byl tu ještě někdo další, kdo zapojil do boje magii. A jeho moc ďábelsky rychle nabírala na intenzitě, doslova ze svého zdroje tryskala.

Zaostřila zrak. Někde za vyjícími, na hradbu dorážejícími nájezdníky spatřila nehybnou siluetu jezdce. Postava v sedle byla nezvykle malá, jako by patřila trpaslíkovi, nebo...

Dítěti?

V okamžiku, kdy si Mirena uvědomila, že moc jejího protivníka je příliš velká na to, aby jí svými schopnostmi dokázala čelit, už bylo pozdě. Tajemný nepřítel proti ní použil její vlastní sílu. Dvě magická pole se srazila a nad palisádou se oslnivě zablesklo.

"Do prdele!"

Jediné, co stihla udělat, bylo zakrýt si tvář předloktími. Kůly před ní se rozprskly ve smršti třísek. Výbuch ji odhodil dozadu jako kopnutí koně. Letěla vzduchem a kolem ní padali Borinové a pršely dýmající úlomky palisády.

Dopadla na paty, praštila se do zadku a plácla zády do bláta. Zátylek narazil do země a světlo před jejíma očima zhaslo, jako by někdo šípem sestřelil slunce z oblohy.

Kapitola třináctá

Dunící kopyta

Krasa potrásla hlavou. Před očima jí poskakovaly rudé skvrny. Opírajíc se o špičaté kůly, vstala z ochozu, kam ji shodil úder neviditelné síly. Z ramene jí vystřelila do těla bodavá bolest. Sklonila pohled. Ostrý úlomek dřeva jí prorazil kabátec a zabodl se do svalu.

Popadla ho a se zaťatými zuby vytrhla. Po ruce jí stekl horký potůček.

Palisáda vypadala, jako by si z ní nahoře ukousla obrovitá tlama. Z díry na všechny strany trčely ostré třísky, okolo se kroutila klubka dýmu. Krasa pozvedla meč a potácela se směrem k poškozené části hradby. Neměla čas se starat o Mirenu, která nehybně ležela opodál, ani o ostatní klející a bolestně skučící družiníky, smetené výbuchem z hradby. Avari vycítili zakolísání borinské síly a obrátili pozornost k nechráněnému místu.

K hradbě se sebevražednou odvahou tryskem mířili tři jezdci. "Střílejte!" zakřičela Krasa. "Dokudje v toulcích aspoň jediný šíp, střílejte! Ať se ti všiváci dosytosti nažerou bláta!" ochoz se trásl pod dusajícím nohama. Borinové běželi k volající vladyni a v běhu metali na nepřítelů jednu střelu za druhou. Prvnímu z trojice útočníků se dlouhý šíp zarazil doprostřed hrudi. Zakymácel se v sedle, ale nespádl. Právě naopak - chytil se hrušky sedla, vyšvihl se nohama na koňský hřbet a když kůň přicválal k palisádě, Avar se pořádně odrazil. Prsty se zachytily okraje kouřící díry. Útočník jako by si ani nevšiml, že mu třísky probodly dlaně skrz naskrz - vyšvihl se nahoru a dopadl rovnýma nohama na ochoz. Násada šípu, který se mezitím zlomil, mu stále trčela z prsou.

Krasa se zarazila v běhu a pozvednutá ruka s mečem se jí zachvěla. Avar k ní obrátil pohled. Oči měl černé a...

Mrtvé.

"Bohové..."

Krasa couvla.

Venku se další dva jezdci zřítili k patě hradby - Borinové pod nimi zastřelili koně. Avari se však neuvěřitelně rychle zvedli a i když jim shora pršící šípy probodávaly těla, končetiny a dokonce i obličej, nezadržitelně šplhali po hradbě za svým druhem.

Avar na hradbě se otrásl pod zásahem dalšího šípu. Z Krasy však nespustil pohled, jako by ji chtěl uhranout. Vycenil zuby, pozvedl meč a vykročil přímo k ní.

Vladyně okamžitě věděla, že toho muže... tu věc... nikdo nezastaví.

Těžký oštěp se zabodl mrtvému do boku s takovou silou, že vylezl na druhé straně, omotaný tmavými střevy. Komnatu zalil příšerný smrad. Černooký Avar nelidsky zařval, máchl sekerou a proťal muži s oštěpem hrdlo. Dalším úderem urazil polovinu násady, trčící z hluboké rány.

Avari se valili do srubu jako švábi. Velemir štítem odrazil meč prvního z nich a s chutí udělal hluboký zásek do jeho vyholené lebky. Naštěstí jen první útočník byl nemrtvý, ostatní chcípali jak se slušelo.

Velemir se nepřičetně smál.

"Chléb a sůl už nám došly..."

Další Krvavý pes padl, když mu sekera odřala ruku nad loktem a otevřela tak nezastavitelný proud krve.

"...ale snad nepohrdnete ani přivítáním..."

Třetímu Avarovi Velemirův štít zlomil čelist a sekera se zapraštěním rozřala hrudní kost.

"...poctivým slovanským železem!"

Krev a vnitřnosti vyrobily z pilin na podlaze mazlavé bláto. Příšerný řev umírajících rozechvíval vzduch.

"Jak vám chutnalo?" Velemirovy oči divoce svítily, skrz vyceněné zuby se dral zrychlený dech. Ohlédl se.

Nemrtvý ledabyly odrazil výpad posledního přeživšího Borina, popadl ho za vlasy a jediným úderem sekery mu přesekl krk. Hlava mu zůstala v ruce. Zvedl ji do výšky a nechal krev z ní prýštit do svého rozšklebeného chřtánu. Červené stříkance kropily odporně bledý obličej.

Velemir k upírovi přiskočil zezadu. Vzpomněl si na další věc z historek o nemrtvých Krvavých psech. Na způsob, jak se jich zbavit.

Sekera se lačně zakousla do Avarovy šíje. Hlava zavířila ve vzduchu, dopadla přímo do ohniště a začala se škvařit v ještě žhavých uhlících. Tělo se zmateně roztancovalo.

Velemir uskočil před naslepo sekající čepelí v poletující ruce. Vší silou do bezhlavého protivníka kopl. Tělo narazilo do velké hliněné nádoby v koutě a rozbilo ji. I v hromadě střepů a proudu obilí se však ještě pořád třáslo a šátralo kolem sebe, hledající upadlou zbraň. Hlava se zmítala v ohništi. Oči se vařily, jazyk se kroutil v zoufale rozevřených ústech. Smrad spáleniny přehlušil pach krve a střev.

"Kelgare!" zaštěkaly zuřivé hlasy. Velemir se otočil. V oknech se objevily další šikmooké tváře, zohavené krvelačným chtíčem.

"Mor na vás, parchanti." Setřásl ze sekery mazlavou krev a rozběhl se k východu na dvůr. K vlastnostem dobrého válečníka patří schopnost včas odhadnout, kdy je nejvyšší čas dát se na ústup.

Krasa se pokusila zastavit jedno z letících zvířat, ale skoro skončila pod jeho kopyty. Kůň se prohnal kolem, postříkal ji blátem a uháněl pryč. Bezmocně vykřikla. "Hóóóu!"

Koutkem oka zahlédla Hrozdana. Oběma rukama popadl za hřívou rychlonohého vraníka a jediným silným trhnutím ho přinutil na místě zastavit. V tom starém šlachovitém bojarovi se skrývalo víc síly, než by si člověk myslel.

Víc už zahlédnout nestačila. Z boku se k ní přihnal Avar a švihl mečem. Byl to silný úder - sice ho zachytila svou čepelí, ale náraz jí skoro ochromil ruku. Couvla, zapotácela se, málem upadla. Věděla, že proti druhému výpadu už meč pozvednout nestihne...

V té chvíli na Avara zezadu najel jezdec na statném grošákovi. Náraz široké koňské hrudi hodil Krvavého psa proti Krase. Vladyně pohotově nastavila meč. Ostrý hrot prorazil Avarův kožený kabátec a muž se vlastní váhou nabodl na čepel. Jak padal, vytrhl Krase rukojeť meče z dlaně.

Vzhlédla. Na grošákovi se tyčil Velemir. K zádům se mu tiskla Mirena.

"Musíme utéct, Kráso!" zvolal bojovník. "Tady už nic nezmůžeme!"

Jen přikývla. Věděla, že má pravdu.

"Vladyně!" To byl Hrozdán. Pořád držel vraníka za hřívou a čekal na paní rodu. Krasa se vykašlala na ztracený meč, rozběhla se, skočila a vzápětí už svírala koňský hřbet mezi stehny.

Velemir spokojeně přikývl a obrátil svého koně. Cvalem vyrazili směrem k bráně. Mirena tasila Žihadlo.

Krasa se sklonila a natáhla ruku k Hrozdanovi.

"Chyť se, starý vlku! Rychle!"

Ve chvíli, kdy bojarovy prsty sevřely Krasino zápěstí, přiletěl šíp. Zabodl se Hrozdanovi mezi lopatky s takovou silou, že mu hrot vyjel dva palce z hrudi.

"Hrozdane!" zaječela dívka.

Družiník jí hleděl do očí, dokud mu prsty na jejím předloktí neochably a on nespočinul na svém posledním loži, vystlaném studeným blátem nádvoří.

Před bránou se je pokusili zastavit, ale Žihadlo nelítostně smetlo útočícího Avara ze sedla.

Tryskem se hnali dolů úbočím. Mířili k jižnímu konci osady. Kopyta vysekávala hluboké stopy do vlhké země. Vědma objímala Velemirův svalnatý trup a s vypětím všech sil se snažila udržet na neosedlaném hřebci. Dokázala jezdit i bez třmenů, ale nesklouznout z hladké srsti na koňském hřbetě byl úkol téměř nad její síly.

Kolem nich bzučely šípy jako komáři, dychtící po krvi.

Mocná Chors, ochraňuj nás\

Zaslechla pronikavé ržání a zachytila roztřesený obraz padajícího koně, drtícího pod sebou jezdce. Pevněji se přitiskla k Velemirovým zádům.

Netrvalo dlouho a grošák se dlouhým skokem přenesl přes val. Uprchlíci definitivně nechali osadu za sebou a rychle se vzdalovali od místa své porážky.

Zbývající jezdce dohonili na jižním konci údolí, tam, kde končily louky a pole a cesta se zařezávala do lesa. Na okamžik zpomalili, aby se navzájem spočítali a zjistili, kdo vlastně přežil. Kromě Velemira a Mireny přežilo jen dvanáct Borinů.

Velemir se zmateně rozhlížel, horečnatě někoho hledaje pohledem.

"Kde je Krasa?!" zavyl jako raněný vlk. "Kde je, u všech bohů, Krasa?!"

"Cválala za námi," sípal jeden z Borinů. "Asi jsme ji ztratili v krupobití šípů..."

Tehdy údolí naplnilo troubení rohu, svolávající přeživší Krvaví psy.

Začínala štvance.

Krasa se s námahou zvedala z mokrého, studeného popela. Pro dnešek už měla těch pádů tak akorát dost. Byl zázrak, že si ještě nic nezlomila. V hlavě jí tepala tupá bolest. Pár kroků od ní, mezi zuhelnatělými trámy, se marně pokoušel postavit kůň, kterém šíp proklál hrud'. Ržál, kopal, krvácel.

Nad osadou dozníval hlas rohu. Kolem ní se míhaly koňské nohy, stříkalo bláto, země se chvěla, znělo krvelačné pokřikování Avarů. Vyráželi na lov. Dusot kopyt se přehnal kolem ní a postupně utíchal jako hřmění vzdalující se bouře. Pak nastalo ticho, rušené jen zoufalým hlasem umírajícího koně.

Lapala po dechu. Musí se vzpamatovat a utéct, ukrýt se v nedalekém lese...

"Podívejme se!"

Srdce jí skoro vyskočilo z hrudi. Vylekaně se ohlédla. Jen kousek od ní stál kůň. Vylétla zrakem výš. Jezdec se zdál být nějak malý. Klame ji zrak? Ne. Bylo to dítě, asi desetiletý chlapec. Celý od krve. Od cizí krve.

"Zdá se, že jsme ulovili něco velmi vzácného," zašklebil se chlapec odporně. "Určitě to má krásnou kožešinku!"

"Ty prokletý..."

Nedořekla. Z opačné strany, přesně ze směru, kterým se chtěla rozběhnout, zaduněla kopyta. Přijíždějící jezdec byl neobyčejně rozložitý, vypadal vskutku hrozivě. Když zastavil koně před Krasou, měla pocit, že se nad ní tyčí modla nějakého avarského boha-jezdce. Ztuhla a i když jí mozek pořád velel, aby utíkala, tělo ji neposlouchalo.

"Máme velké ztráty, Mocný," oznamoval chlapci a uctivý tón jeho hlasu jasně svědčil o tom, kdo je tady vůdce. "Nečekal jsem, že se ti požírači výkalů budou bránit tak urputně..."

"Na počtu mrtvých přece nezáleží," odsekl chlapec. "Do dvou dní se všichni padlí zase postaví na nohy a budou klást duše zabitých nepřátel na Kelgarův oltář v ještě hojnějším počtu než předtím. Teď je důležité jen to, jakou paseku jsme nadělali mezi tou prašivinou."

"Máš pravdu." Burgut sklonil pohled ke Krase. Oči měl tvrdé a studené jako dva křemeny. "Žena. Pékná," zhodnotil ji stylem kupce, vybírajícího si na tržišti zajímavé zboží. "Co je asi zač?"

"Není to jedno?" Zdálo se, že chlapci ten jeho odporný úšklebek někdo natrvalo vykrojil do tváře ostrým nožem. "Kelgarovi přece nezáleží na jménu oběti, která ho nakrmí svými vnitřnostmi."

A i když už dávno přešli do avarštiny, Krasa z výrazů jejich tváří pochopila, že nad ní právě vynesli strašlivý ortel.

"Tam je stezka! Za mnou, rychle!"

Uprchlíci vedení Velemirem sešli z cesty a kopyta koní zaduněla na jehličím vystlané lesní půdě.

Mezi smrky ještě panovala noc. Nevšímali si toho, ujížděli svižným klusem. Za normálních okolností by se nikdo se zdravým rozumem neodvážil takovou rychlostí hnát koně zrádnými lesními stíny, ale na podobné úvahy teď nebyl čas. Naštěstí se tady stromy netlačily ke stezce příliš dotíravě a terén nebyl členitý. Svižně stoupali po svahu rozložené hory.

Byli už pořádně vysoko na úbočí, když se před nimi najednou rozednilo. Velemirův grošák, jedoucí v čele družiny, vyšel ze stromů na nevelkou skalní plošinu. Mezi mechem obrostlými balvany tryskal pramen a napájel hlubokou, čirou studánku.

"Výborně," zavrčel Velemir. Stezka tady končila a dál se jít nedalo. Nad pramenem se tyčily vysoké skalní útesy. "Co teď?"

Mirena se s povzdechem svezla z koně. Klesla na kolena vedle pramene a nabrala vodu do spojených dlaní.

"To je posvátná studánka," řekl jeden z Borinů a ukázal na plochý kámen, do jehož povrchu někdo vytesal pár čarodějnických črt. "Prý ukazuje budoucnost. Z Dlouhé Louky sem chodí obětovat lesním vílám."

"Chodívali," opravila ho Mirena a opláchla si z tváře bahno a krev. Nahnula se ke studánce ještě jednou a dychtivě se napila. Několik Borinů následovalo jejího příkladu a nedočkavě pilo svěží vodu.

"Na tohle teď není čas," rozhlížel se neklidně Velemir. "Musíme se kousek vrátit, a to okamžitě, dokud máme aspoň nějaký náskok. Ještě pořád můžeme ty psy setřást v hlubinách lesa..."

Sotva to dořekl, hustými závěsy jehličí na svahu pod nimi pronikla ozvěna rachotících kopyt a štěkavých avarských hlasů.

"Perunovy koule!" zaklel Velemir. "Dohonili nás. Dolů z koní! Budeme se bránit. Zbyly nám nějaké šípy?"

Tři muži ještě měli luky a v toulcích dohromady asi tucet šípů. Ostatní se chopili seker a nožů. Koně odvedli až úplně dozadu k patě útesu, kde je ze svahu nebylo možné zahlédnout. Rychle si hledali skryše mezi balvany.

"Nechte je přijít co nejbliž," přikazoval Velemir, "abychom je mohli přivítat co nejsrdečněji."

Mirena si hřbetem ruky otřela vodu z tváře a obnažila Žihadlo.

"Nezahlédla jsi v té studánce naši budoucnost?" zeptal se jí vousáč, potěškávaje sekeru.

"Ne, ale můžu ti ji vyvěstit sama. Chceš to slyšet?"

"Není potřeba. Schovej se!"

Zapraskaly suché větve a z houštin dole na úbočí se vyrojilo asi dvanáct jezdců.

Evidentně vycítili nebezpečí, protože zpomalili a vycenili železné tesáky zbraní.

Obezřetně se blížili ke studánce.

Podkovy prvního oře zazvonily o kameny ani ne tři sáhy od Velemira. Vousatý Borin se prudce nadechl.

"Teď!"

Tři tětivy zazpívaly, vzduchem se mihly bílé letky šípů. Jeden z Avarů zavyl, rozhodil ruce a zřítíl se z koně. Hřebce v čele skupiny zasáhl šíp do hrdla. Zvíře nešťastně zaržalo, vzepjalo se na zadní a vzápětí se i s jezdcem zřítilo dozadu. Při pádu ze srázu podrazilo nohy dalším třem koním. Praskot větví a mladých smrků se mísil s hlasitým zvukem lámaných kostí. Křičící Avari i zoufale nohama kopající koně se kutáleli po srázu a naráželi do stromů. Vypukl zmatek.

Velemir vyskočil zpoza balvanu. Už už se nadechoval, aby zakřičel povel k útoku, když mu nad hlavou zasvištěly další šípy. Instinktivně se přikrčil. Střely však nebyly určeny jemu, ani nikomu z Borinů. Naopak - se smrtícím účinkem se sesypaly na Avary. Padli další koně a družina pronásledovatelů se definitivně změnila v krvavý, příšerně vyjící a ržící chaos.

Velemir se překvapeně ohlédl. Na skalách nad pramenem stálo pět mužů a z plných toulců sázeli do tětív jeden šíp za druhým. Řev dole na úbočí svědčil o tom, že svým lukům vládnou s mimořádnou zručností.

Najednou zatroubil roh. Střelba ustala. Zazněl válečný pokřik a z lesa se vyřítil další půltucet neznámých chlapů. Byli doslova naježeni ocelí a připraveni zabíjet. Jejich krvelačný pokřik zahanbil i vražedné vytí Avarů. Vrhli se na kočovníky jako rozzuření vlci.

Borinové neměli v úmyslu zůstat pozadu.

"Vpřed!" zařval Velemir, přeskočil pramen a rozběhl se k zaskočeným jezdcům. Mirena a Borinové se hnali za ním.

Vržený oštěp srazil Avara, který se právě zvedl ze země a s mečem v ruce se chystal přivítat Velemira. Mohutný Borin přeskočil padajícího muže a vrhl se na Avara za ním. Sekera rozrazila Krvavému psovi čelo a lící kost, oko puklo pod zubatým ostrím jako staré vejce. Mirena přiskočila ke zmrzačenému Avarovi, který se právě pokoušel vylézt zpod zabitého koně. Jediným úderem Žihadla mu usekla hlavu.

Nad zalesněným svahem se nesl divoký řev a řinčení zbraní. Avaři neměli nejmenší šanci. Železem zvonící proud Borinů a cizích válečníků je doslova semlel a vyvrhl v podobě beztvarych krvavých chuchvalců.

Válečný pokřik vystřídal smích a vítězoslavné výkřiky.

"Perunovy koule," otřel si Velemir z tváře avarskou krev. "Pomsta je sladší než mléko s medem."

Borinové a cizinci od sebe ustoupili a mlčky, zadýchaně na sebe hleděli.

"Co jsou zač?" zeptala se Mirena unaveným hlasem. Krvácela z několika ran a magický souboj tam na hradbách taky udělal své. Mlela z posledního.

"V životě jsem je neviděl," zabručel Velemir. "Vypadají jako nějaká žoldněřská kompanie - dokonce mezi nimi vidím i dragana. Hej, podívej se nahoru. Že by vůdce?"

Ohlédla se. Po kamenech u studánky k nim krácel zavalitý muž v tmavě zeleném plášti. V ruce svíral čarodějnické žezlo s vyřezávanou hadí hlavou na konci.

"Já se poseru," vydechla Mirena překvapeně. "To je Mocnogor!"

"Mocnogor?" přimhouřil Velemir oči. "To jméno se mi zdá... Bohové! No jistě. Poznávám ho. To je jeden z mágů, který přežil bitvu s Jugurem pod vukmarskými hradbami. Co ten tady dělá?"

Mirena se křivě usmála. "To samé co my všichni. Stopuje Krvavé psy."

"Takže máme spojence..."

"Tím bych si nebyla tak jistá. Ale každopádně je Mocnogor můj starý známý a má u mně nesplacený dluh. Určitě mi neodmítne pomoc. To znamená, že konečně můžu omdlít. Drž mě."

"Cože?" podíval se na ni Velemir nechápavě, ale Mirena v tu chvíli ochabla jako pouťová loutka s přestřihnutými nitěmi. Zachytil ji v poslední chvíli. Žihadlo zařinčelo na kameni. Do lesa se vkrádalo bledé světlo úsvitu.

Kapitola čtrnáctá

Les věčnosti

První, co mu proniklo do vědomí, bylo poznání, že necítí žádnou bolest. Těsně před událostmi na mostě v podzemí jí zakusil tolik, že mu její náhlá nepřítomnost připadala nepřirozená...

Mocní bohové! Most nad propastí...

Dýka v ruce avarského zabijáka...

Otevřel oči a zprudka se nadechl - jako člověk, který se dlouho topil v temných hlubinách a teď se mu konečně podařilo vyplavat na hladinu.

Žiju?

Ale ta čepel přece... Studená, studená jako led... Prudká bolest v prsou... Střemhlavý pád a bezdná temnota...

Zamrkal a zvedl hlavu. Ležel na břehu řeky. Ani ne dva kroky od něj křišťálová voda omývala tmavé, hladce obroušené kameny. Řeka plynula klidně, majestátně, její tiché šumění připomínalo vzdálený zpěv rusalek. Na druhý břeh nedohlédl - výhled mu zakrývala mlha. Hustý opar zahalil všechno kolem, Rogan vlastně viděl jen malý kus oblázky pokrytého břehu a kousek říční hladiny. Nadzvedl se na rukou. Necítil teplo ani chlad, vládlo úplné bezvětrí. Horečnatě přemýšlel.

"Kde to jsem ? Pád z mostu... Podzemní řeka... Mlhovec tvrdil, že řeka vyvěrá na povrch v lesích západně od Kirtu a vlévá se do..."

"Ne, Rogane, tahle řeka neústí do Hronu."

Nelekl se. Jako by věděl, že ho ten tichý hlas dříve nebo později osloví. Pomalu se posadil. Z mlhy nad řekou se vynořil tmavý obrys. Byl to velmi prostý člun, vydlabaný z kůry - z obrovského kusu kůry, která musela pocházet z obrovského stromu. Stála v něm postava v bílých šatech. Loďka měkce přistála a příchozí vykročila na břeh. Blížila se k Roganovi lehkým krokem víly, bosá chodidla našlapovala na oblázky tak jemně, že jimi vůbec nepohnula. Měla kostnatá kolena, úzké, téměř chlapecké boky, pod tenoučkou halenkou se rýsovala drobná zahrocená ňadra.

Zdála se mu být ještě útlejší a křehčí, než když ji viděl poprvé. Poklekla vedle něj a sedla si na paty. Vlasy měla černé jako havraní peří a tak husté, jak u žádné smrtelné ženy ještě neviděl. Pohlédl jí do tváře. Byla to tvář mladičké ženy, vlastně ještě děvčete, s velmi bledou a jemnou pokožkou, oplývající zvláštním nepozemským půvabem. Oči ji však prozrazovaly. V jejich temných hlubinách se skrývala paměť věků. Ona tady byla dřív, než Svarog ukoval žhnoucí sluneční kotouč a poprvé ho na svém neviditelném voze vyvezl na oblohu. Ona byla matkou světa. A jednoho dne bude i jeho ničitelkou.

"Tohle," dodala, "je Řeka duší."

"Takže..." začal Rogan a ta slova se mu nějak nechtěla prodrat staženým hrdlem. "Takže jsem v Návu? V Lese věčnosti, kam odcházejí duše mrtvých?"

Chlácholivě se usmála, jako matka na dítě, které v temném koutě komnaty vidí neexistující přízrak. "Vrátil ses do lůna, ze kterého jsi vzešel."

Pozvedl ruce a překvapeně si obracel dlaně před očima. "Mé rány," zašeptal. "Zmizely." Sáhl si na hrud'. Měl oblečenou dlouhou černou halenu s rukávy po lokty. Pod jemnou tkaninou cítil, že na místě, kde mu do těla vnikla vrahova dýka, není rána ani jizva. Vzhlédl a zjistil, že černovláska ho sleduje s přimhouřenýma očima.

"Pamatuješ si svou smrt?" zeptala se vážně.

"Jistěže."

"To je zvláštní," nakrčila obočí. "Většinou si duše svou pozemskou existenci vůbec nepamatují. Smrt je očistí a oni sem přijdou jako děti, nevinní a připraveni začít znovu. Jen velmi zřídka je to jinak, a i ty vzácné výjimky si pamatují jen útržky svého života, jen nejasné obrazy, které si nedokáží dát do přesných souvislostí."

"Co to znamená?" nevesele se usmál. "Že jsem nezemřel dost dobře?"

"To nevím. Sama tomu zatím nerozumím. Všechnu bolest a trápení, duševní i tělesnou trýzeň jsi měl nechat tam, ve smrtelném světě."

"Tak to se rozhodně nestalo. Pořád si dokážu vybavit tváře své ženy a syna. Žal už dávno vyprchal, ale nenávist k těm, kteří je mají na svědomí, zůstala." Sklopil zrak a zatnul zuby, až se mu svaly na tváři zavlnily. "Jenže mou pomstu už nebudu moct dotáhnout do konce... Nadarmo jsem přísahal."

"Pusť to z hlavy. Dřív nebo později stejně zapomeneš a pozemský život se stane jen matnou vzpomínkou, jen kratičkým zábleskem ve věčnosti. Pojď." Vstala a natáhla k němu drobnou dlaň. Zvedl se, ruku v ruce přešli k řece a vkročili do loďky. Bez zjevného vnějšího vlivu se pohnula a hladce vyplula na poklidně plynoucí hladinu. Mlha pohltila všechno kolem. Zvuky zanikly v dokonalém tichu, dokonce i šumění řeky se někam vytratilo. Rogan sklonil pohled a překvapeně zjistil, že nevidí vodu. Člun se vznášel v bílé nicotě a nešlo určit, kde je nahoře a kde dole. Ocitli se mimo prostor a čas.

Trvalo to jen okamžik. Pak zase zašplouchaly vlnky kolem boků člunu. Někde nad nimi zakrákala vrána - anebo něco podobného, mlha nad řekou začala řídnout. Z oparu vystoupily mohutné temné obrysy na břehu. Rogan s úžasem hleděl na kmeny obrovských stromů. Okamžitě si vzpomněl na svůj nedávný sen. Ano, podobné místo už jednou viděl. Ten podivuhodný les, ty košaté velikány, co se korunami dotýkají nebe... Že by to nebyl jen sen?

Řeka byla široká, ale husté větve stromů z obou břehů se nad ní přesto splétaly do nesouměrné pavučiny. Vládlo tu šero a ticho.

"Nevlídne místo," poznamenal Rogan.

"Ne všechny kouty Návu vypadají takhle. Vlastně jen málokteré. Tohle je srdce záhrobní. Duše i bytosti Lesa se mu raději vyhýbají. Příliš je tady cítit... dech smrti." Černovláska se usmála. Smutně.

"Jak jsme daleko od místa, kde jsi mě našla?" nemohl se nezeptat.

"Těžko říct. Pro mne vzdálenosti, jak je chápeš ty, nic neznamenají. Kdykoli můžu být kdekoli. Dokonce můžu být na několika místech současně. A Les... ten je obrovský. Není bez hranic, ale podle lidských měřítek by se to dalo říct i tak, že je nekonečný. Ale už jsme skoro na místě. Podívej."

Vzhlédl a zatajil dech.

Před ním se tyčil strom. Strom, vedle kterého i ostatní lesní velikáni vypadali jako mláží. Jak se k němu blížili, kmen jím postupně zastřel celé zorné pole. Vrásky v kůře připomínaly rokliny, kterými by klidně projel vůz tažený čtyřspřežím. Rogan po kmeni stoupal pohledem, ale do koruny nedohlédl - ztrácela se někde v oblacích. Zatočila se mu hlava a raději se rychle vrátil zrakem na zem.

"To je..." Hlas se mu vytratil do chraptivého šepotu.

"Veledub," doplnila jeho společnice. "Střed všeho. Kolem něj se točí všechny světy, včetně pozemského."

"Říká se, že v jeho koruně sídlí Svarog, praotec všech bohů."

"Ano, říká se to. Nikdy jsem nebeský palác nenavštívila. To není nic pro mne. Mé sídlo leží tady dole, přímo před námi."

Rogan se podíval tím směrem. Kořeny stromu byly tak silné, že když vpluli mezi ně, jako by se ocitli v úžlabině, z obou stran sevřené vysokými, temnými, zvrásněnými útesy. Na konci téhle soutěsky, na samém úpatí stromu se černal velký zubatý otvor. Právě tam, v temnotě pod kořeny Veledubu, měla Řeka duši svůj pramen. A tam sídlila bohyně smrti. "Vítej v mém paláci," řekla Morena a když pevně sevřela Roganovu ruku, její dlaň byla studená, až to mrazilo.

Skrz vodní bránu vpluli do obrovské dutiny. Ozvěna násobila šumění řeky a měnila ho v ponuré, chvějivé hučení. Ve vzduchu bylo cítit tlející dřevo, ale nebyl to nepříjemný pach. V přítmí nad jejich hlavami se vznášely celé závěsy silnějších i slabších kořenových vláken, hustě rašících ze všech stěn. Bylo to, jako by vstoupili do živé jeskyně.

Ve tmě před nimi se objevila šňůra světla, stoupajících od řeky až někam ke stropu dutiny. Loďka mířila přímo k nim. Chvíli nato přistáli na úpatí vysokého schodiště. Rogan překvapeně hleděl na ta zvláštní světla. Byly to vlastně lebky, šelmovitě úzké, zubaté a strašidelné, přesně jako ty, ze kterých byla navržena mohyla v jeho nedávném snu. Visely ve spletech kořenových výčnělků nad schodištěm, jako by ti, kterým patřily, uvázli v těch živoucích pavučinách a útrpně tam zahynuli. V každé lebeční dutině pulzovalo podivné živé zelené světlo, tak intenzivní, že prosvítalo skrz kost.

Vystoupili z člunu. Ani schody nebyly obyčejné, ze dřeva vytesané stupně. Vypadalo to, jako by nějaká síla přinutila dlouhou řadu přibližně stejně silných kořenů zkroutit se tak, aby vytvořily schodiště. Rogan po něm stoupal, s černovláskou po boku, a pod bosými chodidly přímo cítil tepat mizu. Podivné lampy jim svítily na cestu.

Nakonec došli na vrchol schodiště a nevelkým otvorem vstoupili do další dutiny v masivním těle Veledubu. Tahle nedosahovala rozměrů té dolní, ale i tak by vedle ní dvorany všech knížecích paláců, které kdy Rogan viděl, zbledly závistí. Podél stěn zářily další lebky, ale hlavním zdrojem světla byl široký otvor ve stěně, kterým dovnitř dopadal silný proud bílého denního svitu. Právě to přízračné, mlhavé světlo rozostřílo obrysy všeho kolem, takže Rogana objal pocit neskutečna. Viděl něco jako kožešinami vystlané lůžko vlevo, všiml si zvláštní tvarovaného vladařského stolce na opačném konci síně i něco podobného malému jezírku uprostřed. Nemohl se však zbavit dojmu, že jsou to jen mátožné obrazy, vznášející se v prázdnotě.

"Trávím tady jen málo času," usmála se průvodkyně, jako by se chtěla omluvit, že její příbytek nevypadá přepychověji. "A opravdu jen zřídka mívám hosty. Tady se nekonají hostiny, neteče medovina, neznějí písně. Ve smíchu, který je tady občas slyšet, je víc zoufalství než radosti."

Rogan se na ni podíval a viděl, že její úsměv je opět plný smutku.

"Dokážeš si představit, jak chutná osamění, když jsi nesmrtelný?"

"To je důvod," zeptal se opatrně, "proč jsem tady? Nepřivádíš sem přece každou duši, která se dostane do Návu..."

"Ne, to nepřivádím. Vlastně jsi první smrtelník, který zavítal do útrob Veledubu."

"Proč právě já?"

"Trpělivost," odbyla ho a zamířila do středu podivné dvorany. "Dnes v noci se dozvíš odpovědi na mnohé otázky."

Poslechl a přestal se vyptávat. Kráčel jí v patách. Podlahu tvořila směs obyčejné lesní půdy, na prach ztrouchnivělého dřeva a zetlelého, rozdrobeného listí. Ve středu síně byla kruhová prohlubeň, plná průzračné tekutiny. Na první pohled vypadala jako obyčejná voda, ale když se Morena ke studánce naklonila a konečky prstů se dotkla hladiny, nerozběhly se po ní kruhy. Tekutina připomínala bezbarvý med. Dotek bohyně způsobil, že se okamžitě mléčně zakalila a začaly se v ní vytvářet obrazy. Rogan měl pocit, že se dívá do zrcadla, které odráží úplně jiné místo, než se před ním ve skutečnosti nachází.

"Co je to?" zeptal se.

"Boží oko. Ukáže ti kterékoli místo v tomto nebo jakémkoli jiném světě. I v pozemském, ze kterého pocházíš. Posvátné studánky a jezírka, ze kterých smrtelníci čtou svou budoucnost, mají v sobě něco ze zázračnosti téhle vody." Bohyně se narovнала a se zájmem hleděla do jezírka. Na hladině se objevil Les - nebo spíš jeho okraj, protože stromy už tady rostly řidčeji a byla mezi nimi vidět široširá, až po obzor se táhnoucí planina. Na ní, kam až oko dohlédlo, se vlnila zralá pšenice.

"Vidíš? Les není nekonečný. Obklopují ho nedozírné pláně. Tam už má moc nesahá. Vládne jim někdo jiný. Podívej."

Jakási temná masa se brodila zlatavým mořem obilí. Roganovi chvíli trvalo, než si uvědomil, že je to veliké stádo dobytka. V jeho čele šel obrovský býk. Pod kopyty se mu chvěla zem a jeho dech rozhrnoval pšenici jako poryvy silného větru. Na zádech nesl postavu podobnou lidské, ale nesrovnatelně robustnější a s obrovskými kopyty místo chodidel. Z hřívý sluncem vybělených vlasů trčela dvojice zahnutých rohů. Byly tak velké, že obyčejnému člověku by jejich váha určitě zlomila vaz.

"Veles," hlesl Rogan.

"Správně. Ochránce dobytka a strážce Návu. Dnem i nocí se svým stádem obchází Les a dohlíží na to, aby nic neproniklo ven, ani dovnitř. Občas zavítá i do Lesa. Dnes v noci ale potřebujeme, aby se od Veledebu držel co nejdál. Zatím to vypadá dobře." Morena spokojeně přikývla a otevřenou dlaní opsala kruh nad studánkou. Hladina se magicky zatřpytila a obraz se rozplynul. Tekutina zase zprůzračněla.

Rogan vypadal zamyšleně. "Říkáš, že odtud můžeš vidět kterýkoli kout Lesa?"

"Jistě." Tázavě na něj pohlédla. Cítil, jak mu její pohled proniká až do mozku a prohrabuje se mu v myšlenkách. Na tváři se jí objevil nespokojený výraz. "To ne, Rogane. Na to teď nesmíš myslet."

"Proč? Chci je jen vidět, o nic víc nežádám."

"Nechtěj to. Tvůj žal je jakž takž zahojený, a tohle by tu ránu opět otevřelo a rozjitřilo... Nežádej o to."

Čelo se mu zamračilo. "Proč?" zopakoval. "Něco není tak, jak by mělo být? Ukaž mi duše mých blízkých, nebo řekni, proč to není možné. Slyšíš?!" zvýšil hlas.

Morena si zhluboka povzdechla. "Trváš na tom?"

Oči mu hořely. "Trvám."

"Dobrá tedy. Řeknu ti to, i když bych neměla. Duše tvé ženy a syna..." Opět zaváhala.

"Co je s nimi?" zachraptěl.

"Nejsou v Návu."

V dvoraně se rozhostilo ticho. Potom Rogan rázně přistoupil k bohyni, popadl ji za ramena a přinutil ji, aby se mu podívala do očí. "Tak kde tedy jsou?"

"Každá jinde. Duše tvého syna doposud přebývá ve smrtelném těle."

Ztuhl. "Co to říkáš? Vojan žije? Ale Krvaví psi ho přece odvěkli..."

"To ano, ale neobětovali ho Kelgarovi, jak sis myslel."

"Tak... co se s ním stalo?"

"Na tom už přece nezáleží. Už se tě to netýká. Zapomeň na to, co bylo..."

"Ne!" Roganův hlas se ve zvučné ozvěně odrazil od stěn dutiny. "Řekni mi, kde je Zdobenka. Vím, že je mrtvá, vydechla mi v náručí! Jak to, že její duše není v Lese věčnosti?"

"Tvá žena..." Morena zaváhala, "... zemřela jako oběť na počest cizího boha."

Roganovi se rozšířily oči. Ruce mu ochable sklouzly z černovláščiných ramen. "Takže Kelgar..." nedokázal to vyslovit.

"Ano. Zmocnil se její duše."

"Ale..." zděšení mu vehnalo slzy do očí. "Nemůžeš proti tomu nic udělat? Jsi přece bohyně, vládneš nesmírnou mocí..."

"Kelgar také. Svět, ve kterém přebývá, je úplně cizí, vzdálený, ukrytý v nejtemnějších zákoutích prostoru a času. Tam moc žádného z bohů Veledebu nesahá. Dokonce tam nemůžeme ani nahlédnout," ukázala na studánku.

"Já jsem ten svět viděl," zachrčel Rogan nepřítomně, oči vytřeštěné, zrak upřený někam do vzpomínek. "Mrtvá planina, černé kamení, obloha osvětlená plameny... A stádo démonických koní, věčně cválajících od obzoru k obzoru..."

Morena k němu přikročila a dotkla se jeho tváře. "Musíš na to zapomenout, Rogane. Vyžeň ten obraz z mysli. Teď nesmíš dovolit zlým vzpomínkám, aby tě ovládly."

Zamrkal a z koutku očí mu do strniště na bradě stekly slané pramínky. "Zapomenout, říkáš? Mého syna zotročili, ženu zavraždili a uvrhli do náručí věčného prokletí. A já jsem nebyl schopen je ani pomstít. Jak na to můžu nemyslet?"

"Pojď," vzala ho za ruku a on se lhostejně nechal vést k podivnému lůžku. Byla to vlastně jen hromada kožešin, nezvykle zbarvených a posetých prapodivnými vzory. Rogan nikdy neviděl zvířata, ze kterých by mohly pocházet, a pochyboval, že ve světě smrtelníků něco takového vůbec žije. Černovláska se posadila doprostřed lůžka a ukázala na místo vedle sebe. Bezmyšlenkovitě následoval jejího příkladu.

"Podívej se mi do očí."

Poslechl. Přímo cítil, jak mu její mysl sahá do vědomí. Nebylo to nepříjemné. Najednou měl pocit, jako by vypil příliš mnoho vína. Země se pod ním zakolébala. Myšlenky se mu rozprchly jako hejno vyplašených vrabců a náhle nebyl schopen vnímat nic jiného, než její oči, obličej a jemně pootevřené rty. Jako by to byl někdo jiný, kdo pozvedl ruku a zanořil prsty do jejích havraních vlasů. Jen vzdáleně vnímal, že mu rozvazuje šněrování na hrudi.

"Tvůj žal a mé osamění," četl jí ze rtů, protože zvuky mu najednou přestaly dávat význam. "Znám způsob, jak je zaženeme. Alespoň na nějaký čas."

Pomohla mu se svléknout a jediným rychlým pohybem stáhla svou pavučinově jemnou halenku. Útlé tělo se nedočkavě přitisklo k pevné, zarostlé hrudi.

"Řekni," ovinula mu ruce kolem krku, "jaké to je, objímat Smrt? Jsem opravdu tak chladná?"

Jeho ruka klouzala od boků směrem nahoru a dlaň zakryla drobné ňadro. Cítil oblinu bradavky, chvějící se, vzrušeně tuhnoucí. Ne, vůbec nebyla studená. Pulzovala v ní touha, stejně jako v každém živém tvorovi. A on na ni zareagoval tím nejpřirozenějším způsobem.

Nepotřebovala odpověď. Četla jeho myšlenky. Přitiskla rty na jeho ústa a uvěznila mu boky mezi svými štíhlými stehny. Chvilí vychutnávala políbek, pak si sáhla do lůna a pomohla mu vstoupit do sebe. Horko, které z ní sálalo, se rychle vlilo do jeho žil. Když ji pevně objal a opatrně, snaže se z ní nevyklouznout, ji položil do kožešin, uvědomil si, že se vydal na cestu bez návratu.

Vzápětí jejich mysli splynuly a on se na několik slastných okamžiků ponořil do sladkého zapomnění.

Kapitola patnáctá

Vládce vlků

Když se Mirena konečně probrala z mrákot a začala vnímat svět, nebyla to žádná slast. Rány ji bolely jako čert, žaludek se jí snažil prodrat ven krkem a do hlavy jako by ji ustavičně mlátil nějaký tupý předmět. A jako by to nestačilo, rozkrok měla doslova zalepený zaschlou krví.

Poprosila Chors, aby se nad ní slitovala a raději ji zase uvrhla do mdlob.

"No tak, nebylo už toho lenošení dost?"

I přes všechnu tu mizérii bezpečně poznala Velemirův hlas. Otevřela oči a zase je rychle přimhouřila. Chvilí jí trvalo, než přizpůsobila zrak jasnému dennímu světlu. Ležela na zádech a nad ní se na pozadí šedivého nebe černala skála s hustým lesem na vrcholu. "Ve vzduchu vířilo šustící listí.

"Dej mi napít..." V ústech měla sucho, takže ji sotva bylo slyšet.

"Přidrž ji." I tenhle hlas jí připadal povědomý, i když už to bylo velmi dávno, co ho slyšela naposled.

Někdo ji zvedl do polosedu a podepřel jí hlavu. Ke rtům jí přiložili hrdlo čutory a ústa ji svažila čerstvá voda. Snažila se pít pomalu, aby se nerozkašlala. Když jakž takž utišila žízeň, vzhlédla a zaostřila zrak. Skláněl se nad ní kulatý obličej s veselými vráskami v koutcích očí. Lemovaly ji světlé vlasy, vpředu spletené do dvou copů. Poznala ji hned.

"Čurilo..."

Muž v tmavě zeleném plášti vytřeštil oči, zčervenal jako rak a bleskově se rozhlédl kolem.

"Prosím, Voso. Už to víckrát nevyslovuj. Teď se jmenuju Mocnogor. Rozumíš?"

Mocnogor!"

"Čurilo?" procedil Velemir skrz zuby, snaže se v sobě zadusit smích.

"Tak jsem se jmenoval kdysi," zamračil se na něj čaroděj. "Jistě chápeš, že to není důstojné jméno pro proslulého pána kouzel z posvátného vrchu Velestur. Zapřísahám vás, nikomu to neprozradíte. Hlavně ne chlapům, kteří mě doprovázejí," ztlumil hlas.

"Mají přede mnou aspoň nějaký respekt, ale tohle by mé autoritě rychle zakroutilo krkem."

"Takže tys nás včera sledoval," promluvila Mirena slabým hlasem. "Tam u potoka..."

Vycítila jsem tvé pátrací kouzlo..."

"Já vím," ušklíbl se čaroděj křivě. "Když jsi mě odrazila silou Chors, hned mě napadlo, že to asi budeš ty. Řeknu ti, dost mě to překvapilo. Myslel jsem, že se teď touláš kraji u Váhu."

"Život je změna... Co jste udělali s mrtvými krkavci?"

"Co bylo potřeba," odvětil Mocnogor. "Uťali jsme jim hlavy a nohy, prokláli srdce dubovým dřevem, zatloukli hřeby do lebek. Kousek odtud jsme našli pěknou puklinu ve skalách - tam jsme je naházeli a zasypali balvany."

"Určitě jim tam bude dobře." Vědma se zapřela rukama o zem. Velemir jí chtěl pomoci, ale odmítavě zavrtěla hlavou. Posadila se a opřela se zády o balvan. Chvilí bojovala s nevolností, způsobenou změnou polohy. Pak se její zakalený zrak vyčistil a ona se zběžně rozhlédla. Pořád tábořili u pramene nad Dlouhou Loukou. Kolem posedávali nebo leželi přeživší Borinové. Mlčeli. Odpočívali a vzpomínali se z prožité hrůzy. Za studánkou seděli cizí ozbrojenci a podávali si dokola velký měch s vínem. Měli dobrou náladu. Jeden z nich právě dokončil nějakou žertovnou historku - "...a potom ho přinutili sežrat vlastní koule!" - načež se ostatní sborově rozchechtali.

"Co jsou to za chlapi, Ču... ehm, Mocnogore? Tví přátelé?"

"No, spíš bych je nazval... mí společníci," zašklebil se zavalitý čaroděj. "Uzavřeli jsme oboustranně výhodnou dohodu. Když najdeme Kirt, já jim umožním vniknout dovnitř a zaštitím je před avarskými kouzly, oni se zase postarají o Krvavé psy."

"Kirt, hm... Takže o něm víš."

"Přirozeně. Padl nám do rukou jeden z Burgutových mužů. Mučení na něj nezabralo, ale když jsem mu zasvinil mozek vidinami, ve kterých mu sežral střeva obrovský had, raz dva vyklopil všechno o tajné svatyni v povodí Hronu."

"Je tam zlato?"

"Ha! To je důvod, který tě přivedl do těchto končin? Zjevně uvažujeme stejně, Voso. Taky mě napadlo, že v tom vlčím doupěti musí být ukryto něco víc než jen obětní oltář a modla nějakého běsa. Dokonce bych řekl, že tam Krvaví psi shromáždili většinu kořisti ze svých nájezdů na Pohroní. Vypadá to na pěkně velký poklad. Jenže to není to hlavní, o co mi jde."

"Ale. Co může být zajímavější než hromada zlata?"

Podíval se jí do očí ve snaze odhadnout, jestli jí může důvěřovat. Pak se zeptal: "Řekni, Voso, co jsi to dnes ráno vyváděla tam dole v osadě? Nad krajem se přehnala vlna čarodějné moci - tak silná, že mi skoro vytekl mozek ušima."

"Chtěla jsem zaštitit Boriny magickým polem. Jenže Avaři s sebou měli čaroděje. A ne ledajakého. Pořádně mi nakopal zadek."

Mocnogor se k ní naklonil a hlas měl najednou vážný a naléhavý. "Viděla jsi ho?"

"Jen na chvíli. Vypadalo to..." Zavrtěla hlavou.

"Pokračuj."

"Je to hloupé. Bylo to... dítě. Malý chlapec."

Mocnogor spokojeně přikývl a zase se odtáhl. "Věděl jsem to. To je on"

"Kdo on? Tak už to konečně vyklop, Mocnogore. Po čem vlastně pátráš? A dej mi ještě napít, mám žízeň jako s nejhorší kocovinou."

Podal jí čutoru. Když dychtivě pila, začal vyprávět: "Jak asi víš, před nějakou dobou jsem udělal největší hloupost ve svém životě - nechal jsem se naverbovat k těm sebevrahům, kteří měli čelit magii avarského velekněze. To peklo pod vukmarskými hradbami jsem přežil jen šťastnou náhodou. Když jsme s Jugurem navzájem vrhli na sebe to nejničivější kouzelnické svinstvo, které si dokážeš představit, přede mnou stojící čaroděj mi nechtě posloužil jako štít. Schytl to naplno a shořel jako otep suché slámy. Víš, celá ta věc mi od začátku smrděla - ale to jsem netušil, jaký smrad to bude potom, co se dospělý chlap pár kroků ode mne změní v sotva dva pudy pečeného masa..."

"Asi mě uspíš," zívla Mirena.

"Dobrá, k věci. Byl to tuhý boj, ale jak je známo, naše magie byla nakonec přece jen silnější - usmažila krkavčího čaroděje na škvarek. Bohužel, většina z našich mágů ho nepřežila ani o den. Někteří chcipli na místě, jiní zemřeli v příšerných bolestech ještě než nastalo další ráno. A ti, co přežili, byli dočista vysílení, odepsaní na celé týdny. Kromě mne." Mocnogor pokrčil rameny, jako by se chtěl omluvit za to, že měl takové štěstí. "A tak zbylo na mne, abych to celé dokončil."

Mirena a Velemir se na něj tázavě zamračili. "Dokončil co?"

Mocnogor se poškrábal za uchem. "Hm. Jde o to, že i když jsme z Jugura udělali mastný flek, ještě jsme nad ním úplně nezvítězili."

Upírali na něj nechápavé pohledy. Borinové, sedící kolem, nastražili uši a naklonili se blíž.

"Když jsem po boji prozkoumal černokněžníkovy zuhelnatělé ostatky," pokračoval čaroděj, "nenašel jsem ani stopu po jeho čarodějné síle. Chápete? Jugur vládl takovou nadpřirozenou mocí, že dokonce i jeho popel jí měl být úplně nasáklý. Nic jsem tam ale necítil, ani záblesk magie."

"Co to znamená?" zeptal se Velemir.

"Že se Jugurovi těsně před smrtí podařilo oddělit svou duši od těla," odpověděla mu Mirena.

"Myslím si to samé," přikývl Mocnogor. "Už jsem slyšel o čarodějích, co takové věci svedou..."

"Počkej chvíli!" Vrásky na kořeni Velemirova nosu se ještě prohloubily. "Chceš říct, že velekněz utekl? Že jste zničili jen jeho tělesnou schránku a on teď někde v nehmotné podobě, jako nějaký duch, existuje dál? Chápu to dobře?"

"Chápeš to výborně. Bylo to jen dočasné vítězství a je potřeba ho dotáhnout do konce. Dozvěděl jsem se, že čaroděj měl učně - chlapce, kterého Krvaví psi kdysi přivlekli z loupeživého nájezdu. Velekněz v dítěti vycítil nadpřirozené schopnosti a vzal si ho k

sobě. Prý se o něj staral jako o vlastního syna. No, a ten chlapec utekl z Vukmaru pod ochranou Burgutovy družiny..."

"Aha," pochopila Mirena, "Už tomu přicházím na kloub. Ten malý parchant..."

"Určitě to byl on, na kom sis dnes ráno vylámala zuby," přitakal Mocnogor. "Kouzelník ho vychoval k obrazu svému. A Krvaví psi chlapce ochraňují, tak jako předtím Jugura. Co myslíte, proč Burgut a jeho tlupa hned potom, co jsme usmažili velekněze, tak najednou opustili Vukmar?"

"Máš pravdu," rozsvítily se Velemirovy oči poznáním. "Nad tím si všichni lámali hlavy. Krvaví psi jsou přece fanatičtí zabijáci, touží po krvi, boj je pro ně největší rozkoš. Nevědí, co je to zbabělost. Jejich útěk z Vukmaru jsme si nedokázali vysvětlit. Tvrdíš, že se snažili dostat do bezpečí Jugurova učně?"

"Samozřejmě. Když veleknězova duše unikla z těla, učeň ji pravděpodobně zaklel do nějakého magicky aktivního předmětu - drahokamu, amuletu, něčeho podobného. Ten potom bylo potřeba dopravit do bezpečí..."

"Do Kirtu," řekla Mirena.

"Přesně. Domnívám se, že učeň chce najít vhodné tělo a pomocí patřičného rituálu do něj přenést duši svého mistra. Když zase získá hmotnou schránku, Jugur povstane v plné síle."

"Pokud tomu dobře rozumím," uvažovala vědma nahlas, "tak právě ten předmět s Jugurovou duší - jestli něco takového opravdu existuje - se snažíš získat. To je tvůj podíl z kořisti."

Mocnogor vycenil zuby. "Tobě přece nemusím vysvětlovat, že něco takového je o dost cennější než bůhvíjaká hromada zlata."

"O tom není pochyb. Jen bych ráda věděla," přimhouřila Mirena oči, "toužíš po té věci proto, abys zabránil Jugurovu zmrtvýchvstání, nebo jestli ty sám chceš ovládnout zakletou moc a zneužít ji pro vlastní cíle."

Čaroděj zmrzl úsměv na rtech, ale než stihl cokoli říct, vyrušil je dusot kopyt. Borinové i žoldnéři sáhli po zbraních. Mocnogor pozvedl své žezlo a soustředěně se zadíval směrem, odkud přicházeli jezdci. Vzápětí koně vyšli z lesa a všichni se jako na povel uvolnili.

"Beldrag," řekl Mocnogor. Mlhavý přísvit, který se už začal vytvářet kolem hadí hlavy na konci žezla, pohasl.

V Mirenině zorném poli se objevili tři jezdci. Zastavili koně u pramene a svižně seskočili. V prvním z nich vědma bezpečně poznala dragana - oči jako ještěrka, šupinatá kůže bez jediného vlasu nebo chloupku, tělo pohybující se nelidsky pružně, jako by nemělo kosti. Na horním toku Moravy příslušníci jeho vymírající rasy ještě žili v poměrně hojném počtu. Všeobecně platilo, že od draganů je lepší se držet dál. A tenhle rozhodně nevypadal jako někdo, kdo vyvrátí špatnou pověst svého národa. I když ani jeho společníkům, přestože to byli čistokrevní lidé, nekoukalo z očí nic dobrého.

"Krkavci právě opustili osadu," oznamoval Beldrag. "Shromáždili zajatce, posbírali své mrtvé a vyrazili na sever. Je zvláštní, že se nevydali hledat své druhy. To se jim nezdálo divné, že desítka hrdlořezů, které vyslali po stopě uprchlíků, se nevrátila zpět?"

"Vědí o nás," řekla Mirena.

"Jednoznačně," přikývl Mocnogor. "Nejsme zase tak daleko, aby nás ten prokletý malý skřet nedokázal vyčmukat pátracím kouzlem. A moudře usoudil, že bude nejlepší se co nejdříve vrátit do bezpečí Kirtu."

"Viděli jste tu ženu?" zeptal se Velemir Beldraga netrpělivě. "Tu s medovými vlasy?"

Žoldněř k němu obrátil pohled. Nedalo se říct, že by jeho tvář překypovala nějakými vřelými pocity.

"Jaké měla vlasy, to teda netuším. Jediná ženská, kterou jsem mezi zajatci viděl, byla celá od krve a bláta."

Velemir přivřel oči a v duchu poděkoval bohům. Otočil se k Borinům. "To může být jediné Krasa. Vladyně žije, chlapi. Ještě ji můžeme zachránit. Jestli hned vyrazíme za Avary, nadběhneme jim a nachystáme past na nějakém vhodném místě..."

"To neuděláte," skočil mu do řeči Mocnogor. "Žádné přepadení na cestě. Chceme najít krkavčí hnízdo. Avaři nás musí dovést až tam."

"Hloupost," namítl Velemir. "Pobít je ze zálohy bude o dost jednodušší než dobýt Kirt."

"To je možné, ale teď se hraje podle našich pravidel, Borine. A my chceme najít svatyni. Buď se k nám přidáte, nebo budete jednat na vlastní pěst. Je vás deset a nemáte pořádnou výzbroj. Hodně štěstí."

Velemirovi se z hrudi vydral temný zvuk, ale než stačil něco ostře namítnout, vložila se do rozhovoru Mirena. "Mocnogor má pravdu, Velemire. Musíme spojit síly.

Nezapomínej, že je i v našem zájmu najít to doupě. Můžou tam být pořád uvěznění zajatci z Dlouhé Louky." Vzhledla na Beldraga. "Kolik Avarů přežilo boj?"

"Napočítali jsme jich třináct."

"K tomu mrtví, ze kterých se stanou upíři," podotkl Mocnogor.

"Ale to se nestane dřív než za dva dny," řekla Mirena. "Takže nějakou dobu budeme v přesile. Musíme toho využít. Neztrácejme čas," natáhla ruku k Velemirovi, pohledem ho vyzývající, aby jí pomohl vstát.

Beldrag se otočil k Mocnogorovi a zorničky jeho ještěřích očí se stáhly do úzkých šterbin.

"Co to blábolí? Snad nechceš tu čubku vláčet s sebou! Bude nás jenom zdržovat a zbytečně se nám plést pod nohy!"

Vědma podrážděně přimhouřila oči. "Dávej si pozor na ten svůj hadí jazyk, šupinatá kebulé! Jdu s vámi, jasné? Chci podíl z avarského zlata."

"To určitě," odfrkl si Beldrag pohrdavě. Pak však zachytil Mocnogorův zamračený pohled. "Co je?"

"Bereme ji s sebou," řekl čaroděj rozhodně. "Její schopnosti se nám budou hodit, až budeme chtít prolomit ochranná kouzla svatyně."

Dragan něco zasyčel ve své rodné řeči a ukázal jim záda.

"Jsi si jistá, že to zvládneš, copánku?" zeptal se Velemir. "Pořád jsi bledá jako sýr. Možná bys opravdu měla..."

Pohlédla na něj tak, že nejenže okamžitě zmlkl, ale dokonce vzápětí změnil názor.

"Je mi to jasné. Chyť se mě, pomůžu ti do sedla."

Těžko říct, jestli si na chvíli zdříml - potřebuje duše spánek? - anebo upadl do nějakého podobného stavu, během kterého úplně nevnímal skutečnost, každopádně vůbec nepostřehl, kdy se setmělo. Když si uvědomil, že zmizel paprsek denního světla, donedávna šikmě protínající dvoranu, otvorem v kmeni Veleďubu se už dovnitř prodírala černočerná tma. Děsivý svit z lebek s ní sváděl nerovný boj.

Odněkud zvenčí, z hlubin Lesa, k Roganovi dolehlo táhlé vytí.

Byl sám. Zvedl se z vyhrátých kožešin a zapátral zrakem po své společnosti. Stála u studánky a obrazy na hladině obkreslovaly její nahé tělo neklidným stříbřitým přísvitem. Mlčky ji pozoroval a zmocňovaly se ho podivné pocity. To milování, jakkoli divoké a plné vášně, ho nenaplnilo obvyklým uspokojením. Naopak, jako by mu něco vzalo. Nebyl

unavený, nešlo o nic tělesného. Nemohl se ale zbavit dojmu, že je něco jinak. Vzpomněl si na ty strašné věci, které se dozvěděl o Zdobence a Vojanovi. Kupodivu zůstal klidný. Nepropadl pochmurné náladě, nezaplavily ho výčitky. Už to začínal chápat. Spojení s bohyní promísilo jejich vědomí, a když se po dlouhém čase od sebe odtrhli, Morena něco vyňala z jeho nitra. Mysl měl lehkou, uvažoval strážlivě a bez zbytečného utápění se v pocitu viny a starých žalech. Byl... lhostejný?

"Ne, to není to správné slovo," otočila se k němu černovlasá bohyně. "Jsi vyrovnaný. Nezapomněl jsi, jen ses smířil s věcmi které nemůžeš změnit. Bylo to potřeba. Dnes v noci musíš být schopen pozorně naslouchat a činit rozhodnutí."

Nevesele se usmál. "Rozhodnutí? Jsem mrtvý. Mrtví nečiní rozhodnutí."

"To bych netvrdil s takovou jistotou," řekl hlas za jeho zády.

Rogan se překvapeně otočil a zapátral zrakem ve stínech. Mezi rozmazanými skvrnami zelenavého světla z lebek se převalovaly chuchvalce tmy. I vysoký trůn pod otvorem ve stěně zůstával v přitmě. Na stolci napůl seděla, napůl ležela mohutná postava, nohy přehozené přes opěrku na ruce. Rogan se snažil zahlédnout obličej neznámého, ale viděl jen krvavě červeným světlem zářící pár šikmých dravčích očí. Na všem ostatním jako by přilnula tma.

"Ale ano, je to jistě," odsekla stroze Morena a zamířila zpátky k lůžku.

"Všechno podléhá změnám, sestřičko. Dokonce i v tomhle věčném světě. Kdyby to tak nebylo, nevyslechla bys mou prosbu a nepřivedla ho sem."

Zvedla z kožešin bílou tuniku a rychle si ji natáhla. "To jen abych nemusela poslouchat tvé kňučení."

"Ale odměnu sis už vybrala," zasmál se host - nemluvil nahlas, ale Roganovi jeho hlas přesto rozechvěl vnitřnosti. Ohňooký spustil nohy na zem a vstal. Byl o dobrou píd' vyšší než Rogan a hrud' měl skoro dvakrát širší. Přesl blíž a Rogan konečně uviděl víc.

Nočnímu návštěvníkovi zakrýval ramena silný černý plášť, padající až na paty. Kromě něj měl oblečeny jen kalhoty z matné černé kůže, nahoře přepásané řemenem s masivní, jednoduše tepanou přezkou. Obnaženou hrud' zdobil náhrdelník z velkých zubů, ostrých drápů a provrtaných obratlů neznámých zvířat. Nohy měl do poloviny lýtek omotány kožešinou, převázanou řemínky kožených opánek. Roganovi se stále nedařilo zahlédnout obrovu tvář. Viděl dlouhatánské havraní vlasy a hustý plnovous, sahající až na prsa, ale obličej se stále ztrácel ve stínu. Jen ty plamenné oči si ho měřily od hlavy k patě a zpátky.

"Jsi dobře stavěný," zaduněl černovousý. "Trochu hubený, ale to se spraví. Co říkáš, sestřičko? Docela se mi podobá, hm? Takovým lidským způsobem, samozřejmě."

Venku opět zavyl vlk, tentokrát o hodně blíž. Ze všech stran mu odpovídalo mnoho stejných hlasů. Znělo to, jako by Veleď obklíčila obrovská vlčí smečka.

"Slyšíš je? Vítají tě - jako svého bratra. Vlastně, když se to tak vezme, svým způsobem k nim opravdu patříš." Obr pohlédl Roganovi do očí. "Víš, kdo jsem?"

Rogan opětoval pohled. Nemohl se zbavit dojmu, že hostovy oči jsou průzory do nekonečného prostoru plného plamenů. Nesklopil zrak. Nebál se.

"Už jsem tě viděl," odpověděl na otázku. "Tam v jeskyni, těsně předtím, než..."

"Ty jsi mě viděl?" V hřmění mohutné hrudi zazněl náznak údivu.

"Jistě. A taky poznávám tvůj hlas."

"Och. Skutečně? Kde jsi ho slyšel?"

"Měl jsem sen," vzpomínal Rogan. "Viděl jsem v něm Les věčnosti a smečka černých vlků mě vedla k mohyle z kostí. V jejích útrobách dva... muži hráli hru. O můj život. Jedním z nich jsi byl ty. Ale nehrál jsi moc dobře."

Host a Mirena si vyměnili pohledy.

"Přenos vědomí do jiné roviny?" podivila se bohyně smrti. "U smrtelníka? O něčem takovém jsem ještě neslyšela. Zdá se, že v tom mladíkovi se skrývá víc, než jsme tušili."

"A Goryvlad mu pomáhal. Já tomu zblešenému ničemovi vypráším kožich!"

Někde venku jako odpověď zaznělo podivné štěkání. Kdyby to nebyl úplný nesmysl, Rogan by přísahal, že je to jakási forma vlčího smíchu.

"Co jeho paměť?" zeptal se černovousý.

"Bez jediného pošramocení."

"Tak to je tedy něco! To se nestalo ani nikomu z jeho rodu."

"Z mého rodu?" nechápal Rogan.

Podívali se na něj.

"Asi je na čase, abys mu to řekl," usoudila Morena.

"Slyšel jsi už o Černobohovi?" zeptal se obr pomalu.

Rogan přeběhl pohledem z hosta na Morenu a zpátky. Po krátké odmlce přikývl. Došlo mu to. "Jsi pánem noci a nejmocnějším čarodějem."

"Chápavý chlapec. Takže ti určitě nemusím vysvětlovat, kdo jsou to černokněžníci ze svatyně Krvavého ohně."

I když necítil chlad, přeběhlo Roganovi po těle mrazení. "Jistě. Každé dítě zná bajky o přízracích ze svatyně na Kančí hoře. Říká se, že první z černokněžníků, Beldegor, byl tvým synem."

"Dá se to tak říct. Z Beldegora pak vzešel Vlčivoj, a jeho synem byl zase Černovir. Tvůj otec."

"Můj..." Rogan ztuhl. "Cože?"

"Slyšel jsi dobře. Ten muž, kterého jsi znal jako svého otce, když jsi vyrůstal na samotě hluboko v horách vogastohradského knížectví..."

"Zbraslav."

"...tě jen vychoval. Měl u černokněžníků nesplacený dluh, a proto když k němu Černovir jednou v noci dovedl svou těhotnou ženu, musel přísahat, že se postará o ni i o dítě, které se mělo brzy narodit."

Rogan měl stále pocit, že ho zakleli do kamene. "Co se stalo s mou matkou?"

"Zemřela při porodu. V tom ti Zbraslav nelhal. O tom, kdo Slavěna ve skutečnosti byla, ti ale neřekl nic. A ani teď na to není čas, je to zamotaný příběh. V této chvíli je pro tebe jen důležité přijmout skutečnost, že jsi potomkem černokněžníků, kteří se zrodili z mé krve. Jsi můj praprapravnuk."

Rogan nevěděl, co na to říct.

"A můj rod nesmí vyhynout," pokračoval Černoboh. "Dobře mě poslouchej, chlapče."

Těsně před tvým narozením se svatyně Krvavého ohně zmocnili nepřátelé. Proto Černovir odvedl těhotnou Slavěnu na jih a ukryl ji na Zbraslavově samotě. On sám se vrátil bojovat s vetřelci, ale přesila byla příliš velká."

"Zabili ho?"

"Velmi krutým způsobem."

"Kdo vlastně byli ti... nepřátelé?"

"Uctívači mého bratra. Belboha."

"Myslel jsem, že Belboh je pánem dobra a světla..."

Mohutná hrud' se zachvěla pobaveným smíchem. "Taková už jste vy, lidé. Rádi věci zjednodušujete a hodnotíte na základě vnějších znaků. Jenže ne vždy jsou mocnosti světla ty dobré, a to, co se skrývá v temnotě, nemusí být zosobněním zla. Belboh je

nepřítel Veledebu. Neuznává božské zákony a hierarchii, sám chce vládnout světům, které se točí kolem nejstaršího stromu. Krade sílu Svarogovi, ze slunce, a přetváří ji v ničivou moc. Jeho smrtelní nohsledi zabili tvého skutečného otce. Je na čase, abys ho pomstil a naplnil svůj osud."

"Co je to?"

"Přece stát se černokněžníkem. Pánem Krvavého ohně."

Rogan se musel ušklíbnout. "To se podařilo. Já přece nejsem čaroděj. O magii nemám ani zdání..."

"Zatím ne. Ale dříme v tobě nesmírná moc. Všechno nasvědčuje tomu, že tvé schopnosti zastíní i schopnosti tvých předků. Zdělili jste část mé síly a odevzdáváte ji svým synům."

Zdá se, že ty máš ještě něco navíc. Proto je důležité, aby ses vrátil do světa smrtelníků."

"Ne tak zhurta," zasáhla do rozhovoru Morena. "Uvědomuješ si, jaké to může mít důsledky? Vždyť ty chceš, aby Rogan vstal z mrtvých. Tak se přece rodí bohové!"

"Nepřeháněj, sestřičko. Víš moc dobře, že pouto mezi Roganem a pozemským světem nebylo přetrhnuto. On vlastně nezemřel. Tělesně ano, ale jeho vědomí a paměť zůstaly nedotknuty. Nesmí tady zůstat. Příliš mnoho ran zůstalo otevřených."

"Ale jestli se to dozví Veles..."

"Jenže rohatý se to nedozví. Ne, dokud to nebude nevyhnutelné."

Zavládlo ticho. Morenino čelo pokryly jemné vrásky. Roganovi vířily v hlavě myšlenky jako hejno světlem vylekaných netopýrů. Je potomkem rodu bájných černokněžníků, dědicem vlády nad Krvavým ohněm. Slyšel nesčetně mnoho písní a pověstí o tajemném černém jezdcí, kterého bylo možné přivolat krvavým obřadem a požádat ho o pomoc... Bohové, a teď se já sám musím stát tím přízrakem, jehož jméno lidé raději jen šeptají, aby ho bezdůvodně nepřivolali...

"No tak, sestřičko," pokračoval Černoboh. "Už ses přece rozhodla. Proč ještě váháš?"

Morena se zamračeně dívala do krvavě planoucích očí. "Dobrá tedy. Nechám tě to udělat. Ale spěchej, dokud strážce Návu nevytuší, že se za jeho zády děje něco neslýchaného. Není zase takový hlupák, za jakého ho považuješ. A pamatuj si - tohle je naposledy, co jsem ti dovolila porušit zákony Lesa."

"Beru to na vědomí, sestřičko. Rogane, odcházíme. Musíme si pospíšet."

Bohyně přistoupila k Roganovi. Z její nehybné tváře se nedal vyčíst ani náznak nějakého pocitu, ale jemně se dotkla jeho ramene a konečky prstů ho pohladila po nahé hrudi.

"Ještě se setkáme," řekla.

"Já vím."

Rogan obrátil pohled k obrovi. Černoboh se prudce otočil - jeho plášť se rozprostřel v šeru a zakryl Roganovi celé zorné pole. Zavanul chlad a vzápětí už stáli mezi stromy a Veledebu byl jen obrovitý černý kolos za jejich zády. Rogan se zapotácel a zaskočeně se rozhlédl.

Porost kolem nich naplnilo šumění, jako by se náhle zvedl vítr. V houštinách zazářily stovky krvavých očí. Vlci se sbíhali ze všech stran, aby přivítali nového člena smečky.

Černobohova těžká dlaň spočinula na Roganově rameni. "Tak. Je nejvyšší čas."

Uvědomuješ si, co bude následovat? Tvá duše se vrátí do smrtelného těla."

"Jak se to stane?"

"Goryvlad tě zavede zpět do tvého světa:

"Goryvlad?"

"Můj nejvěrnější druh."

"Vítej, bratříčku. Opět se setkáváme."

Rogan se ohlédl. Ze stínů vyklouzlo obrovské černé tělo, měkce našlapující přešlo k němu a otřelo se mu o nohu. Samozřejmě. Jeho snový průvodce.

"Vím, po čem teď toužíš nejvíc," pokračoval Černoboh. "Pomstít svou ženu a zjistit, jaký osud postihl tvého syna. Udělej to, aby se do tvé duše vrátil klid. Ale pospěš si. Čeká tě o dost důležitější a těžší úkol. Krvavý oheň, zdroj velké moci, ovládli Belbohovi přísluhovači. Za každou cenu ho musíš dostat z jejich pařátů."

"Jak?"

"Na to už musíš přijít sám. Ale pomůže ti jeden přítel. Jmenuje se Dagomir. Je to lovec a zaklínač, dlouhá léta byl věrným druhem tvého otce. On tě do všeho zasvětil."

"Jak ho najdu?"

"Goryvlad ti ukáže cestu. Zůstane s tebou tak dlouho, jak bude potřeba."

Rogan přikývl a zhluboka se nadechl.

"Připraven na návrat?" zeptal se obr.

"Ještě pořád si myslím, že tohle všechno je jen šílený sen."

"To není špatný přístup," zaburácel z široké hrudi smích. "Nato, abys vstřebal a pochopil všechno, co ses dnes v noci dozvěděl budeš potřebovat nějaký čas."

"Velmi mnoho času," usmál se Rogan trpce.

"Neboj se, zvládneš to. Jsi silnější, než si sám o sobě myslíš. Ale teď už dost řečí. Máte s Goryvladem před sebou dlouhou cestu. Připrav se na věci, které jsou mimo tvé chápání. Za žádných okolností ale nepodléhej panice. Ať se stane cokoli, měj na paměti, že tak to má být."

Černoboh pozvedl svalnaté ruce, jako by chtěl obejmout všechno kolem. Oči mu pronikavě zasvítily a jejich záře byla čím dál silnější. Rogan bojoval s nutkáním zaclonit si oči, ale neodvážil se ani hnout. Vzápětí se červený oheň vylil ze dvou úzkých šterbin a v okamžiku pohltit robustní postavu. Plameny přeskočily na Rogana a současně zahálily i vedle sedícího vlka. Rogan pocítil zvláštní teplo. Nebylo to nepříjemné, ale přesto si musel v duchu opakovat Černobohovu radu, aby nepropadl panice.

Nato oheň zaplátl jasným světlem, které zalilo les kolem sytou červení a vytrhlo z temnoty ostře rýsované stíny stromů a siluety kolem postávajících vlků. Černoboh, Rogan a Goryvlad zmizeli v záplavě krvavých plamenů. Trvalo to sotva pár úderů srdce. Potom plameny s pronikavým zasyčením pohasly a les kolem se zase propadl do tmy. Tam, kde před chvílí stály tři postavy, zbyly jen dvě.

Černoboh sklonil pohled k vlkovi. "Nikommu jinému bych černokněžníkovu duši nesvěřil, Gorjo. Postaral bych se o ni sám, ale když jsem nedávno zavítal do říše smrtelníků, cítil jsem na sobě zachycené pátravé vědomí z jiného světa. Zdá se, že ve světě lidí mě náš úhlavní nepřítel dokáže nějak sledovat. Bude lepší, když se tam nějakou dobu nebudu ukazovat. Nechci k Roganovi zbytečně přitahovat pozornost. Ty ale stejně dobře - jestli ne líp než já - znáš všechny trhliny mezi světy, všechny křivolaké cestičky zákoutími prostoru a času. Najdi nejkratší cestu k místu, kde spočívá Roganovo tělo, a dohlédni na to, aby se duše zase spojila se schránkou z masa a kostí. Ze začátku bude asi zmatený a nebude si vědět rady. Dej na něj pozor. Ukaž mu správný směr. Víš, jak obrovský význam má jeho poslání."

Vlk tlumeně zakňučel.

"Já vím. Taky se s tebou nerad loučím. Ale za nějakou dobu se zase uvidíme. Běž už."

Mohutný dravec se bez otálení otočil a rozběhl se vstříc temnému lesu. Ostatní vlci ho vyprovázeli táhlým vytím, dokud ho noc úplně neskryla pod svým černým pláštěm.

Potom se nad královstvím mrtvých zase rozhostilo ticho.

Kapitola šestnáctá

Pátrání

Mirena se probudila do tmy. Naštěstí měla ten dar, že kdykoli a za jakýchkoli okolností dokázala přesně odhadnout čas. Bylo něco po půlnoci.

Do prdele! Spala jsem moc dlouho.

Opatrně, aby neprobudila spáče kolem, se vymotala z příkrývky a vstala. Zapotácela se a na okamžik měla problém udržet se na nohou. Mocnogor ji ošetřil opravdu dobře - nedostala horečku a kouzly zhojené rány jen slabě pobolívaly - ale stejně se cítila mizerně. Odpolední cesta po avarské stopě na sever pro ni byla hotovým utrpením.

Tma je dostihla na úpatí skal, v jejichž srdci zmizeli Avari. Mocnogor byl přesvědčený, že rokлина, do které směřovaly krkavčí stopy, vede přímo k bráně nepřátelského brlohu. I Mirena cítila odněkud z těch míst magické chvění. Byli blízko.

Rozložili tábor na dobře skrytém místě uprostřed lesa a vynucenou zastávku se snažili využít k nasbírávání sil. Mirena potřebovala odpočinek ze všech nejvíc, ale měla docela jiné úmysly. Mozek jí trápila jedna jediná neodbytná otázka. Všechno ostatní bylo vedlejší. Dokonce i kirtské zlato bude muset počkat.

A byl jen jeden způsob, jak najít na tu otázku odpověď.

Po špičkách se vyplížila z tábora. Večer se zvedl vítr, a tak zvuky jejích kroků zanikly v šumění stromů. Pozornosti koní samozřejmě neunikla, ale ti jen krátce frkli a dál si jí nevšíмали. Ponořila se do neproniknutelné tmy.

Vzápětí ji zezadu popadla kolem hrudi mocná ruka a na krku ucítila studené ostrží. Byla nesoustředěná, přítomnost strážce vytušila pozdě. Ztuhla.

"Kam?" zasyčel jí do ucha. Poznala ho okamžitě. Podle přízvuku, podle pižmového, hadího pachu.

"Nemůžu si jít ulevit?" zeptala se tím nejklidnějším hlasem, jakého byla schopná. Držel ji tak, že měl dlaň položenou na jejím prsu. Ani trochu mu to nepůsobilo rozpaky.

"Mohl jsem tě zabít."

"To by ses připravil o možnost osahávat mi kozy."

Beldrag se potichu zasmál - znělo to jako hlas podrážděné zmije. "To je pravda. Začínám být vzrušený."

"Všimla jsem si. Tvůj zájem mi lichotí, ale jestli mě nepustíš, asi prasknu."

Nůž z krku zmizel, ale ruka z řádra ne. "Nespěchej tolik. Na noční hlídce je člověku dlouhá chvíle. Pomoz mi zabít trochu času. Nebudeš litovat..."

Nu což, stejně už bylo na čase vyzkoušet, jestli bude mít dost sil na kouzlení.

Měla.

"Říkala jsem ti, že prasknu."

Nechala ho tam klečet a chrčivě lapat po dechu a ponořila se do houští. Byla tady tma jako v pytli, a tak spotřebovala ještě kousek energie na kouzlo nočního vidění. Zaklínadlo zabralo, před jejím zrakem z temnoty vystoupily zřetelné obrysy větví, kmenů a kamenů, lemované přízračným stříbrným světlem. Jak stoupala po úbočí, přistihla se, že se spokojeně usmívá. To, jak lehce dragana převezla, jí náramně zvedlo náladu. Hned měla svižnější krok.

Netrvalo dlouho a dosáhla temene pahorku. Usoudila, že už je dost daleko od tábora, aby ji tady nikdo nevyrušoval - a hlavně aby Mocnogor nezachytil její kouzla. Našla místo, nezastíněné korunami stromů, malý palouček zarostlý hustým ostružiním. Prodrala se doprostřed a pohlédla nahoru. Oblohou letěly mraky a měsíc se ukázal jen zřídka.

Doufala, že to bude stačit...

Poklekla, sedla si na paty, zvedla ruce v modlitebním gestu a začala otevírat nejtajnější zákoutí svého nitra. Vytryskla síla a jednotlivé prameny se slily do mocného proudu.

Beldrag ležel na zemi, zkroucený jako dítě v těle matky, křečovitě se třásl a cedil kletby přes špičaté zuby. "Čubka prašivá... Choleru na tebe, mastičkářko zkurvená..."

V uplynulých okamžicích zakusil víc strachu než v celém svém dosavadním životě. Byl žoldněř a nájemný vrah, sám napáchal už všelijaká zvěrstva, ale nic tak odporného ještě nezažil. Tělo té prokleté čarodějnice najednou nějaká strašlivá síla roztrhla vedví a všechno kolem začala krev. Vnitřnosti z ní vylezly jako vlhčí lepkaví hadi, bleskově ho ovinuli, začali ho škrtit a cpát se mu do úst. Zápasil s nimi, pokoušel se je setřást, dusil se...

A pak najednou ležel na zemi a sám sobě svíral rukama krk. Hned pochopil, co se stalo a zaplavila ho zlost. Byla to jen vidina, jenom zasraný čarodějnický trik. Snažil se zvednout. Ta čarodějnice se každou chvíli bude vracet. Tentokrát si s ní nebude hrát.

Nepomůžou jí žádné čáry máry. Odtáhne jí do lesa, bez milosti jí podřeže krk a potom, dřív než vychladne, z ní strhá šaty a vyžene z ní všechny běsy...

Když vstával, přidržuje se kmene smrku, koutkem oka zachytil kratičký bledý záblesk nad lesem. Překvapeně vzhlédl. Že by se blížila bouřka? Čekal, jestli nezaslechne vzdálené hřmění, ale jen vítr hlučně kýval korunami stromů. A pak se to stalo zas - trhlinou mezi mraky vykoul měsíc a na kopci nad táborem nakrátko zazářilo stříbrné světlo. Jako by z lesa vyšlehl bílý plamen, jasně zapláal a zase zhasl.

Beldrag s chutí zaklel. On to tušil. Věděl, že se nemá dávat do spolku s žádnými zkurvenými čaroději. Jakmile bude po všem, zbaví se i toho nafoukaného tlustocha. Strčí mu tu jeho kouzelnickou hůl do prdele a vytrhne ji ven i se střevy...

Někde v temnotě zahoukala sova. Nevěděl proč, ale po těle mu přeběhl mráz.

Zaslechla šustění křídel a věděla, že už není sama. Palouček obestřelo mimořádně silné magické pole, jaké kolem sebe nemohl šířit žádný smrtelník. Mirena vzhlédla.

Nad stromy se přímo k ní na široce roztažených křídlech snášela velká sova. Ani ne sáh od země najednou začala měnit tvary, rozpětí křídel se zvětšilo nejmíň na čtyřnásobek, tělo se prudce protáhlo a peří nahradila hladká pokožka. Nechávací za sebou chvost stříbřitého světla, před Mirenou hladce přistála nahá žena. Obrovská křídla na jejích zádech posledním mávnutím zvířila vzduch a pomalu se složila. Zjevení v podřepu, s rukama opřenýma o zem, zblízka pohlédlo klečící vědmě do obličeje. Mirena zatajila dech. Oči bohyně neměly bělmo ani zorničky, byly to jen štěrby plné mlžné zářícího bílého světla.

»Zase ty?« rozechvěl Mirenu hlas, pronikající přímo do její mysli.

"Odpusť mi, Měsíční paní. Potřebuji tvou pomoc."

Chors měla bílé vlasy, nebylo to však matné stříbro stařeckých šedin, ale zářivá vlákna měsíčního svitu.

»Už podruhé v krátkém čase mě žádáš o službu a přitom nejsi připravena mě uctít. Nemyslíš si snad, že bohové jsou k tomu, abys využívala jejich moc, kdykoli se ti zachce?«

"To si nemyslím. Přisahám, že při nejbližší příležitosti obětuji na tvou počest vypaseného..."

»Netoužím po krvi. Víš velmi dobře, jaká je cena za mou přízeň.

Ale když mě příště zavoláš, buď připravená zaplatit.«

Mirena se zmohla jen na chabé přikývnutí.

»Tak proč jsi mě přivolala ?«

"Musím najít jednoho muže."

»Aha. Ty myslíš toho s vlasy jako havraní peří...«

"Přesně toho. Víš, kde ho najdu?"

»Nechápu, proč ho hledáš. Necítím z tebe lásku, tak proč ti na něm záleží? O co ti ve skutečnosti jde? Mlčíš. Ale vlastně to je jedno - stejně tě zklamu...«

"Nevíš kde je." Nebyla to otázka, ale povzdech.

» Vím jen, kde leží jeho tělo.«

Mirena ztuhla. "Chceš říct..."

»Přesně tak. Jeho duši si už Morena odvedla do Návu.«

Vědma si kousala spodní ret a oči jí v horečnatém přemýšlení poskakovaly z místa na místo. Nakonec však zjevně dospěla k nějakému rozhodnutí. Zhluboka se nadechla.

"Chci vidět jeho tělo."

Bohyni to očividně překvapilo. »Jaký to má význam?«

"Prosím, zaveď mě k němu."

»Je to kus cesty.«

"Seženu si koně."

Zdálo se, že bílé světlo v očích Chors zaplanulo jasněji, jako když studené slunce svítí skrz hustou mlhu. »Ty nezvykneš ustupovat ze svých pozic, že? Jsi silná žena a když si něco usmyslíš, pevně za tím jdeš. Musím uznat, že se mi to libí. Hm... Dobrá tedy. Neznám tvé pohnutky, jsou ukryty až někde na samém dně tvé mysli, ale stejně ti pomůžu. Ale nejdřív... Pojď blíž.«

Mirena vrhla na přízrak nechápavý pohled.

»Jsi ještě slabá a cítím, jak z tebe kouzlo odčerpává i poslední zbytky sil. Nakloň se ke mně.«

Čarodějka poslechla. Bohyně se zlehka usmála a přiblížila svoubledou tvář k Mirenině. Vědma se musela ovládnout, aby se neodtáhla, když Chors přitiskla vlhké rty k jejím ústům. Nejdřív to byl jen opatrný dotek, ale postupně se čím dál tvrdohlavěji dožadoval odpovědi. A Mirena odvětila. Zavřela oči a opětovala polibek. Překvapeně zjistila, že jí jemné doteky jazyka a rtů vůbec nejsou nepříjemné. Naopak pocítila... vzrušení? Z bohyně do ní proudilo jakési podivné hřejivé chvění a rozlévalo se jí po celém těle. Když nakonec Chors přerušila to křehké spojení, Mirena ještě hodnou chvíli setrvala ve stejné poloze se zavřenýma očima a pootevřenými rty. V žilách jí divoce tepala krev a řadra se jí prudce zvedala zrychleným dechem.

Pak otevřela oči. Bohyně ji pozorovala s úsměvem na rtech.

»Tak. Teď budeš mít dost sil, abys mě mohla následovat. Vstaň. Noc už pokročila a já tě se svítáním budu muset opustit. Musíme spěchat, jestli chceme být za úsvitu na místě.«

Nato bohyně vstala, roztáhla křídla, mávla jimi a vznesla se do vzduchu. A stejně rychle, jako předtím získala lidskou podobu, se teď bleskově proměnila ve velkého opeřence. Sova přistála na větvi nedaleké jedle.

Mirena vstala. Měla pocit, jako by se probudila po dlouhém spánku, dokonale odpočínutá a plná síly. Dokonce i zranění ji úplně přestala bolet. Bez otálení zamířila

zpátky k táboru. Ve tváři jí pohrával zlověstný úšklebek. Doufala, že se ten nadržенý idiot už stačil vzpamatovat, a že na něj zase narazí. Přímo kypěla energií. Předcházející vidina byla neškodná v porovnání s tím, co si na něj vymyslela teď.

A navíc potřebovala koně.

"Zabiju ji! Jen co se mi dostane do rukou, tak té čubce vlastnoručně vytrhnu z těla její černé srdce!"

"Uklidni se, Beldragu," tišil sliny prskajícího žoldnéře Mocnogor. "Všechno se vysvětlí..."

"Co je tady, kurva, potřeba vysvětlovat? Očarovala mě, šlohla koně a zdrhla! Zastáváš se jí, protože jste všichni jedna čarodějnická banda!"

Mocnogor zúžil oči. "Opatrně, příteli. Urážíš toho, kdo tě teprve před chvílí vytáhl z támhletých keřů, celého roztřeseného a nepřítelného strachem, a sňal z tebe tu odpornou vidinu."

Něco v jeho hlase dragana zchladilo. "Jen říkám, že nikomu nedovolím beztrestně sahat na to, co patří jenom mě. Nemluvě o tom, že jsem se polovinu noci svíjel v hnusných představách. Ta čarodějnice za to musí zaplatit a já se postarám..."

"Meleš pořád dokola to samé," přerušil ho Velemir, vložil nohu do třmenu a vyskočil na koně. "Jsem si jistý, že by Vosa nic takového neudělala, kdyby k tomu neměla dobrý důvod."

"Ty drž hubu, ryšavče. Tebe a tvé slámožrouty nám byl Veles dlužen..."

"To snad stačí!" zvolal Mocnogor, když viděl, jak se Borinové a žoldnéři začínají na sebe dívat zle a nenápadně sahají po rukojetích mečů a toporech seker. "Hloupé osobní spory jsou to poslední, co teď potřebujeme. Dnes vystopujeme Avary, najdeme Kirt a v noci se pokusíme proniknout dovnitř. Když bude po všem, půjdeme každý svou cestou. Do té chvíle ale musíme táhnout za jeden provaz, i když je to některým z vás očividně proti srsti."

Žoldnéři a Borinové stáhli ruce ze zbraní. Někteří souhlasně bručeli a přikyvovali.

"Dobrá," čaroděj se nečekanou rychlostí vyhoupl do sedla. "Zůstaňte v úkrytu, odpočívejte, sledujte okolí. My se pokusíme najít bránu Kirtu."

Velemir věnoval tiše supícímu Beldragovi ještě jeden nevraživý pohled a vyrazil za Mocnogorem. Uvažoval o tom, jak se zachovat. Mirena zjevně pochopila, že v tomhle spolku ji nečeká nic dobrého a včas vzala nohy na ramena. Ani se jí nedivil. Sám začínal mít dojem, že Beldragovi hrdlořezové vidí v Borinech jen budoucí nepřátele v boji o kořist a myslí jen na to, jak se jich hned po dobytí Kirtu zbavit.

Jenže tohle spojení bylo nezbytné. Bez Mocnogora se nedostanou do Kirtu, bez žoldnéřů ho nedobytí. Nesmí nechat zajaté Boriny na pospas avarským běsům. A hlavně ne Krasu.

Hvězdy už začaly blednout, když Mocnogor a Velemir vstoupili do rokliny.

Těsně před úsvitem zastavila koně na temeni strmého pahorku. Vítr neustával. Synové Striboga, vládce povětří, dnes řádili jako utržení ze řetězu. Na svých neviditelných ořích se proháněli tam a zpátky a nenechali na pokoji nic, co jim přišlo do cesty. Les byl plný zvuků. Větve vrzaly, zvířené listí šustilo, dutiny stromů se ozývaly strašidelným zpěvem. Trní škrábalo o kůru, jako když si tisíce koček brousí drápy. I přesto však Mirena zřetelně zaslechla z údolí před sebou ponuré, jednotvárné hučení.

»Řeka,« zaznělo jí v hlavě. Zatřepetala křídla a na větvi topolu vedle jezdkyňě zaškrábaly ostré drápy. Sova složila křídla. Vítr čechlal její stříbřité peří. »Už jsme skoro na místě.«

"Tam najdu Rogana? U řeky?"

»Ano. Právě ona přinesla jeho tělo. Vyplavila ho z podzemí, z jeskyní na severovýchodě.«
Vědma se zamyšleně mračila. "Z jeskyní, říkáš? Hm..."

Chors k ní typicky sovím pohybem otočila hlavu. »Dál už musíš jít sama. Můj čas vypršel, Svarogovo spřežení každou chvíli opustí palác na Veledubu. Tak, jako měsíc mizí ve slunečním světle, se i já musím odebrat tam, kde spí noční stíny.«

Mirena se pootočila v sedle. Skrz oblačný příkrov nad východním obzorem se už začalo prodírat denní světlo.

Sova rozprostřela křídla.

"Počkej! Jak Rogana najdu?"

»V údolí hledej tři olše, vyrůstající z jediného kmene. Tam spočívá jeho tělo.«

Chors se odlepila od větve a zakroužila kolem jezdkyně.

»Pamatuj - až se příště setkáme, budu žádat odměnu za svou pomoc. «

Vzápětí sova vlétla mezi stromy a splynula s pozvolna řídnoucí temnotou lesa.

Mirena si tiše povzdechla a popohnala ukradenou kobylu dolů svahem. Stribogovi synové byli opravdu neúnavní a drze ji švihali do tváře jejími vlastními copy.

Nějakou šťastnou náhodou - i když Mirena to samozřejmě připsala své šikovnosti - našla trojklannou olši už po krátké jízdě po říčních břehu.

Řeka nebyla příliš široká - Mirena si troufala s dobrým nádechem doplivnout na druhý břeh - zato však měla pořádně hluboké koryto a velmi dravý proud. Divoká voda vytrvale podemílala olši a postupně obnažila dobrou polovinu kořenů. Zdálo se, že mohutný strom už brzy doslova ztratí půdu pod nohama a zřítí se do říční zátoky.

Mirena sesedla. Nohy jí uklouzly na mazlavém blátě. Snažíc se udržet rovnováhu, zamířila k olši. Už se docela rozednělo, takže mohla i bez kouzel důkladně prozkoumat okolí. Zpočátku nespatriřila nic neobvyklého. Pak však na kořenech, trčících zpod podemletého stromu, zahlédla cár černé látky. Jistě. Určitě se tam zachytilo Roganovo tělo. Jenže je pryč. Silný proud ho z kořenů po čase uvolnil a strhl s sebou.

"Šlak aby to..."

Pro jistotu ještě jednou prozkoumala břeh. Najednou se zarazila a dřepěla si. Podívejme se... Pár kroků od řeky, tam, kde už bláto nebylo tak řídké, našla stopy. Šla po nich.

Těsně u lesa vystřídal bláto žlutavá, vlhká hlína. V ní se rýsovaly zřetelné otisky chodidel. Bosých chodidel. Chodidel s ostrými drápy na prstech. Kobyla zavětrila a neklidně frkla.

Mirena se zamračila. Za stopami těch podivných nohou se táhly dvě rovnoběžné rýhy. Jako by někdo za sebou vlekl.

"Do prdele," zabručela. Už začínala mít představu o tom, co se tady stalo. Někdo, nebo spíš něco našlo mrtvolu a odtáhlo ji do lesa.

Uvázala kobylu k nejbližšímu stromu, vytasila Žihadlo a rychle vyrazila po stopě.

Kapitola sedmnáctá

Černý strom

V útrobách lesa Mirenu překvapilo až nepřirozené ticho. Podivné stopy ji přivedly na úzkou, zjevně jen zřídka používanou stezku. Ta se kroutila temným porostem, tak hustým, že se sem neprodrál ani vítr. Někde vysoko nad ní šuměly koruny stromů, ale tady dole se nepohnul ani lístek. Dokonce i hlasy ptáků zmlkly.

Netrvalo dlouho a opět se před ní rozjasnilo. S mečem v ruce opatrně postupovala vpřed. Do nosu ji udeřil odporný zápach. V duchu zanačovala. Smrdělo to, jako by se blížila k obrovské, pořádně dlouho nevyčištěné obětní jámě, až po okraj naplněné hnijícími ostatky mrtvých zvířat.

Zastavila se na okraji nevelké mýtiny. Puch byl nesnesitelný.

Skutečně to vypadalo jako obětiště. Uprostřed prostranství se tyčil strom. Vrásčité kmen byl černý jako smůla a kořeny trčely ze země jako pařáty obrovského dravého ptáka.

Kolem stromu se povalovalo mnoho lebek a kostí, částečně přikrytých suchým listím.

Přesto Mirena jasně rozeznávala drobné ptačí a potkaní kostřičky, ale i lebky srnců nebo dokonce divočáků. A lidí. Ani ne tři kroky od ní ležela dětská lebka, ještě se zbytky kůže a zlatavých vlasů na temeni. Vědma se donutila polknout, aby potlačila nutkání zvracet. Vypadalo to, jako by někdo považoval ten zvláštní černý strom za sídlo nějakého boha nebo běsa a chodil sem poměrně často konat obětní rituály. Jenže pak Mirena vylétla pohledem po černém kmeni výš a okamžitě pochopila, že její první domněnka byla úplně mylná.

Necelé dva sáhy nad zemí se kmen rozděloval do košaté koruny. A přímo v rozsoše stála chatrč. Její stěny tvořily částečně větve samotného stromu, částečně přinesené proutí, slepené hlínou a utěsněné mechem. Mirena hleděla na primitivní obydlí a v hlavě jí vrtala zneklidňující myšlenka. Chatrč byla nepochybně příbytkem stvoření, které zanechalo ty prapodivné stopy. A to svinstvo kolem...

Zařala zuby.

.. musely být zbytky jeho potravy.

Horečnatě zvažovala možnosti. Někde tady musí být Roganovo tělo. Podle všeho v chatrči na stromě. Jestli si nepospíší, mrtvola skončí v žaludku obyvatele chýše. Bylo na čase použít trochu magie. Chytila do prstů svůj amulet, soustředila se a rozprostřela po okolí síť svého vědomí.

Nikde ani živáčka. Byla tu úplně sama.

Na nic nečekala, vyklouzla z křoví a spěchala ke stromu. Snažila se našlapovat tak, aby si co nejmíň zašpinila boty. Všechny ty kosti, často ještě olepené kusy hnijícího masa, se tu mísily se zbytky vyvržených vnitřností a vytvářely zelenavou, hmyzem a červy se hemžící vrstvu slizkého smradlavého hnusu.

Ve šplhání na stromy byla vždycky dobrá. Stačil jí jediný pahýl zlomené větve ve výšce hlavy, aby se jako veverka vyšvihla do rozsochy. Vytáhla se na silnou větev, nabrala rovnováhu, přešla k nepravdělnému otvoru ve stěně chatrče a nahlédla do šera uvnitř.

Něco se krčilo ve spleť koruně buku na kraji lesa a mezi větvemi to pozorovalo koně uvázaného k nejspodnější větvi sousedního stromu. Supělo to a slintalo. Kloubovitá ruka, potažená skvrnitou kůží a vyzbrojená ostrými pařáty rozhrnula větvíčky pokryté suchým listím.

Tvor tlumeně, temně zavrčel.

Kobykla zvedla hlavu a zafrkala.

Byl to velmi ubohý příbytek, vlastně jen jakési hnízdo, vystlané chvojím a suchou trávou. V podlaze byla prohlubeň, která přirozeně vznikla mezi rozbíhajícími se větvemi. A v ní... "Rogane," sykla Mirena a vstoupila do díry ve stěně.

Mrtvola byla ve strašném stavu. Zápěstí a chodidla probodnutá. V hrudi hluboká rána, která podle všeho zasáhla i srdce. Kůže na několika místech stržená a žebra a končetiny

viditelně polámané, jako by tělo spadlo z obrovské skály a cestou narazilo nejmní do tuctu ostrých skalních výčnělků. Pravé stehno chybělo úplně, na potřhaném mase byly vidět stopy ostrých tesáků. To Mireně připomnělo, aby si pospíšila. Rozkročila se nad dírou, popadla Rogana za mokré vlasy a povytáhla mrtvolu tak, aby co nejlíp odhalila hrdlo. Hlava vypadala být mní poškozená. Bohům budiž díky aspoň za to. Vytasila meč. Přiložila čepel ke krku, aby zaměřila úder, a prudce se rozmáchla.

Z koruny stromu se prudce snesl černý stín, dopadl kobyle na hřbet a zařal jí pařáty do kůže. Zvíře se vzepjalo na zadní. Útočník divoce zavrčel a velká tlama plná zubů chňapla po koňském krku. Silné tesáky vyškubly kus kůže a svalstva. Krev vystříkla v mohutném oblouku.

Nad les vzlétlo pronikavé řvání.

Mirena se překvapeně ohlédla. Ruka s mečem poklesla. Mezi stromy se rozléhal ozvěnou roztržitý hlas plný strachu, zoufalství a bolesti.

Kobylka

Okamžitě nechala Rogana Roganem a vrhla se ke dveřím. Jakmile však sklonila hlavu, aby se protáhla malým otvorem, strom se pohnul.

Mirena se zapotácěla a dopadla pozadu do jámy v rozsoše, rovnou na mrtvolu. Žihadlo jí vyletělo z ruky, cinklo o dřevo a vypadlo někam ven. Černá obluda se třásla, pronikavě vrzala, stěny chýše praštěly, ze stropu se sypal prach a úlomky proutí.

Snažila se zvednout. Najednou se prohlubeň začala rozširovat. Co se to, kurva, děje? Bylo to, jako by se v rozsoše stromu otevřel velký chřtán. Roganovo tělo se začalo propadávat a Mirena s ním.

Kobyla, oslabená rychlou ztrátou krve, se zhroutila na zem. Pevně přivázaná uzda jí šklubla hlavou. Útočník byl na ni přilepený jako obrovské klíště a s odporným mlaskáním chlemtal horkou krev. Kobyla vydávala žalostné zvuky a zoufale hrabala kopyty. Hlína kolen ní zčervenala.

Na chvíli propadla panice - kopala nohama, šátrala rukama, vypadala jako brouk, převrácený na záda. Rychle se však vzpamatovala a vydrápala se z jámy. Vrzání stromu se slilo do ponurému hučení. Znělo to jako hlas rozhněvaného obra. Roganovo tělo rychle klesalo někam do útrob stromu. To ne! Mirena popadla mrtvého za nohu. Zabrala.

Pomalou, klející a funící námahou, vytahovala tělo z otevírajícího se chřtánu směrem ke dveřím. Cítila, jak se jí větve jako tlustí hadi vlní pod nohama. Strom se snažil překazit její úmysly.

"Ani nápad, ty zasrané, smradlavé, zpráchnivělé roští!" zaječela a posledním silným trhnutím vysvobodila mrtvolu z rozšklebené díry. Z útrob stromu zaznělo něco jako hněvivé zasténání. Zavanula hniloba. Mirena rychle vylezla otvorem ve stěně chatrče a tělo vytáhla za sebou. Vítězoslavně se zachechtala.

V té chvíli se strom zatřásl, jako by se do něj opřela vichřice. Vědma se zapotácěla, zamávala rukama ve snaze získat rovnováhu, ale nohy jí uklouzly na hladké černé kůře a ona se vzápětí i s mrtvolou zřítla do vrstvy hnusu pod stromem.

Když se z lesa ozvalo ono podivné temné hučení, bestie zvedla hlavu. Ze zubaté tlamy kapala krev. Zvuk zazněl znovu. Stvoření podrážděně zavrčelo a odtrhlo se od nehybné kobyly. Vrátil se k ní později. Teď se musí postarat o druhou kořist.

Mirena ze sebe odvalila vlhké, studené tělo. Snažila se vstát a postupně si ověřovala, jestli není zraněná. Když dopadla, zaprašťely kosti. Naštěstí se zdálo, že nepatřily jí. Vztyčila se a vzhlédla. Strom se pořád hýbal, větve se ohýbaly v rozporu se silou a směrem větru. Porostem se rozléhalo zvučné praskání, jako když v dutinách zamrzne voda a začne trhat dřevo.

Mirena si kdo ví proč vzpomněla na pohádky o chaloupce na muří noze. Bohové, kořeny stromu skutečně připomínaly ptačí pařáty. Mimovolně o krok ustoupila...

Ty ses dočista zbláznila, osopila se v duchu sama na sebe. Chaloupka na muří noze! To už sem rovnou může přiletět ježibaba na koštěti

Něco se mihlo na okraji jejího zorného pole, nějaký rozmazaný, nepřírozeně rychle se pohybující stín. Útok přišel seshora, sneslo se to na Mirenu jako sokol na zajíce.

Stihla se jen překvapeně ohlédnout, čímž dosáhla toho, že úder mířený na ucho zachytila čelem. Zatmělo se jí před očima a svalila se jako podřátá. Kolem se rozlétly úlomky žeber a slabších kostí. Zaslechla svištění vzduchu a skřípavý smích. Zrak se jí naštěstí vrátil skoro okamžitě. Nad sebou spatřila něco neskutečného.

Nějaké špinavé, kostnaté stvoření s dlouhými vlajícími vlasy opisovalo široký oblouk na pozadí bílého nebe a chystalo se znovu zaútočit. To však Mirenu nezarazilo - létající tvory už viděla. Jenže tenhle útočník létal díky tomu, že seděl na... Mocná Chors! Buď to bylo koště anebo něco, co koště hodně připomínalo - skoro sáh dlouhý rovný kus dřeva se štětinatým chomáčem slabších výhonků na konci. Bytost, která na něm obkročmo seděla, byla škaredá jako noc, pod vrásčitou hnědou kůží jí byly vidět všechny klouby a kosti a z hrudi jí až na břicho visely dvě vysušená stařecká prsa. Byla to žena.

Do prdele, je to zkurvená ježibaba jako ze zkurvené pohádky!

Striga udělala obrat kolem skřípajícího stromu a závratnou rychlostí se rozletěla proti vědmě. Mirena se snažila zvednout. V uších jí hučelo a před očima jí tancovaly tmavé kruhy, jako by se příliš dlouho dívala do slunce. Nestihla vstát, čarodějnice se k ní přihnala příliš rychle. S jedním kolenem, ještě zabořeným mezi shnilými tělesnými ostatky, popadla Mirena nedaleko pohozený jelení paroh a sevřela ho v obou dlaních. Naučí tu prokletou...

V tu chvíli strom opět zavrzel a ze země se vymrštil jeden z menších kořenů. Jako chapadlo se omotal Mireně kolem zápěstí. Vykřikla a pustila paroh. Další kořen, o něco silnější a delší, se ve sprše vlhké tmavé půdy vynořil za ní a jako bič se jí omotal kolem krku. Prudké trhnutí ji přirazilo zády k černému kmeni. Vyvalila oči.

Ježibaba vítězoslavně zaskřehotala. Dosedla na zem, pustila koště - to se zatočilo ve vzduchu a zůstalo viset asi půl sáhu nad zemí a přiskočila k Mireně. Vědmě se jí podařilo kopnout, ale bestii tím jen podráždila. Striga zavrčela a nedočkavě se vrhla na úlovek.

Mirena vyrazila vpřed volnou rukou a víceméně šťastnou náhodou se jí podařilo popadnout hrdlo ježibaby. Těsně před tetovaným obličejem naprázdno cvakly obrovské tesáky a Mirenu ovanul ohavný hnilobný zápach. Cítila, jak se jí do zad noří ostré pařáty. Snažila se odtlačit zubatou tlamu co nejdál od sebe. Kořen se jí nemilosrdně stahoval kolem krku. Musela bojovat o každé nadechnutí. Jsi přece čarodějka! zakřičela v duchu sama na sebe. Sesbírala síly a zaútočila vidinou, ve které se proměnila ve velkého hada. Ježibabin tlak nepolevil, kouzlo na ni zjevně nepůsobilo. Mirena zkusila tepelný výboj. Zase nic. S tvory nasáklými přírodní magií to nebylo tak jednoduché...

Tlama se zase začala blížit k Mirenině obličejí. Ze zubů kapaly smradlavé sliny...

Vtom obě dvě zaslechly chrastění kostí. Vědma se nemohla pohnout, ale obluda obrátila pohled směrem k nečekanému zvuku. A nevěřícně vytřeštila oči.

Něco velkého a černého se mihlo před Mireniným rozostřeným zrakem a prudký náraz strhl ježibabu někam mimo vědmino zorné pole. Striga zavřískla, jako by ji někdo hodil do rozpálené pece. Mirena volnou rukou popadla kořen na svém krku a snažila se uvolnit sevření. Nebylo to k ničemu. Před očima se jí zase roztancovaly černé skvrny...

Ozval se odporný zvuk trhaného masa a drcených chrupavek. Ježibabin vřískot se změnil v odporné chrčení. Odněkud z nitra stromu se vydral zvuk plný bolesti a zoufalství. Tlak na Mirenině hrdle najednou povolil. Slabší kořen pustil vědmino zápěstí. Oběma rukama se snažila odmotat si z hrdla ten druhý. Ještě pořád vzdoroval, ale postupně, jak obrovský černý vlk drtil v čelistech šíji ježibaby, z kořene - a celého stromu - se vytrácela síla. Obluda sebou divoce házela, mlátila kloubovitými hnáty, z huby jí stříkala krvavá pěna. Tlak nepolevil. Pak se ozvalo pronikavé zaprašštění. Vyzábělé nohy ještě dvakrát rozhrnuly kosti a ochably. Kořen spadl z Mirenina hrdla jako mrtvý had. Svalila se na zem a lapala po dechu.

Vlk pustil zdechlinu a obrátil pohled k Mireně. Začala se zvedat, ale uprostřed pohybu zachytila dravcův pohled a znehybněla. Jako zhypnotizovaná hleděla na vlkovu zakrvácenou tlamu a démonicky zářící oči. Uvažovala o tom, jestli stihne uhnout, až na ni skočí. Pohyboval se neuvěřitelně rychle...

»Ne, nestihla bys to,« ozvalo se jí v hlavě. Ztuhla. To se jí muselo jenom zdát. Úplně jí přeskočilo...

»Žádný strach, jsi úplně v pořádku,« ujistil ji hlas v lebce. »Tedy až na ten rozbitý nos.« Zvedla se do sedu a otřela si rukávem krev, stékající na ústa a bradu. Zhluboka se nadechla a přikázala si ničemu se nedívat.

"Co jsi zač?" zeptala se chraptivě.

»Goryvlad. Nepoděkuješ mi za záchranu?«

"Zvládla bych to."

»Ó, jistě. Mirena, proslulá lovkyně démonů. Nepochybně by si hravě poradila s jednou ježibabou.«

Přimhouřila oči. "Ty mě znáš? Pokud vím, nikdy jsme se nesetkali..."

»Znám hodně lidí, kteří mě v životě neviděli, a dokonce o mně ani neslyšeli.«

"To je přesně můj případ."

»Tvoje věc. Budu upřímný - ani trochu mě nezajímáš. Jsem tady kvůli Roganovi.« S tím obrátil pozornost k nedaleko pohozenému tělu v roztrhaném černém oděvu.

Mirena se zamračila. Strašně ráda by věděla, o co tady jde. Cítila, že vlk dokáže číst myšlenky, a snažila se zaštitit mysl před jeho vědomím.

"Proč tě zajímá právě Rogan?"

»Otázka zní, proč se kolem něho motáš ty.«

"Po tom je ti hovno. Koneckonců, už na tom nezáleží. Je po něm."

»To vidím.« Goryvlad obcházel mrtvolu a důkladně ji očichával. Rušil tak hejna drobných mušek a mravenců, kteří o tělo také projevovali zájem. »Je v hrozném stavu.«

"Poslouchej, teď vážně, co chceš dělat s tou mrtvolou?"

»Abych použil tvá slova, po tom ti je hovno.«

"Dávej si pozor." Přidržujíc se stromu, zvedla se na roztřesené nohy. "Mám na to tělo větší nárok než ty."

»Vážně?« vrhl na ni zlý pohled. Z očních důlků se rozlévalo přízračné krvavé světlo.

»Teď mě pozorně poslouchej, zaklínačko. Je mi fuk, jaké máš s Roganem úmysly, ale varuju tě - drž se od něj dál! Už se ho ani nedotkni!«

"Kdo tě vlastně poslal, bleháči?" procedila Mirena skrz zuby.

»To tě nemusí trápit. Stačí, abys věděla, že jsem přišel z jiné roviny bytí. Protáhl jsem se trhlínou v prostoru. Jako čarodějnice těmhle věcem jistě rozumíš.«

"Takže jsi tady z vůle nějakého boha nebo běsa?"

»No vidíš, žes to pochopila. A kdo poslal tebe?«

"Nikdo."

Ohnivé štěrby se zúžily a Mirena pocítila, jak se jí vlčí vědomí snaží proniknout do tajných zákoutí mysli. Vzduchovala mu ze všech sil. Nakonec to se zlostným odfrknutím vzdal. »Myslím, že lžeš. Ale teď nemám čas na to, abych se s tebou dohadoval. Ustup. Jdi pryč.«

"Proč?"

»Vypadni!« zavibroval jí v mozku vlkův příkaz. Mohutný dravec ho podpořil výhružným vrčením a přikrčil se, jako by se chystal skočit. Mirena věděla, že proti němu neobstojí. Neměla zbraň, Žihadlo stále leželo někde mezi kostmi, a silné magické pole kolem vlka jí říkalo, že kouzla by byla také k ničemu. A tak ještě hrdinsky zabručela velmi neuctivou poznámku o nositelích prašivých kožichů a nejistým krokem zamířila k okraji mýtiny. Sotva se však ponořila do stínu stromů nad stezkou, pocítila silný porыв magie.

Překvapeně se ohlédla.

Vlk se posadil k Roganovu tělu a sklonil čumák k jeho hlavě. Tiše kňučel, chvěl se, chlupy na šíji měl naježené. Krvavé světlo očí zazářilo jasněji a vystoupilo z úzkých očních důlků. Nepřirozeně pomalu blikající plameny obestřely nejdřív vlka, a pak i nehybné tělo.

Mirena zatajila dech. Plameny se rozhořivaly, červené jazyky vyletovaly čím dál výš a výš. Brzy už neviděla vlka, a tím spíš ani mrtvolu - dočista zmizeli v čarodějném ohni. Na okamžik zapochybovala, jestli tam ještě vůbec jsou. Možná je ten oheň něco jako magická brána, a když pohasne, Goryvlad a jeho úlovek budou jednoduše fuč, někde v cizím světě, kde žijí bohové a démoni...

Náhle oheň vzplál do výšky, jako by do něj někdo mocně foukl. Plameny olízly větev černého stromu a zazářily tak jasně, že si Mirena musela zaclonit oči předloktími. Když ruku sklonila, oheň byl pryč. Poslední drobné plamínky zatancovaly na hnátech, lebkách a větvích. Pohasly rychle, jako když průvan sfoukne plamen svíčky.

Nezůstal žádný kouř, strom ani země pod ním neohořely, ve vzduchu nebyla cítit spálenina. Goryvlad a Rogan byli přesně tam, kde předtím, nepohnuli se ani o palec. Vědmě se zpočátku zdálo, že se nic nezměnilo, ale pak se podívala pozorněji a překvapeně zamrkala.

Nejdřív si všimla, že zmizelo ono strašidelné světlo z Goryvladových očí. Teď měl oči jako kterýkoli jiný vlk, zelenohnědé skvrnky uprostřed kruhu bělma. Mirena v nich zahlédla výraz smutku, ale možná to byl jen odraz únavy. Dravec se celý třásl, jazyk mu visel z huby, supěl jako po dlouhém namáhavém běhu. Vědma sklonila pohled k Roganovi. S nesmírným úžasem zjistila, že tělo pod roztrhaným oděvem se zdá být úplně v pořádku. Vykousnutá rána na stehně zmizela, stejně jako všechny škrábance a odřeniny. Po ošklivé díře na hrudi nezbyla ani jizva. Končetiny, předtím díky zlomeninám nepřirozeně zkroucené, byly narovnané.

A pak postřehla, jak se Roganova hrud' nadzvedla v chrčivém nádechu, a rozběhla se k němu.

Rozkašlal se, prudce se převrátil na bok a začal zvracet vodu plnou slizkého kalu a tmavých chuchvalců sražené krve. Padla k němu na kolena - Goryvlad byl úplně vyčerpaný a vůbec neprotestoval - a snažila se mu všemožně pomoci. Trvalo dlouhou chvíli, než ze sebe dostal poslední zbytky nečistoty a uklidnil se. Dech se mu postupně

ustálil. Zkusila mu tep. Byl nepravidelný, ale silný. Srdce mu vesele tlouklo. Ještě pořád tomu nemohla uvěřit. Ale mnohem víc než celá ta věc, kterou nemohla nazvat jinak než zázrak, ji překvapila skutečnost, že ji Roganovo zmrtvýchvstání naplnilo radostí. Chors, co se to se mnou děje? Začínám měknout?

Otevřel oči a otočil k ní hlavu. Zrak měl překvapivě čistý. Na okamžik se jí zdálo, že mu očima proběhl kratičký záblesk ohnivého světla, jakoby odraz červeného ohně, který nakrátko vyšlehl někde za ní. Vzápětí to však bylo pryč.

"Voso..." zachraptěl a na rtech se mu objevilo něco jako úsměv. Nemohla si pomoci a opětovala ho.

"Vítej zpátky."

»Mohl bych navrhnout,« ozval se Goryvlad a pohyb Roganovy hlavy Mireně naznačil, že i on slyší v mysli vlkův hlas, »abychom si našli útulnější místo na odpočinek? Myslím, že všichni tři se potřebujeme na chvíli natáhnout, a tohle není kdovíjaký flek pro tábor. I přesto, že to tu tak příjemně voní...«

"Moje řeč," přidal se Rogan a s Mireninou pomocí se snažil vstát. "Vypadněme odtud."

Kapitola osmnáctá

Návrat

"Světlo," řekl někdo slabým hlasem. Ti, kdo to dokázali, zvedli hlavy. Krasa, sedící u stěny kobky s koleny pod bradou, odhrnula si špínou splepené vlasy z obličeje. Skutečně - za mřížemi, které přehrazovaly zubatý vchod do studené kamenné díry, se na hrbolatých stěnách přístupové chodby zamihotalo světlo ohně. Rozum Krase říkal, že to nevěstí nic dobrého, ale přesto nedokázala potlačit úlevný pocit. Od chvíle, kdy ji strčili mezi ostatní zajatce, tady trčela v dokonalé černočerné tmě. Pociťovala čím dál větší úzkost. Navíc začala ztrácet pojem o čase. Mohla jen hádat, že tam venku je den, ale jestli už bylo po poledni, nebo ještě ne, to opravdu netušila. Přivedli ji sem včera večer. Hned jak dorazili do Kirtu, Avaři ji a pár dalších chycených Borinů odvěkli do podzemí. Přešli přes mos nad propastí a hučící řekou a v útrobách skály na druhé straně ji shodili do vlhké kobky. Novým vězňům chvíli trvalo, než zjistili, že bezvládné hromádky pokrývající podlahu jsou zubožení osadníci z Dlouhé Louky. Povalovali se tu ve vlastní špíně, zlomení, lhostejní, smíření s osudem. Smrdělo to tu močí, výkaly, špatně ošetřenými zraněními a hlavně hnilobou, protože dvě děti a jeden mladík zemřeli a Avaři se neobtěžovali vynést jejich těla ven...

Za mřížemi se objevily louče. Krasa přimhouřila oči před jasnými plameny - zrak si za ten necelý den stihl tak zvyknout na tmu, že ho světlo pochodní zraňovalo. Ozvalo se skřípání a dunění, mříž se začala zvedat. Když byla dost vysoko, prošli pod ní dva Avaři s luky v rukou. Rozestavili se a pozvedli zbraně, aby dali jasně najevo, že jakýkoli pokus o odpor bude okamžitě odměněn šípem do žaludku. Byla to ale úplně zbytečná ukázka síly - málokterý zajatec dokázal vůbec vstát, natož aby si ještě někdo hrál na hrdinu.

Za lukostřelci vešli do kobky dva statní chlapi, kteří na ramenou nesli silnou dřevěnou tyč. Na ní se houpal objemný měděný kotel. Ohavný smrad náhle přerazila vůně vařeného masa. Krasa nechápavě zamrkala. Jak se dozvěděla od ostatních vězňů, dostávali jen vodu a neslanou, nemastnou pšeničnou kaši. A teď tohle? Co je to za krutý žert?

Nosiči postavili kotel s plochým dnem doprostřed kobky, vytáhli tyč z drátěného úchyty a ustoupili za lukostřelce.

"Na co čekáte, prasata?" ozval se odněkud od vchodu hlas se silným avarským přízvukem. "Žerte!"

Ne, nebyl to žert. Zajatci se začali přibližovat ke kotli jako vrány, stahující se k umírajícímu člověku. Zpočátku váhavě, ale kručení v hladem mučených žaludcích rychle přehlušilo strach. Ubožáci z Dlouhé Louky se vrhli na nádobu a rozpoutal se souboj o jídlo. Brzy kotel převrátili a jeho hustý obsah se rozprskl po podlaze. Nedbali na to, sbírali kusy masa a vařených vnitřností a nedočkavě si je cpali do úst, někteří dokonce chlemtali šťávu ze špinavé podlahy. Krasa se nikdy necítila tak ponížene. Borinové zděšeně sledovali Dlouholoučany a uvažovali, jak dlouho potrvá, než i je útrapy v zajetí připraví o poslední zbytky lidské důstojnosti.

Venku před vchodem do kobky stál mohutný bojovník s malým chlapcem, pozorovali ten nechutný výjev a očividně se dobře bavili.

"Jen se na ně podívej, Burgute," smál se chlapec. "Kdyby tak věděli, čím se tak nenasytně cpou. Cha cha! Nakrmíme ty červy a přitom se našich zásob nemusíme ani dotknout."

"Výborný nápad, Mocný," zabručel Krvavý pes.

"Dohlédni, aby dostali i pořádně napít. Dnes večer musejí být silní, aby dokázali trpět na křížích. Kelgara nesmíme urazit tím, že mu nabídneme nějaké neduživé mršiny."

"Postarám se o to, Mocný, ale... Zase se ptám - je právě dnes vhodná chvíle? Víme, že se někde po okolí potulují zbytky Borinů a ti parchanti, kteří jim pomohli k útěku a dostali deset našich chlapů... Neměli bychom se nejdřív postarat o ně a až potom se pustit do přípravy obřadu?"

"Ne. Už jsem se rozhodl. Nemíním dál čekat." Chlapci zasvítily oči jako nočnímu dravci.

"Dnes v noci Jugur povstane mnohonásobně mocnější, než byl kdykoli předtím. Nikdo se mu nebude moci postavit jako rovnocenný soupeř - ani vojska, ani ti, kteří vládnou čarodějným silám. A pak, hned zítra, vyrazíme na Borin a podrobíme si ho. A to bude jen začátek našeho tažení!"

Burgut se nadechl a po krátké odmlce odevzdaně sklonil hlavu. "Rozumím, Mocný. Takže dnes. Pro jistotu ale nechám zesílit hlídku u brány."

"To udělej. A vyber mezi zajatci tři slabší kusy. Je načase probudit naše padlé druhy a nakrmit je."

"Ještě nenastal jejich čas..."

"Použiju svou moc, abych je vyvedl z Kelgarovy říše o něco dřív. Mám takové tušení, že by se nám mohli hodit."

Krasa a Borinové zpozorněli, když lukostřelci opět natáhli tětivy a dva Avaři vstoupili mezi zajatce z Dlouhé Louky. Popadli za vlasy nějakou ženu a dvě děti a táhli je pryč.

"Hej!" vykřikla Krasa a vykročila proti vězňům. Družiníci se pohnuli za ní. Lukostřelci však proti nim okamžitě obrátili své zbraně. Hroty šípů se zachvěly.

"Nemáme šanci," zavrčel nějaký muž za Krasinými zády. "I kdybychom se probojovali z téhle špinavé kobky, z podzemí se nedostaneme."

"Lepší nechat se zabít při pokusu o útěk, než se stát obětí při jejich odporných rituálech," procedila Krasa skrz zuby.

Jenže to už Avaři vyvlekli křičící a kopající zajatce ven z cely. Lukostřelci okamžitě ustoupili do chodby. Mříž s těžkým zaduněním dosedla zpět na své místo.

Louče se rychle vzdalovaly a do kobky se zase vlila tma hustá a černá jako smůla.

"Zasrané čarodějnictví," zanađával Velemir, když se ve společnosti Mocnogora prodral lesními houštinami a vstoupil do tábora.

"Co jste našli?" nedočkavě se zeptal Beldrag a sklonil meč, který vytasil hned, jak zaslechl blížící se kroky.

"Sledovali jsme stopy až na severní konec rokliny," zabručel Velemir. "Najednou končí před strmou skalní stěnou. Jako by těm avarským zkurvysynům z ničeho nic narostla křídla a oni odletěli i s koňmi."

Mocnogorovi se na rozdíl od mohutného Borina oválné tváře vlnily ve spokojeném úsměvu. "Máš pravdu, Velemire. Je to černokněžnictví. Ale jezdcí neodletěli. Prostě jeli dál."

"Cože?" nakrčil Beldrag čelo pokryté drobnými šupinami.

"Ta skála je jen iluze. Vidina určená pro oči nevítaných hostů. Přímo z ní sálala kouzla. Nepochybuju o tom, že ve skutečnosti je ve skále otvor. Přátelé," rozhlédl se po tvářích okolostojících mužů, "našli jsme vchod do Kirtu."

Mezi Boriny a žoldnéři to zahučelo, někdo dokonce pohotově otevřel měch s vínem, aby to zapili.

"Ta kouzla jsou však tak mocná," pokračoval Mocnogor zamýšleně, "že je to pravděpodobně iluze nejvyšší úrovně..."

"Nemůžeš mluvit lidskou řečí?" zavrčel dragan.

"Chci tím říct, že je to skála i na dotek. Ochranný štít jeskyně vytvořil Jugur - a Jugur byl na tyhle věci mistr. Jednou pomocí kouzelné vidiny ztrojnásobil počet stanů v avarském táboře a nepřítel si potom myslel, že stojí proti o dost početnějšímu vojsku a dal se ústup..."

"Mluv k věci!"

Čaroděj pozvedl ruku, aby netrpělivého Beldraga utišil. "Chci říct, že nebude jednoduché otevřít přístup do podzemí..."

"Co?" štěkl dragan a popadl mága pod krkem. "Trmáceli jsme se sem jenom proto, že se spoléháme na tvé schopnosti, a ty teď řekneš, že se do toho prašivého brlohu nedá dostat?"

"Řekl jsem," Mocnogor pevně sevřel žoldnéřovo zápěstí a odtrhl jeho ruku od svého roucha, "že to nebude tak jednoduché, ne že to je nemožné. Potřebuju nějaký čas, abych soustředil dostatek síly..."

"Nějaký čas? Kolik přesně? Začíná se stmívat, myslel jsem, že zaútočíme ještě dnes v noci!"

"Žádný strach, zaútočíme. Do půlnoci to zvládnu. Nesmíme to uspěchat. Krkavců je pořád dost na to, aby nám pořádně zavařili. Naší jedinou šancí je využít moment překvapení. Nejlepší by bylo zastihnout tu smečku ve spánku. A všechno se musí podařit na první pokus, jinak je po nás. Kouzlo, kterým otevřu vchod, bude muset být bleskurychlé, protože jakmile se má magie dotkne štítu, Avaři to okamžitě zjistí..."

"Jak?"

"Přínejmenším Jugurův učeň určitě vycítí přítomnost cizích kouzel. Takže můj úder na štít musí být razantní a musí zničit iluzi dřív, než se uvnitř strhne poplach. Vy zaútočíte vzápětí - rychle a ničivě."

"To už nech na nás," vycenil Beldrag špičaté zuby. "Když už budeme uvnitř, rozsekáme jim zadky na kusy dřív, než je stihnou vytáhnout zpod peřin."

Představa Avarských bojovníků spících pod peřinami zvedla mezi muži bouři divokého smíchu.

Jen se řehtejte, pitomci, pomyslel si Velemir, stojící stranou ostatních. Obchází vás Morena a určitě ji těší, že ji vítáte tak vesele.

Pozvedl sekeru a zamyšleně natočil vyleštěné ostří do posledních zbytků světla, pronikajících hustým porostem. Lesklo se jako střípek ledu.

Otevřel oči. Nebylo to pomalé, ospalé rozlepení víček, spojené s rozpomínáním na místo, určováním času a oddělováním snů od skutečnosti. Procítl náhle a okamžitě byl bdělý a zorientovaný. Zprudka se posadil. Smysly měl neuvěřitelně ostré, všechno vnímal tak intenzivně, až měl pocit, že dosud jen tápal v šeru. Jasně slyšel šum větru v korunách stromů a hučení nedaleké řeky. I přes přicházející soumrak zřetelně rozeznával ostré obrysy okolních stromů a keřů, hned poznal Mirenu klečící zády k němu u ohně i Goryvlada ležícího opodál a zabývajícího se velkou krvavou kostí. Cítil až mučivě příjemnou vůni, o které věděl nejen to, že pochází z pečeného masa, ale bezpečně poznal i to, že jde o koninu.

»Je to jako probudit se po pořádné pitce, co? Celý tvůj dosavadní život je jako rozmazaná šmouha.«

Obrátil pohled ke Goryvladovi. Vlk vzhlédl od koňské kosti a díval se na něj s až znepokojivě rozumným výrazem v očích.

"Konečně," ohlédla se Mirena. "Už jsem myslela, že se neprobudíš. Spal jsi jako zabítý..."

Zarazila se, když spatřila Roganův křivý úsměv a snažila se to zamluvit: "Jak se cítíš?"

Bez jakékoli námahy vstal a jistým krokem přešel k ohništi. Pod kůží se mu vlnily svaly jako uvěznění hadi. "Mohl bych vytrhávat stromy z kořenů a drtit skály čelistmi," odvětil.

"Tak to je asi první případ, co smrt někomu viditelně prospěla," ušklíbla se vědma.

"Poslouchej, nechceš se obléct? Ty tvé hadry už dávno uschly. Jsou samá díra, ale přece jen..." Snažila se mu dívat do obličeje.

Rogan narozdíl od ní necítil rozpaky, svou nahotu jako by ani nevnímal. Přesto poslechl a natáhl si halenu. Dřepl si k ohni a lesknoucím se očima sledoval maso, tiše syčící nad plameny.

"Takže Černovirův syn, hm?" nadhodila Mirena. "Černokněžník ze svatyně Krvavého ohně... Do prdele, všechno mi to připadá jako písňě nějakého pitomého igrice, o tvém návratu z Návů ani nemluvě. Ale něco ti povím. Věřím tomu. Ano, věřím. Vlastně to hodně věcí vysvětluje."

Rogan se tázavě podíval na vlka.

»Měli jsme spoustu času, když jsi spal, a tak jsem naší přítelkyni pár věcí vysvětlil. Sice jí do toho nic není, ale tak pěkně se o tebe postarala, že jsem jí něco musel...«

"Promluvíme si o tom později," přerušil ho Rogan netrpělivě a chopil se rožně. "Teď se potřebuju najíst. Mám takový hlad, že bych sežral i... koně."

"Počkej, ještě to není dopečené..." začala Mirena, jenže to už Rogan nedočkavě trhal zuby napůl syrové maso a ve velkých kusech ho polykal.

"Pomaleji, uškodí ti..."

»Neuškodí.« Goryvlad se zvedl a přešel blíž k ohni. »Jestli sis náhodou nevšimla, jeho tělesná schránka je teď mimořádně odolná. A také v mnoha směrech lépe vybavená než tělo obyčejného smrtelníka...«

Černý vlk se náhle vymrštil a vyceněné zuby sekly po Roganově krku. Čemokněžník nezměnil polohu, dokonce se na Goryvlada ani nepodíval, jen jeho pravačka vystřelila proti dravci a neomylně ho popadla pod hrdlem.

»Například bleskurychlý postřeh.« Vlk zahrabal tlapami ve vzduchu, zachrčel a vyplázl jazyk. »A pozoruhodná síla. Ech, mohl bys mě pustit, kamaráde? To byla jen taková zkouška...«

Rogan poslechl a dál se věnoval jídlu.

"Výborně," řekla Mirena, na kterou to rozhodně udělalo dojem. "Tvé schopnosti se nám v Kirtu určitě budou hodit."

To černokněžníka zaujalo. Sice nepřestal zuby trhat syrové maso, ale obrátil k vědmě pohled.

"Naše dohoda přece pořád platí, ne?" zeptala se. "Tvá je pomsta, můj avarský poklad."

Rychle rozžvýkal sousto a přikývl. "Jistě. Dohodu je potřeba dodržet."

»Nerad se vám do toho míchám,« promluvil jim Goryvlad do mysli, »ale pokud vím, tvá poslední návštěva v Kirtu nedopadla nijak slavně...«

"O důvod víc k odvetě. Dokázal bys najít svatyni?"

»Co je to za otázku? Našel jsem cestu z Návu do světa smrtelníků, najdu i nějaké všivě avarské doupe.«

"Má pravdu," přitakala Mirena. "Nebude těžké najít Kirt. Ta řeka, která přinesla tvé tělo," kývla hlavou směrem, odkud zaznívalo hučení vody, "pramení ve skalách na severovýchodu. Prý jsou tam jeskyně."

"Jasně. Řeka protéká propastí v podzemí krkavčího hnízda..."

"Myslela jsem si to. Napadlo mě, že bychom mohli najít místo, kde řeka vyvěrá z jeskyně, a zkusit se tamtudy dostat dovnitř."

"To se mi nezdá. Určitě je tam hodně silný proud. A i kdybychom se nějak dostali do jeskyně, bude nám to k ničemu. Propast, jejímž dnem řeka protéká, je příliš hluboká a stěny jsou strmé. Nahoru se nevyškrábeme. To bychom museli umět létat... Co je?"

Mirenina tvář zazářila širokým úsměvem. "Létat, říkáš? To možná nebude zase takový problém."

Vědma vstala a šla ke stromu na kraji tábořiště.

»Ach ne!« zaskučel Goryvlad. »To je šílenství, Voso!«

Mirena se chopila něčeho, co bylo až do této chvíle opřeno ve stínu stromu. Rogan nechápavě hleděl na křivou černou hůl, na konci rozvětvenou do mnoha tenkých výhonků.

"Co to je? Chystáš se zamést Kirt?"

"Není to koště, jen to tak vypadá. Patřilo to ježibabě. Podívej." Mirena obrátila věc do vodorovné polohy a pustila ji. Koště o několik palců pokleslo, ale potom se zastavilo ve vzduchu. Rogan zvedl obočí.

"Hmmm... Myslíš to vážně?"

"Smrtelně."

»Jestli někoho zajímá můj názor, podle mě je to dost hloupý nápad. Na tom pahýlu si můžete tak akorát zlámat vaz a říkám vám - já už z Návu víckrát nikoho vytahovat nebudu...«

..Dokážeš to ovládat?" nevsímal si ho Rogan.

"Jsem snad nějaká čarodějnice, ne?"

"Unese to dva lidi?"

"Jsem o tom přesvědčená. Já jsem se na tom cítila jako pírkó."

»To tedy ano. Měl jsi ji vidět, co na té věci vyváděla. Jako malé děcko...«

"Nemáme času nazbyt," zdůraznila vědma, upřeně hledíc Roganovi do očí. "Máme šanci do Kirtu vniknout ještě dnes v noci, tak ji využijme. Musíme předběhnout Mocnogora."

"Mocnogor?" dumal Rogan, pomalu žvýkáje koňské maso. "Není to jeden z těch čarodějů od Vukmaru?"

"Je. I on hledá svatyni. Velí smečce nájemných zabijáků, toužících po avarském pokladu. Je docela možné, že už se jim podařilo najít vchod do podzemí. Možná už dnes v noci spolu s Velemirem a hrstkou Borinů zaútočí na Kirt. My se musíme do jeskyní dostat dřív a vyfouknout jim kořist i možnost pozabíjet Krvavé psy."

"Nebylo by rozumnější se s nimi spojit? Už neplatí, že zaútočit na Kirt ve dvojici je sebevražda?"

"Po bitvě v Dlouhé Louce zůstalo Burgutovi maximálně patnáct bojeschopných mužů. To zvládneme, Rogane. Z tebe je teď chodící přírodní živel, mně pulzuje v žilách čerstvá magická síla. Navíc máme na své straně moment překvapení. Zaútočíme na nechráněné místo Kirtu, na jeho slabinu..."

Ztichla, protože se jí opět zdálo, že hluboko v temnotě Roganových očí probleskly krvavě červené plameny. "Nemusíš mě přesvědčovat, Voso," usmál se zlověstně. "Už jsem se rozhodl."

Kapitola devatenáctá

Černé šípy smrti

Oblohou putovaly potrhané mraky a občas zakryly ubývající měsíc. Vítr pozvolna ustával. Na vrcholcích kopců ještě koruny stromů vytrvale šuměly, ale tady, na dně úzké rozsedliny, už panovalo téměř úplné ticho.

Dvacítko ozbrojených mužů se krčila v borovém houští na úpatí skal. Velemirem vedení Borinové na jedné straně stezky, Beldrag a jeho kumpáni na druhé. Několik desítek kroků před nimi se černala začarovaná skála. Hleděli na ni, jako by se vůlí snažili posilnit Mocnogorova kouzla. Mág klečel na kraji porostu, oběma rukama svíral žezlo a s tváří otočenou ke skále soustřeďoval sílu.

Velemir dřepěl vedle mechem zarostlého balvanu a potěžkával v ruce masivní sekeru. I přes chmury, které mu zastíraly mysl, si pod nosem pobrukoval melodii staré písně. Pocházela snad ještě z časů, kdy král Sámó ve Vogastohradu hrdinsky čelil nájezdníkům od francké hranice:

"Jen vpřed, chrabří bohatýři,
černý šíp už na vás míří,
černá střela smrti čeká,
by proklála hruď vojáka..."

"Připravte se," promluvil Mocnogor tlumeně a pomalu vstal. Kolem vyřezávané hadí hlavy se začala šířit zelenavá záře.

Borinové i Beldragova tlupa zoztražitěli jako šelmy, které po dlouhém vyčkávání konečně zavětrily kořist. Velemir zahýbal prsty na kůži omotané násadě sekery, aby získal lepší úchyt.

"Teď!" zvolal Mocnogor podivně změněným hlasem a záře kolem žezla mocně zapulzovala.

"Vpřed!" švihl Velemir sekerou.

Vyrazili.

Běželi po vlastních, koně nechali v lese před vstupem do rokliny. Dva mnohohlavé stíny se vyvalily z temnoty mezi stromy a slily se na stezce, vyšlapané avarskými koňmi. Pod nohama jim šustila suchá tráva, ocel tiše zvonila, z nozder se dral zrychlený dech.

Rychle se blížili ke skále.

Velemir se snažil vytěsnit z mysli tu starou odrhovačku, ale nešlo to. Ozvěna zpěvu dávnověkých válečníků mu bez ustání šuměla v hlavě:

"Ruce bílé luk ten drží,
vrhni se jim do náručí,
života svého nelituj,
s Morenou si zatancuj..."

Pod nohama jim zaskřípalo kamení na úpatí skály. A skalní stěna byla pořád celistvá. Měsíc zase zmizel za mraky a všechno pohltila tma.

"Konečně," odvrátil se Mocný od Kelgarovy modly a pohlédl z vrcholku skaliska dolů, k černému východu z jeskyní. Oči mu zářily přímo dětinským nadšením, jako by byl zase obyčejným desetiletým chlapcem, který se raduje z nějaké nové hračky. "Už mě skoro omrzelo vyčkávat. Připravte se. Brzy to vypukne."

Burgut pokynul bojovníkům, rozestaveným podél hrany útesu. Pozvedli luky, vložili šípy do tětiv a čekali. Jejich oči, civící z mrtvolně bledých tváří, byly nehybné a černé jako smrt.

Nepodaří se to, Perunovy koule, nepodaří! skučel Velemir v duchu. Všichni tady chcípeme...

Beldraga v čele skupiny už dělilo od skály sotva sedm kroků. Začínal zpomalovat. I jeho se zmocnily pochybnosti.

Najednou se jim do zad opřel podivný vítr a vmetl jim vlasy do tváří. Jako odpověď na ten závan skálu najednou obestřel bělostný přísvit. V tu chvíli se z nicoty zhmotnily zelenavě zářící proudy síly a jako velký mnohohlavý had se zakously do magického štítu. Vzápětí se to všechno slilo a rozprsklo v záplavě jasného světla. Poryv čarodějné moci tentokrát udeřil do mužů zepředu.

Nenechali se zastavit.

Ve skále zívala zubatá díra. Za ní hořel oheň avarské hlídky. Beldrag se s mečem nad hlavou vrátil do jeskyně. Velemir se držel těsně za ním. Sílící křik válečníků, řinčení zbroje a dusot běžících nohou v ozvěnách naplnily rozlehlou kamennou síň.

Prázdnou kamennou síň.

Velemir se v běhu bleskově rozhlédl. Nikde ani noha. Kolem vládla neproniknutelná temnota. Jen oni právě vběhli do kruhu světla kolem ohniště, ze kterého vysoko šlehalý plameny.

I Beldragovi to došlo.

"Je to past!" zasípal.

"Utíkej dál!" zařval na něj Velemir. "Nezastavujte se, chlapi!"

V té chvíli se temnota u hrbolatých stěn jeskyně proměnila v černý bouřkový mrak, ze kterého začala pršet smrt.

Šípy syčely jako podrážděné zmije. Zabodávaly se do štítů, jiskřily na skalách. Několik ostrých hrotů prorazilo šaty, kůži i svaly, Potrhalo vnitřnosti, roztříštilo kosti. Do odhodlaného křiku se zamíchal řev plný hněvu a bolesti.

Družina se však hnala dál jako povodeň, kterou nemůže zastavit malá proutěná hráz. Sekery, meče a ostnaté kyje doslova rozmetaly šik lukostřelců ve vchodu do úzkého tunelu. Chodba přivedla Beldraga a Velemira na rozcestí. Neměli však na výběr - tunel vlevo byl zavalený. Zřejmě k tomu došlo teprve nedávno, během příprav na útok - Avaři chtěli donutit útočníky, aby se drželi jednoho směru.

"Budou tam na nás čekat!" zakřičel Beldrag přes rameno.

"Nemáme se kam vrátit!" zaduněl Velemir.

Rozběhli se mírně stoupající chodbou vpravo. Borinové a žoldnéři dusali za nimi. Dvacet párů očí blikalo ve tmě mezi nepravidelně rozmístěnými loučemi, jako by pach první krve probudil v mužích vlčí duše.

Mocnogor ležel v kapradí a chrčivě vdechoval vůni borového jehličí. Po magickém úderu omdlel a chvíli nevěděl o světě, ale naštěstí se mu vědomí rychle vrátilo. Takhle zničeně se naposledy cítil po čarodějnickém souboji u Vukmaru. Věděl, že teď nejmíň den nebo dva nedokáže udělat ani to nejjednodušší kouzlo.

Najednou zaslechl skřípání kamení pod rychle se pohybujícím chodidly. Horko těžko se nadzvedl na loktech, zaostřil zrak, zapátral po zdroji onoho zvuku. A strnul.

Z otvoru na úpatí skály vyběhli tři Avaři s loučemi v rukou. Pohybovali se podél houštin na úpatí skal a bedlivě je prohledávali. Pochodně drželi vysoko nad hlavami, aby je neoslepovaly. Očividně něco hledali.

U Velesových rohů! zaklel Mocnogor v duchu. Nemusel hádat, co se snaží najít. Opřel se o žezlo, ještě stále rozžhavené a na několika místech ožehlé a kouřící, a s námahou se vyškrábal na nohy.

Jeden z Krvavých psů vykřikl a ukázal přímo na něj. Avaři se začal překřikovat a rozběhli se k Mocnogorovi. Světlo plamenů zatančilo mezi stromy a dopadlo na jeho bledou tvář s chvějícím se podbradkem.

Otočil se tak rychle, jak za daných okolností a vzhledem ke svým tělesným rozměrům dokázal, a rozběhl se do lesa.

Útočníci před sebou zaslechli temné dunění. Tunel ústil do další rozlehlé jeskyně.

Velemir jediným bleskovým pohledem zaregistroval velké ohniště uprostřed, dřevěné lavice a dlouhý žlab, podél něhož stáli uvázaní koně - tady Krvaví psi přebývali. Otvorem vysoko ve stropě padal do síně malý vodopád - odtud ten dunivý zvuk.

Jakmile se vyhrnuli z chodby, štít na Beldragově levačce se otrásl pod nárazem dvou šípů. Velemir se přikrčil. Střela určená jeho hrudi mu narazila do ramene a odtrhla z koženého kabátce bronzovou lamelu. Zaklel a švihl pohledem do směru, odkud šíp přiletěl. Jeden ze střelců se skrýval ve stínu hranatého balvanu. Velemir se rozběhl proti němu. Avar bleskově přiložil k těživě druhý šíp. Mohutný Borin zařval jako tur a rozmáchl se sekerou. Střelec pustil tětivu. Velemir instinktivně trhl hlavou na stranu. Šíp ho zasáhl do obličeje, ale sklouzl po lící kosti, rozsekl kůži až k uchu a odbušel do tmy. Velemir se zapotácel, ale nezpomalil. Přiskočil k Avarovi právě ve chvíli, kdy ten opět sáhl do toulce. Vší silou ho sekl ze strany do vyholené hlavy. Temeno vylétlo do vzduchu, točice kolem sebe copem černých vlasů. Popraskaný balvan znečistily chuchvalce mozku v krvavé omáčce.

Velemirovi se z rozseklého obličeje valila krev a měnila vousy v mokré černé slepence. Ohlédl se.

Boj byl krátký a zuřivý. Borinové a žoldnéři se za cenu ztráty dalších dvou mužů vypořádali s lukostřelci a valili se dál. Beldrag se právě vnořil do černé pukliny ve stěně pod vodopádem.

Velemir se rychle připojil k rozběsněné smečce. Ve světle plamenů, šlehajících z ohniště ve středu jeskyně, vodopád zářil jako proud dutého zlata.

Doháněli ho. Zavalitý čaroděj se potácel roklinou, zakopával o vyčnívající kořeny a husté spleti ostružin, pichlavé větve borovic ho šlehaly do tváře. Hulákání Avarů se v ozvěnách odráželo od strmých stěn rozsedliny. Štvali ho před sebou jako divoké zvíře.

Muselo to přijít. V jednu chvíli v temnotě špatně došlápl, upadl, narazil si koleno o osaměle trčící kámen a s přidušeným zasténáním se zřítíl do suché trávy. Žezlo mu vypadlo z prstů.

Už se ani nenamáhal vstát. Raz dva byli u něj a se smíchem ho obestoupili. Přimhouřil oči do světla jasně planoucích loučí.

Najednou se někde za Mocnogorem ozvalo vrčení. Temné, hrdelní, strašidelné. Smích okamžitě ustal. Avaři sáhli po zbraních. Hleděli na něco za čarodějem a krev se jim vytratila z tváří.

Před Mocnogorovým očima se mihl černý stín a jeden z Avarů mu jednoduše zmizel ze zorného pole.

Velemir teď běžel skoro na konci družiny, takže když se po schodech dostal do další kamenné síně, bylo tam už po boji. Letmo zahlédl Borina se šípem v hrudi a dva na kousky rozsekané Avary. Běžel dál.

Dírou v zadní stěně jeskyně skučel vítr. Družina vyběhla otvorem do nestálého měsíčního světla. Cesta se před nimi příkře zvedala až k úpatí kamenného schodiště, vysekaného do stěny mohutné skály. Pohlédli nahoru. Na temeni skaliska plály ohně. A na pozadí kouře, prosvětleného mihotavou září plamenů, se černal šik nehybných postav.

"Do prdele, jsou tady další!" zaklel Beldrag. "Je jich dvakrát víc, než jsme si mysleli!"

"Museli oživit mrtvé z Dlouhé Louky," procedil Velemir skrz zuby. Přimhouřil oči. I přes velkou vzdálenost rozeznával v rukou každé siluety napnutý luk.

"Pozor!" vykřikl.

Zkáza měla podobu svištících železných hrotů a Morena zpívala na chvějících se opeřeních šípů.

Silné tesáky vytrhly z Avarova hrdla tak velký kus, že mu skoro oddělily hlavu od těla. Krev postříkala černou srstí lemovanou tlamu. Nelítostný zabiják vypustil krvavý chuchvalec ze zubů a obrátil pohled ke druhému Avarovi. Z hrdla se mu opět vydralo hrůzostrašné vrčení. Avar odhodil louč a tasil meč.

Dravec skočil. Muž švihl zbraní, ale nebyl dost rychlý. Tesáky se zařaly do dopadajícího předloktí jako lovecká železa. Meč vypadl Avarovi z prstů. Šelma strhla oběť na zem. Zapraštěly kosti a Krvavý pes náhle ztichl.

Jeden ze šípů škrábl Velemira do ramene a hrot se ve spršce zářivých úlomků rozprskl o skálu u jeho nohy. Žoldněř vedle něj tolik štěstí neměl. Šíp mu vlétl přímo do křičících úst a vyběhl mu ze zátylku. Muž se s dávivým zvukem svalil dozadu, ale Velemir ho

nenechal dopadnout - popadl ho za oděv na zádech a použil ho jako štít. Do těla se s citelnými nárazy zabodlo několik šípů. Žoldněř aspoň přestal mlátit rukama a nohama. "Ústup!" Drže mrtvolu proti skále, odkud na družinu hustě pršely šípy, Velemir ustupoval zpátky k východu z jeskyně. "Rychle dovnitř!"

Borinové a Beldragovi kumpáni se snažili utéct z dosahu smrtícího krupobití. Křičeli, naráželi do sebe, zakopávali, padali. Šípy mezi nimi způsobily hotový masakr.

Jen co se ocitl zpátky v jeskyni, Velemir odhodil šípy prošpikovanou mrtvolu. Podíval se ven a zaťal zuby.

Na cestě před otvorem se válelo nejmní sedm raněných a umírajících. Sténali, vyli, váleli se v kalužích rychle houstnoucí krve. Vítr donesl k Velemirovi smrad prostřelených vnitřností. Déšť šípů neustával. Hroty jiskřily na kamení a zběsile probodávaly končetiny břicha, hrudní koše a lebky těch, kteří se nestačili včas dostat do bezpečí. Jeden z Borinů, kterému šíp roztříštil koleno, se s křikem plazil směrem k jeskyni. Další střela mu probodla záda. Zařval a natáhl před sebe ruku v zoufalé prosbě o pomoc. Jiný Borin, sotva sedmnáctiletý mladíček, to nevydržel a vyklonil se z otvoru, aby se ho pokusil zachránit.

"Ne!" vykřikl Velemir, ale už bylo pozdě.

Ve chvíli, kdy chlapec sevřel ruku plazícího se nešťastníka, se mu do temene se slyšitelným prasknutím lebky zabodl šíp. Padl na zem jako úderem obětní sekery skolený býk. Raněný muž zoufale zavyl. Vzápětí ho umlčely dva šípy, které se mu zapíchly do zad. Pak déšť smrti konečně ustal.

Poslední Avar se obrátil na útěk. Neměl šanci. Vzduchem opět prolétlo černé tělo. Mocnogor zaslechl výkřik a zvuk tvrdého pádu. Snažil se vyhrabat na nohy, podpíraje se žezlem. Naražené koleno bolelo jako čert.

"Neee!"

Chtě nechtě se ohlédl. Ve světle ležících loučí spatřil Avara, jak se plazí po břiše, bezmocně šátrajícíma rukama rozhrnuje trávu a zoufale ječí. Obrovský vlk mu skočil předníma nohama na záda a přirazil ho k zemi. Tráva ztlumila mužův řev. Černý přízrak sevřel v tlamě jeho vaz. Vystříkla krev. Avar se zasmíal. Mocnogor odvrátil pohled.

Krční obratle pronikavě zapraskaly a všechno najednou utichlo.

Mocnogor věděl, že nemá naději uniknout. Byl na pokraji sil, nohy ho neposlouchaly. Otočil se k přízraku čelem a natáhl žezlo.

Vlk vzhlédl. Ze slepených, vlhkostí se lesknoucích chlupů kolem tlamy mu odkapávaly tmavé krůpěje. Oči mu rudě zářily.

Zbylo jich sedm, tři Borinové a čtyři žoldněři, z toho dva ranění jeden měl šípem propíchnuté stehno, druhému zakřivená avarská čepel nechala na žebrech krvácející šrám. Beldrag a Velemir utrpěli jen škrábance.

Ještě lapali po dechu, když k nim z vrcholu skály dolétl pohrdavý, zlomyslný smích.

Vyměnili si překvapené pohledy.

Byl to hlas dítěte.

"Slyšíte mě, vy všiví smradi?! Jste ještě hloupější, než jsem si myslel. To jste si vážně mysleli, že nás překvapíte? Že můžete dobýt Kelgarovu svatyni? Vy musíte mít místo mozků kozí bobky. Věděl jsem o vás, už když jste se utábořili u ústí rokliny! Vlezli jste Smrti rovnou mezi čelisti!"

Beldrag zavrčel jako pes, přistoupil k otvoru a zuřivě zakřičel do temnoty. "Vy šikmooké špíny! Jste v pasti! Je nás pořád dost, abychom vás pobili, ať už jste živí, nebo jenom plesnivě chodící mrtvoly!"

Dětský smích zněl ještě odporněji.

"Vy se opovažujete vyhrožovat nám, ha, ha?!" naplňoval chlapecký hlas propast ozvěnami. "To vy byste si při představě toho, co vás čeká, měli nadělat do kalhot! To vaše duše se rozpadnou jako červy prolezlé shnilé maso, vy budete slintat a blábolit, když v hrůze před Kelgarem přijdete o rozum! Vy budete vřiskat, až z toho vám samotným zalehne v uších!"

mlčeli a krváceli.

Chlapec ve zlatem vyšíváném kaftanu odstoupil od okraje útesu a obrátil se tváří k obětišti. Burgutovi se zdálo, že jeho úsměv je den ode dne odpornější.

"Hlasy bolesti a strachu mi vždycky naplní žíly novou silou," zachechtal se spokojeně.

"Bylo to jednodušší, než jsem čekal. Přezilo jich jenom pár. Už nás nemůžou ohrozit."

"Mám dolů poslat černooké, aby to s nimi skoncovali?" zeptal se Burgut.

"Později." Vládce Kirtu vzhlédl na neklidnou oblohu, pak sklonil pohled ke středu široké prohlubně. Odporná černá modla, nahoře ověšená pomalovanými koňskými lebkami, jako by na něco čekala. Chlapcovy oči se rozzářily v představě dalšího nelidského ukrutenství. "Nastal čas, abychom utišili Kelgarův hlad. Bajtare," pohlédl na mladého bojovníka, "vezmi si pět černookých a přiveďte z podzemí všechny zajatce. Dnes uchystáme temnému vládci skutečně bohatou hostinu!"

»Co chceš dělat s tím klackem?«

Mocnogor zdřevěněl. To se mu určitě jen zdálo...

»Tak dost! Už mě to unavuje, jak si všichni myslí, že blouzní, když poprvé zaslechnou v hlavě můj hlas. Nemůžeme tuhle část vynechat a přejít rovnou k věci? Mlčíš, asi souhlasíš. Výborně. Takže - teď se se mnou vrátíš do Kirtu.«

Mocnogor si řekl, že se nebude ničemu divit. Tohle je určitě jen nějaká šílená vidina, jen sen, kterému se musí poddat a přistoupit na jeho pravidla.

"Do Kirtu?" zachrčel. "To je nesmysl. Učiněná sebevražda. Myslel jsem si, že je možné překvapivě zaútočit na jeskyně, ale mýlil jsem se. Vycítili nás. Věděli, že chystáme útok. Už na nás čekali..."

»To je špatné. Ale i tak tě potřebuji tam uvnitř. A nemám čas se s tebou dohadovat. Hni sebou, jestli nechceš skončit jako ti tři hovniválové!«

Vlk si významně olízl ze zubů avarskou krev. Vzápětí Mocnogor překvapil sám sebe tím, jak rychle tohle záhadné zjevení poslechl. Potácel se po stezce a vystrašeně se ohlížel.

Dravec ho následoval a nespouštěl z něj oči.

"Oč ti vlastně jde?"

»Chci definitivně skoncovat s Jugurem.«

"To máme stejný cíl. Jenže já teď nemám dost síly ani na to, abych zapálil vlastní prd..."

»Ó ne, to se mýlíš. Magie máš v sobě pořád habaděj, jen mozek a vůle jsou příliš unaveny na to, aby ji dokázaly probudit a použít. O to se postarám, žádný strach. Budeme tvou moc potřebovat. «

"My?"

»Já, Rogan a Mirena. Nejsem si jistý, jestli to bude na Jugura stačit. A ty jsi nad ním už jednou zvítězil. Mohl bys být užitečný.« Mocnogor spolkl další otázky a přidal do kroku.

Kapitola dvacátá Démoni z propasti

Podzemní řeka někde hluboko pod nimi hučela svou ponurou píseň. Bajtar se snažil nedívat dolů. Nebylo to poprvé, co vstoupil na nejistý most nad propastí, ale pohled do zdánlivě bezdné temnoty mu pořád naháněl husí kůži. Bylo to jako dívat se do černého chřtánu Smrti. Už aby byl na druhé straně.

Za ním kráčelo v pravidelných rozestupech pět nemrtvých a na provazech mezi sebou vedli spoutané zajatce. Když vytahovali pokrm pro Kelgara z kobky, Borinové vedení tou mladou divoženkou se bránili zuby nehty. Než se Krvavým psům podařilo je zneškodnit a svázat jim ruce, museli zlomit několik kostí a vymlátit pár zubů. Mocného jistě potěší, že jejich vůle ještě není zlomená - Kelgarovi nechutnaly odevzdané a slabé oběti - ale převádět tu vzdorující a hemžící se havěť přes rozkymácenou lávku bylo pekelně nebezpečné. Bajtar zaťal zuby a přidal do kroku. Když konečně ucítil pod nohama pevnou skálu, syčivě si vydechl. Otočil se, aby viděl, jak si vedou při přechodu ostatní. Hořící pochodeň zvedl vysoko nad hlavu.

Dva černooci už byli na lávce, vedouce mezi sebou zajatce. Další tři vyčkávali v ústí chodby na druhé straně propasti.

Najednou odněkud ze středu mostu vzlétl výkřik. Lávka se otřásla, provazy zavržaly, desky zapraskaly. Bajtar ztuhl. Věděl, že je zle. A to byl jenom začátek.

"Vladyně!" zoufale zachrčel mladý Borin, kráčející za Krasou.

Dívka se bleskově otočila. Mladík krvácel z otevřené zlomeniny na levém předloktí. Ztráta krve ho oslabil, nad černou hlubinou se mu zatočila hlava a jen tak tak se stihl zachytit provazu nad lávkou. Avar za ním netrpělivě zavrčel a kopancem srazil mladíka na prkna mostu. Nebýt Krasy, která ho pohotově zachytila, raněný Borin by se propadl do prázdna. Vladyně vrhla na Avara vzteklý pohled. To byla poslední zbraň, která jí zůstala.

Odpověď jí byl ledový chlad, sálající z mrtvých černých očí. Avar opět temně zavrčel a rozehnal se loučí, kterou svíral v ruce.

Krasu najednou ovládl pocit, že se na chvíli zastavil čas. Všechno ztichlo, nemrtvý ztuhl s pochodní nad hlavu, slina odkapávající z jeho úst zůstala viset ve vzduchu.

A v tom kratičkém okamžiku se Krasiným mozkem přehnal obrazy všech hrůz z uplynulých dvou dní. Nevýslovným utrpením znetvořené tváře rozpáraných

Dlouholoučanů, umírající Borinové při krveproliti na palisádě, vytřeštěné Hrozdanovy oči tváří v tvář Moreně, zlomení a zubožení zajatci ve smradlavé podzemní kobce...

Najednou pochopila, že ji čeká stejný osud. A zároveň si uvědomila, že má na výběr. Byla zhruba v polovině mostu. Dole pod ní se černala nedozírná hloubka... Vycenila zuby v návalu šíleného veselí. Ne, neskočí do náruče Moreny sama. To by ji ani nenapadlo.

Jeden Avar už přešel na druhou stranu, ale další dva se nacházeli na lávce a třetí právě kladl nohu na prkna u hrany útesu. Kolik z nich stihne vzít s sebou?

"Vy špíny!"

Čas se opět rozběhl a louče se mihla tmou, táhnouc za sebou ohnivý chvost. Krasa se zprudka narovнала, odrazila pochodeň spoutanými předloktími a ze všech sil praštila Avara sevřenými pěstmi do obličeje. Nemrtvý nesrozumitelně vykřikl, zapotácel se a zamával rukama ve snaze udržet rovnováhu. Louče mu vypadla z prstů - jak padala, její světlo rychle klouzalo po nerovných stěnách rokliny. Lávka se nebezpečně zakymácela a zavržala. Borinové na mostě padali na kolena a břicha, křičeli a zatínali prsty do prken a

lan. Hrůza polila Bajtara jako proud ledové vody. "Na co čekáš?!" zakřičel na prvního nemrtvého, který už byl skoro u něj. "Zabij tu čubku!"

Černooký se otočil a pohotově strhl z ramene luk. Krasa kopla potácejícího se Avara do rozkroku. Nemrtvého to doslova vystřelilo do prázdnoty. Jeho řev naplnil propast sérií ozvěn, rychle přehlušených hukotem divokého proudu tam dole.

"Tak pojd'te, hovnožrouti!" křičela mladá paní rodu, snažíc se udržet na rozkročených nohou. Ve tváři měla nepřítelny výraz člověka, který ví, že už nemá co ztratit. "Kdo si chce se mnou zalítat?" Nemrtvý u Bajtara vložil do luku šíp a napjal tětívu. V tu chvíli temnota pod mostem ožila.

Bajtar vypouklil oči jako ropucha pod kolem vozu. Muž s lukem i ostatní nemrtví zdřevněli překvapením. Borinové zatajili dech. I Krasa ztichla a zůstala stát s otevřenými ústy. Z podzemí vzlétli dva démoni.

Bajtar zjistil, že se všechno děje příliš rychle na to, aby to stihl vnímat. Něco se vynořilo z temnoty pod mostem - jeho mozek odmítl přijmout obraz dvou postav sedících na nějakém křivém klacku s metlou suchých větví na konci. Vzápětí něco zavířilo vzduchem a tři kroky před ním doskočila na kraj útesu temná silueta. Nemrtvý s lukem proti ní pohotově obrátil zbraň. Stín však zaútočil rychle jako zmiže. Bajtar zaslechl jen přidušený sten a suché zaprašění.

Luk zachrastil na skále a nemrtvý padl na kolena se šípem zaraženým v oku.

Bajtar si přehodil louč do levačky a tasil meč, dlouhý rovný sax, ukořistěný zabitému Bavorovi někde u Dunaje. U klečícího lukostřelce stál muž v roztrhaném černém oděvu. V matném světle loučí se strašidelně bělala vyzáblá tvář olepená mokřými havraními vlasy.

Vypadal, jako by právě vylezl z hrobu.

Vzápětí muž zmizel, Bajtar zahlédl jen jakousi temnou šmouhu a potom náhle ta bledá tvář na něj úplně zblízka vycenila zuby. Vylekaně o krok ucouvl a ohnal se mečem.

V polovině úderu jeho ruku něco zastavilo, něco pevného jako kus skály.

Tělo mu zasáhl výbuch bolesti. Zaslechl křik, ze kterého mu zalehlo v uších.

Ten křik vycházel z jeho vlastního hrdla.

Bajtar stál v předklonu a lapal po dechu. Otevřel oči. Ruka mu bezvládně visela podél těla, zlomená na druhou stranu v loketním kloubu. Upadlá louče skomírala na zemi. Vzhlédl.

Černý přízrak se pořád usmíval. A jak by ne. V ruce držel jeho meč.

Něco syklo vzduchem. Bajtar pocítil ledový chlad v oblasti krku, svět se kolem něj zatočil a vzápětí na krátký okamžik zahlédl vlastní bezhlavé tělo, jak stojí na kraji útesu a z pahýlu krku chrlí krev. Hned na to ale všechno zmizelo někde daleko nahoře a před jeho očima začala rychle ubíhat stěna rokliny.

Byl to pád do nekonečné temnoty.

"Kraso!"

Dívka vzhlédla. Nemohla uvěřit vlastním očím. Ten přízrak, který se před chvílí vznesl nad lávku, měl tetovanou tvář a světlé vlasy spletené do copů.

"Voso?!"

"Dávej pozor!" ukázala vědma za ni a sama obrátila koště a rozlétla se tím směrem.

Krasa se otočila. Avar, který jako čtvrtý vkročil na lávku, svíral v pravačce napnutý luk. Černé oko, hrot šípu a Krasina hrud' už byly v jedné přímce.

"Vladyňě!" zvolal raněný mladík, kterému dívka sotva před několika chvílemi zachránila život, a s vypětím posledních sil se zvedl na nejisté nohy.

"Ne!" vykřikla Krasa.

Hrot šípu se zavrtal Borinovi mezi žebra, prošel plícemi a ve spršce zpěněné krve se vynořil těsně pod levou lopatkou. Náraz shodil mladíka rovnou na Krasu. Pokusila se ho zachytit a zároveň instinktivně o krok couvla.

Stoupila do prázdna.

Dopadla na zadek, mladík na ni a lávka se prudce převážila na jednu stranu. Nejdřív se svezlo do prázdna šípem probodnuté tělo, hned za ním se přes okraj mostu překulila Krasa. Spoutané ruce šátravě přeběhly po prknech, ale nenašly nic, čeho by se zachytily "Bohovééé!"

Prsty se zasekly do okraje jedné z desek. Krasa na okamžik zůstala viset nad propastí a v loketních a ramenních kloubech jí hlasitě zapraskalo.

"Pomoc!" vykřikla zoufale.

Střelec vytáhl z toulce druhý šíp a přiložil ho k těživě. Luk už ale natáhnout nestihl. Z boku se k němu přihnala ta létající podivnost.

Náraz do ucha doslova smetl Avara z lávky. Mával rukama a nohama, jako by doufal, že začne létat. Nezačal. Temnota ho strhla do svého vlhkého lůna.

Mirena v elegantním oblouku otočila koště a střemhlav se pustila pod most.

Právě v tu chvíli se totiž Krasiny prsty svezly z prkna a dívka začala padat.

Nemrtvý se šípem v oku toporně vstal a vytáhl zpoza opasku sekeru na dlouhé násadě. Jednou černou bulvou se pátravě rozhlédl po nepříteli, který mu tu mrzutost způsobil. V té chvíli mu neúplně zorné pole zaclonilo něco černého - jako by před ním rozprostřel křídla obrovský krkavec.

Rogan sekl francským mečem zprava doleva a zpět. Nejdřív odlétla Avarova hlava. Za ní sklouzl trup, táhnoucí za sebou ocas špinavých střev. Nakonec spadly nohy spojené pánví.

Rogan ve vzduchu zachytil roztočenou soupeřovu zbraň a s mečem v jedné ruce a sekerou v druhé přikročil k mostu.

Dva Avari na druhé straně strže obnažili meče. Jejich černé oči zlověstně civěly na zvedající se Boriny na lávce, vycenili zuby a vykročili.

Měl to být dlouhý pád. Jenže nebyl. Ani ne dva sáhy pod mostem Krasa do něčeho narazila. V uchu jí zalehlo Mireniným výkřikem. Obě se změnilly ve zmateně mávající a kopající klubko rukou a nohou.

A spadly z koštěte.

"Doprdeleee..."

Mirena víceméně naslepo mávla rukou a křivý klacek jako by jí sám skočil do dlaně. Křečovitě ho sevřela oběma rukama. Trochu to přibrzdilo jejich pád, ale pořád klesaly rychle. Krasa se zachytila prsty Mirenina kabátce. Stehy na Vosiných zádech začaly praskat. Vědma se bleskově soustředila a pomocí rukou vyslala do koštěte koňskou dávku magie. Pád se zastavil, ale trhnutí způsobilo, že Krasa spadla z čarodějky jako přezrálá hruška z větrem rozkymáčené větve. Její prsty se na poslední chvíli zachytily Mirenina opasku. Vědmou to škublo. Měla pocit, že ji řemen přepůlí na dva kusy. Přidušeně vykřikla.

"Dolů!" zakřičel Rogan.

Možná to způsobilo něco v jeho hlase, možná jeho démonický zjev, ale Borinové okamžitě padli zpátky na lávku a přitiskli se k prknům.

Prostor mezi Roganem a Avary na druhé straně propasti byl volný.

Rogan pozvedl sekeru, a i když se všechno chvělo v šálivém světle poslední louče, pořádně se rozehnal a švihl pravačkou.

Hozená zbraň se zatočila ve vzduchu. Jeden z dvojice nemrtvých zaslechl zlověstné zasvištění ostří rozrážejícího vzduch a vzhlédl. Byl to poslední vědomý pohyb, který kdy udělal. Sekera ho zasáhla do obličeje takovou silou, že se jeho hlava doslova rozprskla.

Avara za ním zkropil déšť krve, mozku, úlomků lebky a chuchvalců vlasů.

Bezhlavá mrtvola se zhroutila z mostu.

Poslední nemrtvý si olízl ze rtů mozek a krev svého druha a vykročil na most.

Rogan odhodil špinavý meč a rychle se sehnul pro ležící luk.

Avar se rozehnal mečem. Nejbližší Borin se mu odvázně postavil do cesty, ale beze zbraně a se svázanými zápěstími neměl šanci. Zahnutá čepel ho zasáhla ze strany do obličeje, přesekla mu ucho a tvář, vyrazila zuby. Temnota po Borinovi lačně chňapla. Rogan přišlápl odseknutou avarskou hlavu, ještě stále němě otevírající ústa. Vytrhl jí šíp z oka a vložil ho do luku.

Nemrtvý s mečem v jedné a s loučí v druhé ruce přikročil k dalšímu klečícímu zajatci. Byla to sotva desetiletá holčička, unesená z Dlouhé Louky. Vytřeštila oči. Po tváři jí přeběhlo světlo plamenů, odrážené čepelí zvedajícího se meče.

Rogan natáhl tětivu, až se slizká oční bulva, zachycená kousek za hrotem šípu, dotkla jeho pěsti. Zdánlivě bez míření vystřelil.

Střela prosvitěla Borinům nad hlavami. Zaznělo pronikavé lupnutí, když železný hrot prorazil lebeční kost. Nemrtvý se s třetím okem přibodnutým k čelu převážil dozadu, louč mu vypadla z ruky a jeskyně se propadla do tmy.

Houpaly se v temnotě kousek nad řekou. Z burácení divoké vody jim třeštily hlavy jako po přehnané pitce. Mirena vyslala do košty další magický pokyn. Pomalu začali stoupat. Krasa bez ustání něco drmolila, míchala kletby s vzýváním všech bohů.

Nad propastí panovala tma, ale vědma pomocí kouzla nočního vidění bezpečně přistála na vrcholu útesu blízko mostu. Krasa se svalila na zem a z prožité hrůzy začala zvracet. Mirena si takový přepych teď nemohla dovolat.

"Všichni?" zeptala se černokněžníka.

"Do jednoho," přikývl Rogan. Ani on světlo nepotřeboval - jak se Mirena přesvědčila v podzemí, viděl ve tmě stejně dobře jako ona, dokonce bez vědomého použití magie. Byl silou doslova nasáknutý, úplně přirozeně se podřizovala jeho vůli. Mirena nic takového do této chvíle nezažila. Ne u smrtelníka.

"Ale pár jich ještě zůstalo," dodal, hodil luk na chvějící se trup rozsekaného nemrtvého a zvedl ze země neočištěný sax.

"Počkej," natáhla k němu Mirena ruku. "Jdu s tebou!"

Jenže Rogan jako by ji neslyšel. Jeho černá silueta zmizela mezi balvany lemujícími cestu.

"Jdeme," opravila ji Krasa a vysmrkala se mezi prsty.

Vědma se ohlédla. Borinové a Dlouholoučané se poslepu plazili po mostě k okraji propasti. Povzdechla si a krátce zašermovala rukama. Ve vzduchu se objevila stříbrná koule, ne větší než mužská pěst, ale poskytující dost světla na to, aby viděli na cestu.

Mirena už věděla, že si to proklaté avarské zlato bude muset opravdu tvrdě odzabíjet.

"Dostali je," řekl Mocný tichým, bezbarvým hlasem.

"Dostali?" pohlédl na něj Burgut. "Kdo dostal koho?" Chlapec ustoupil od okraje útesu a obrátil pohled k veliteli Krvavých psů. Vítr, prohánějící se nad skalami, komíhal ohni ve skalních prohlubních. Jejich mihotavé světlo rozehrálo na chlapcově tváři strašidelný tanec stínů. Najednou vypadal nesrovnatelně starší.

"Bajtar a pět černookých," procedil skrz zuby. "Je po nich. Zaútočili na ně a osvobodili zajatce."

Burgutova tvář s nehybnýma, studenýma očima a pevně sevřenými ústy připomínala voskovou masku. "Kdo je napadl?"

"Nejsem si jistý, ale cítím magii. Velmi mocnou magii."

"Jak se dostali do jeskyní? Druhou chodbu jsi přece zavalil. Jiná cesta..."

"Přišli z podzemí. Jako běsi z vlhkých zemských hrobů."

Burgut sevřel rty ještě pevněji. To chvění, které pocítil někde v žaludku, to je snad strach?

"Obřad musí začít okamžitě," pohlédl mu Mocný do očí. "Potřebuju sílu, kterou mi může dát jen Kelgar. Musíme boha nakrmit."

"Koho mu chceš obětovat?" zeptal se Burgut.

Chlapec pohlédl někam za náčelníkova záda. Mohutný Krvavý pes se ohlédl. Mezi Avary na vrcholu skály zůstali už jen tři živí válečníci.

"Tři musí stačit," řekl Mocný chladně. "Udělej to, Burgute. Rychle!"

Velitel Krvavých psů vytáhl z pochvy u pasu dlouhý nůž a pokynul třem vybraným mužům. Bez jediného zaváhání se otočili a vykročili po svažující se skále směrem k černé modle. Šli odevzdaně jako dobytek jdoucí na porážku a Burgut je následoval jako chladnokrevný kat.

"Říkám vám, vypadněme odtud," šeptal mladý goričský míšenec. "Viděli jste, kolik jich je nahoře na skále? Jsou nejmíň v trojnásobné přesile. Dříve nebo později si přijdou otupit meče na našich kostech."

"Drž hubu, ty sráči," zavrčel na něj Beldrag. "Neodejdu odtud, dokud nebudu mít kapsy nacpané avarským zlatem."

Velemir si otřel čelo, čímž si nechtěně rozetřel nad obočím směs krve a prachu, a zachmuřeně přikývl. "Důvody, kvůli kterým jsem tady já, taky ještě nepominuly. Musíme něco vymyslet."

"Asi vám v noci do uší vlezli mravenci a vyžrali vám mozky," odplivl si gorič. "Já tady rozhodně nemíním chcipnout. Seru na kořist, vlastní krk je mi přednější."

Rázně jim ukázal záda a vykročil vstříc temným jeskyním. Neudělal ale ani tři kroky, když ve tmě před ním zaskřípalo kamení. Gorič zaklel. Družina okamžitě vyskočila na nohy.

Světlo loučí se odráželo v očích mohutného černého vlka. Stál na prahu skalní síně a se zájmem je pozoroval.

Burgut zkušeně přejel nožem přes vzrušeně pulzující krční tepnu. Krev vytryskla na modlu. Klečící Avar kolem sebe začal mlátit rukama, ale náčelník ho držel pevně. Z díry na krku oběti se s odporným chrčením valila červená pěna.

Jakmile sebou Avar přestal škubat a proud krve zeslábl, Burgut pohodil tělo ke zbývajícím dvěma mrtvolám a se skloněnou hlavou pozpátku ustoupil. Chlapec už hodnou chvíli vytřeštěnýma očima zíral na modlu, prsty obou rukou měl podivně spleteny a bez přestání si něco mumlal pod nosem. Jakmile Burgut dokončil krvavé dílo, vládce Kirtu bosýma nohama vkročil do kaluže krve. Obličej se mu zkřivil a zuby obnažily v obludném šklebu - vypadalo to, jako by ho nějaká neviditelná tlapa popadla za hlavu a pokoušela se mu strhnout kůži z lebky. Vítr byl pořád silnější a metal Burgutovi do tváře jeho dlouhé havraní vlasy. Náčelník Krvavých psů, ulepený nůž pořád v dlani, vzhlédl. Mraky už se nehaly jedním směrem, ale točily se na jednom místě. A střed víru byl přímo nad svatištěm. "Pojď a přijmi tento pokrm, zloději duší!" zaječel chlapec. A v tu chvíli se louže, ve které chlapec stál, pohnula. Hustá červená tekutina se v rozporu s přírodními zákony plazila nahoru po modle a vtékala do otvoru na jejím povrchu. Oční důlky koňských lebek se rozzářily modravým světlem. Mocný přímo cítil, jak se trhá prostor. Někde v nesmírné dálce zaslechl ržání koní. Začala do něj proudit síla, pramenící ze samotného záhrobí.

Velemir, Beldrag a ostatní muži pozvedli zbraně. Vlk vycenil zuby a podivně zavrčel. Znělo to, jako by se pohrdavě chechtal a jeho škleb vypadal jako zlomyslný úsměv. "Klid, Goryvlade, to jsou přátelé," ozvalo se najednou z temnoty za dravcem. "Mocnogor?" podivil se Beldrag. Stíny vypustily z objetí zavalitou postavu. "Do prdele," uvolnil se vůdce žoldnéřů. "Co je ta bestie zač?" "Je na naší straně. Víc ode mne nechtěj vědět. Ale dám ti dobrou radu - dávej si před ním pozor na jazyk. Rozumí každému slovu." Čaroděj prošel kolem dravce i válečníků a přistoupil k východu z jeskyně. "Dej pozor," varoval ho Velemir. "Lehce bys mohl koupit šíp do hlavy." Mocnogor opatrně vyhlédl ven a vyběhl zrakem na skálu. "Už to začíná," stáhl se zpět a pozvedl žezlo. "Temné mocnosti si hledají cestu na náš svět. Jestli něco okamžitě nepodnikneme, bude zle." "A co si tak představuješ, že uděláme?" ukázal Beldrag špičaté zuby. "Už jsme na tu skalní věž jednou zaútočili. Vidíš, jak to dopadlo. Jsou to proklatě dobří lukostřelci." "Má kouzla vás ochrání. Připravte se." Kolem vyřezávané hadí hlavy začala tepat děsivá zelenavá záře. Borinové a žoldnéři si vyměnili pohledy. Pak pevně sevřeli zbraně v dlaních.

Kelgarovu modlu polilo modravé světlo a proměnilo chlapce v bledý přízrak. Nemrtví strážcové odvrátili pohledy od přístupových cest na skálu a upřeli černé oči na dno obětiště. Cítili moc svého pána, kterému byli odjakživa zasvěceni. To on je vyslal z říše mrtvých zpět do světa lidí, aby pro něj sbírali další duše. Věděli, že přichází. Jejich pozornost na okamžik úplně otupěla. Proto nezpazorovali podivný dvouhlavý stín, který se vynořil z propasti a nehlučně vzlétl nad skálu. Dokonce ani nezaslechli zvuk chodidel, došlapujících na skálu. Z transu je vytrhlo až nezaměnitelné syknutí tasené oceli. Jako jeden muž se otočili za zvukem. Jejich pohledy se setkaly na jednom ze strážců. Ze stínu za ním zazněl tichý, nesmírně zlověstný smích. Avar bleskově sáhl po meči.

V tu chvíli hladce odseknuté temeno jeho hlavy vzlétlo do výšky. Kolem se rozprskla tmavá krev a bledé kousky mozku. Nemrtvý ještě tasil meč, ale rukojeť vyklouzla z ochabujících prstů. Zbraň zařinčela na skále.

Krvaví psi zavyli. Sílicí magické světlo kolem modly zakmitalo, zasyčelo a téměř zhaslo. Chlapec potřásl hlavou a sprostě zaklel.

"U Tengriho kostí, co to je?!" otočil se.

"Nepřítel," řekl Burgut.

Smích zesílil. Znělo to skoro jako vlčí štěkot. Burgut měl pocit, že mu ten zvuk drtí kosti a vysává z nich morek.

Nemrtvý s odseknutým temenem ještě stál a krev mu zalévala oči. Najednou mu hrdlem prolétl ohnivý záblesk. Hlava se skutálela po skalách a tělo se konečně sklátilo.

Místo něj spatřili vysokou temnou postavu.

"Ty?" ohrnul Mocný rty.

I Burgut, i když měl okamžitě začít plivat rozkazy, na okamžik zaváhal. To, co uviděl, ho dočista vyvedlo z míry.

Kapitola dvacátá první

Jugur

Na kraji skalní plošiny stál černovlasý přízrak. Vítr škubal cáry jeho oděvu. Jeho tvář vypadala díky hnusnému úsměvu jako lebka, ze které už hniloba strhala rty a odhalila vyceněné zuby.

"To přece není možné!" dostal ze sebe Burgut a obrátil se k vládci Kirtu. "Už ho přece měly dávno žrát ryby! Jak to, že pořád žije?"

"Nemám ponětí," vyštěkl Mocný, až mu bradu zaprskaly sliny. "A je mi to jedno. Běž a zabij ho! Rozsekej ho na malé kousky! Je to jenom chodící zdechlina, kterou je potřeba poslat zpátky do hrobu!"

Rogan udělal krok vpřed a švihl mečem, až ostří pronikavě zazpívalo. Z temného oblačného víru nad svatistěm zaznělo ponuré dunění hromu, mraky problesklo fialové světlo.

Avaři pozvedli luky.

Rogan se ušklíbl.

Tětiny zabzučely a vzduch zhoustl opeřenými střelami. V tu chvíli se černovlasý dlouhán změnil v rozmazanou tmavou šmouhu, kolem které jako živý plamen zavířil roztočený meč. Šípy vlétly do té ohnivé pavučiny, narýsované blýskavou čepelí - zaprašťely přerážené násadky, zacinkaly hroty narážející do běsnícího ostří. Střely popadaly na zem, jako když poryv větru setrese ze smrku uschlé jehličí.

Rogan stál tam, kde předtím, a nepřestával se odporně usmívat.

Krvaví psi zavyli a vytrhli zpoza opasků meče a sekery.

"Tak pojd'te," řekl černovlasý přízrak.

Dva nemrtví, kteří stáli u křížů nejbliž ke schodišti, zaútočili jako první. Rogan vyrazil jako útočící zmije. První Avar si ani nestihl uvědomit, co se děje. Hlavice franckého meče mu prohnala rozmačkanou tvář mozkiem a odmrštila ho dobrých pět kroků dozadu.

Rogan odrazil útočící čepel druhého muže a vzápětí mu rozsekl břicho skoro až k páteři.

Krvavý pes se sklátil v přívalu kluzkých střev.

To už se k Roganovi řítily další černoocí.

Ozvěna válečné vřavy naplnila propast, až to v puklinách skal zahučelo.

"Slyšíte to?" zvedl Mocnogor hlavu. Siluety číhajících střelců, až do této chvíle lemující skaliska, zmizely. Čaroděj pochopil. "Někdo zaútočil z druhé strany skály! Rychle! Běžte!"

Velemir nezaváhal ani na okamžik, vyrazil z jeskyně a rozběhl se po skalní cestě, přeskakuje šípy prošpikované mrtvoly. Borinové a Beldrag s kumpány se hnali za ním. Kolem Velemira proběhl mohutný černý vlk a pлавnými skoky vyrazil nahoru schodištěm.

Velemir se nenechal zahanbit a bral schody po dvou, po třech. Vydrž, Kraso, už jdu! Ječení, které se znenadání ozvalo z temnoty nad obětištěm, nemrtví nevěnovali pozornost. Zato Burgut a Mocný zvedli hlavy.

A oba nevěřicně vytřeštili oči.

Mirena se na dvojici u modly snesla jako lovící sokol. Levou rukou pevně svírala kouzelné dřevo, na kterém seděla, pravačkou se rozháněla k úderu mečem. Křičela jako smyslů zbavená, aby si dodala odvalu.

Burgut se sehnul v poslední chvíli - Žihadlo mu prosvíštělo dva palce od hlavy. Závan vzduchu za tou létající věcí mu rozcuchal vlasy. Mocný zareagoval pohotověji. Jakmile je útočnice minula, otočil se za ní a s výkřikem proti ní razantně vztáhl ruce. Vzduch se zavlnil a tvrdý magický úder srazil vědmu z koštěte. Zřítela se na skálu mezi kříži a modlou. Vyrasila si dech. Koště se zatočilo ve vzduchu, narazilo do jednoho z křížů a dopadlo na zem.

"Dovol mi té děvce podříznout kejhák," sáhl Burgut po meči.

"Ne," zadržel ho Mocný. "Postarám se o ni sám."

V tu chvíli zaslechli strašlivý štěkot. Zaskočeně vzhledli.

Od schodiště se k nim řítíl obrovský černý vlk.

Rogan tančil mezi vřiskajícími Avary tanec zkázy a stříkance slizké černé krve na něj pršely ze všech stran. Z krvavé řeže odletovaly odřáté končetiny, pletence střev, zuby a prsty. Nemrtvé však ani těžká zranění nemohla zastavit - když jim poletující meč usekl ruku, jednoduše zvedli zbraň druhou, když jim otevřel břicha, odřízli a odhodili překážející střeva a zaútočili zase. S krvelačným jekotem se na něj sypali ze všech stran a on zuřivě sekal do té záplavy bledých tváří, černých očí, rozšklebených úst a zkřivených pařátů.

Najednou vytí netvorů přehlušil bojový pokřik. Ten nepochybně pocházel z hrdel smrtelníků. Houf nemrtvých kolem Rogana roztrhl tvrdý náraz. Nad hranu útesu vzlétl stříbřitě zářící chuchvalec magické síly.

Krasa a osvobození Borinové konečně dorazili na obětiště.

Goryvlad rozevřel tlamu a skočil.

Malý vládce Kirtu s výkřikem švihl rukama. Zablesklo se, zakouřilo, zasmrděla spálenina. Vlč s doutnajícím kožichem narazil do modly, plácl sebou do krvavé kaluže a zůstal nehybně ležet.

Chlapec se zuřivě rozesmál.

Zařinčela ocel a z temnoty za okrajem skalní plošiny se vyřítili Velemir, Beldrag a zbytek družiny. Touha pomstít zastřelené druhy jim vyhnala z hrdel nenávistný řev.

"To je práce pro tebe, Burgute!" štěkl Mocný.

Obrovitý Avar vycenil zuby a vykročil útočníkům naproti. Meč vytáhl pomalu, rozvážně. Tohle si chtěl vychutnat.

Avarský meč pronikl Krasinou obranou, prosekl jí oděv na boku, škrábl o bederní kost a vyryl mělkou, ale bolestivou ránu do stehna. Vykřikla a klesla na studený kámen. Tři zbývající Borinové ji okamžitě obestoupili a pozvedli zbraně proti čtveřici strašlivě posekaných, ale pořád bojujících nemrtvých.

Mirena se vyplazila ze žlábků, který sloužil k odvádění krve z ukřižovaných obětí ke Kelgarově modle.

Zaslechla kroky. Ohlédla se.

A spatřila tvář desetiletého chlapce. Šklebil se od ucha k uchu. Byl to úsměv démona. Burgut vši silou odrazil Velemirovu sekeru a zároveň uskočil stranou. Ryšavý obr v plné rychlosti proletěl kolem něj, zapotácel se a tak tak že nespádl. S kletbami udržel rovnováhu a popadl sekeru do obou rukou. Už už se chtěl otočit a zase zaútočit na vysokého Avara, když náhle zachytil koutkem oka pohyb. Zarazil se a podíval se lépe. Z opačné strany obětiště, kde také zuřil boj, běželi k místu nového útoku tři nemrtví. Vyzval jim naproti. Jeho sekera dychtila po krvi.

Burgut se tvrdě srazil s ostatními Boriny a žoldnéři. Stál pevně jako skála a přibíhající skupina se o něj doslova rozbila. Masivní avarský jezdecký meč svižně poletoval kolem doširoka rozkročené postavy a z krvavých výbuchů odlétávaly kusy lidských těl.

Burgut bral jeden život za druhým a krev mu chutnala jako nikdy předtím.

Rogan vyskočil, chodidlem se odrazil od kříže, ve skoku udělal otočku a usekl přibíhajícímu nemrtvému hlavu. Pružně doskočil do podřepu a zatímco kolem něj pršela černá krev, střelil pohledem k modle na dně kamenné mísy.

Zuřil tam boj. Velemir právě rubal sekerou do jedné z chodících mrtvol. Ale on Rogana v tu chvíli nezajímal. Dlouholetá touha po odplatě přibila jeho pohled k robustní postavě avarského náčelníka. Burgut nemilosrdně masakroval útočníky, kteří přišli druhým schodištěm.

Černokněžníkovými očima proběhl záchvěv krvavě červených plamenů. Zavrčel, zprudka se narovnal a vyzval.

Nebe nad skálou opět zadunělo a mezi mraky zapraskal další blesk.

Mirena se bleskově obklopila magickým štítem, ale síla, která vytryskla z chlapcových zkřivených prstů, ji i tak srazila na záda a smýkla s ní dobrých pět kroků po zemi.

Zastavil ji až další žlab, zčernalý zaschlou krví. Před očima se jí zatmělo a v hlavě jí hučelo, jako by měla v lebce vodopád.

Chlapec kráčet klubky štiplavého kouře přímo k ní. Pořád se usmíval. Mirena věděla, že další magický úder už nevykryje. Její síla byla téměř vyčerpána. Měsíční amulet na jejích nadrech jako by úplně ztratil lesk. Pomož mi, Chors!

Jenže to nebyla měsíční paní, kdo ji přišel zachránit. Zablesklo se, zahřmělo, vzduchem divoce zakmital zelenavý výboj energie. Naplno zasáhl Mocného. Chlapcem to škublo, jako by ho kopl kůň. Neviditelné střely z jeho rukou minuly Mirenu o dobré dva sáhy a zasáhly jeden z křížů. Ohnivý výbuch kolem rozmetal kouřící třísky a úlomky koňských lebek. Planoucí kříž se převrátil přes hranu útesu a jak padal ze skalní věže, na chvíli naplnil propast ohnivým světlem.

Mirena a Mocný překvapeně vzhledli. Na okraji obětiště stál Mocnogor a v obou rukou svíral vyřezávanou hůl. Kolem jejího konce se svíjelo klubko přízračných zelenavých hadů. Ve tváři měl mírně nepříčetný výraz člověka, který stojí tváří v tvář záhubě, ale nehodlá ustoupit ani o krok.

Velemir setřásl ze sekery lepkavou černou krev. Kusy nemrtvého se pořád mlaskavě pohybovaly po skále, hlavně ruce se pomocí šátrajících prstů plazily jako hnusní slimáci

a nechávaly za sebou slizkou tmavou stopu. Borin cítil, jak se mu tlačí žaludek do krku. Odplivl si a otočil se.

Nedaleko se další umrlec vrhl na zabitého Borina, kterému Burgutův meč roztříštil lebku. Zabořil mu prsty do rány na hlavě, vytrhl úlomek lebky a přísál se k díře ústy. Velemir pozvedl sekeru. Zmatek, hněv a hnus se v něm smísily a vzpěnily mu krev v žilách.

Nemrtvý vzhlédl. Po bradě mu v krvavé břečce stékaly kousky nebožtíkova mozku. Velemir udeřil. Avar se v poslední chvíli zaklonil, takže mu ostří neuseklo hlavu, ale jen odtrhlo spodní čelist. Mezi zbytky obličeje se s příšerným bublavým chrčením vyvalila černá krev.

Velemir rychle vykročil vpřed a sekl znovu. Avarova hlava vysokým obloukem přelétla přes okraj útesu a zmizela v temnotách. Borin zlostně přišlápl třesoucí se tělo ke skále. Najednou mu do zorného pole vskočila temná postava. Příkrčil se a sekera mu vzlétla nad pravé rameno. Zastavil ho až odraz ohně v ještějších očích.

"Já odsud padám, kamaráde," zavrčel Beldrag. "Nepřišel jsem sem chcípnout."

Vzápětí se dragan rozběhl, jako by mu hořelo za patami. Velemir byl tak dezorientovaný, že ani nevěděl, kam. Ze zmatku v jeho hlavě se vynořil obraz jedné jediné tváře. Spustil ruku se sekerou, zaklonil hlavu a zavyl jako vlk na měsíc.

"Krasooo!"

A noc mu odvětila.

"Velemire!"

"Tebe přece znám, prase!" vyštěkl chlapec na Mocnogora a nenávist z něj přímo sršela.

"Patřil jsi k těm zkurvencům, co se mě pokusili zabít ve Vukmaru!"

Mirena i Mocnogor ztuhli, jako by si nebyli jistí tím, co právě slyšeli.

"Tebe?" zeptal se čaroděj přiškrceně. "Co to blábolíš, ty prašivý usmrkanče?"

Vědma to pochopila okamžitě.

"Jugur," zachraptěla.

"Samozřejmě," zachechtal se velekněz chlapcovými ústy. "A co jste si mysleli? Že jsem se nechal jen tak upéct nějakými zahnojenými vesnickými zaklínači? Jsem Kelgarovým veleknězem už dvě stě padesát let. Když opotřebuju jedno tělo, přenesu svou duši do dalšího, mladšího. Toho chlapce jsem našel při jednom z loupeživých nájezdů na osady severně od Dunaje. Nevadí, že je Slovan. Je plný magické energie, jako stvořený pro mé plány. Vychovával jsem ho a celá léta se připravoval na to, abych se do něj mohl jednoho dne převtělit. Vy jste mě přinutili udělat to dřív, než jsem předpokládal, ale co na tom záleží? A dnes v noci pomocí rituálu konečně ovládnou i moc, kterou měl v sobě chlapec od počátku a zdvojnásobím jí svou vlastní. Dnes se zrodí Jugur mocnější než kdykoli předtím!"

Ještě když mluvil, Mireně neodbytně vrtalo hlavou, proč jim to všechno vykládá. Teď jí to došlo. Potřeboval získat čas, aby nasbíral dost síly na zneškodnění Mocnogora.

Ani se nezvedla ze země, aby na sebe neupozornila, jen se bystře otočila a po čtyřech odtud spěchala, jak nejrychleji dokázala. Tento magický souboj dalece přesahoval její možnosti. A ona tady rozhodně nechtěla natáhnout brka.

Z Jugurových rukou vytryskla modrými plameny sršící síla. Mocnogor máchl žezlem, přízrační hadi se spojili a ve vzduchu se objevila jediná obrovská zářící hadí hlava.

Udeřila rychlostí, jaká k podrážděné zmiji patří.

Skála se otřásla.

Burgut bojoval mlčky, jen svaly vlnící se v obličeji svědčily o zuřivosti v jeho duši. Už mu zbyl jen jeden soupeř - mladý Borin se sekerou v ruce. Burgut mu ji jediným drtivým úderem vyrazil z rukou a zabořil mladíkovi meč těsně pod žebra. Čepel proklála tělo a vynořila se vedle páteře. Borinovy mávající ruce se marně snažily dosáhnout na muže, který svíral smrtící zbraň v dlani. Burgut jednou rukou zvedl meč do výšky. Na čepeli nabodnutý muž bezmocně kopal nohama, chrčel, z úst mu vytékaly krvavé zvratky. "Burgute!"

Krvavý pes se ohlédl. Po svahu obětiště se k němu řítíl černovlasý dlouhán. V běhu jakoby mimochodem sťal hlavu poslednímu nemrtvému a srazil jeho tělo k zemi. Avar se rozkročil a prudce mávl mečem proti novému protivníkovi - Mladý Borin s výkřikem sklouzl z čepel a chvíli letěl vzduchem, následovaný stuhou krvavých krůpějí. Pak se zřítíl na skálu a dokutálel se až k Roganovým nohám. Černokněžník ho přeskočil, proletěl vzduchem jako rys a dopadl před Avara. Meče se do sebe zakously, až se kolem rozprskly kousky žhnoucího kovu.

Modrý blesk a zelený had se srazili. Ozvalo se zahřmění, obětiště zalilo oslňující světlo, kolem se rozběhly vlny dusivého horka. Mocnogor se zapotácel a obrovský světelný had se zasmítal.

Jugur, energie neustále sršící z prstů, vykročil svému protivníkovi vstříc. Smál se. Úder byl tak silný, že se Burgutovi skoro podlomila kolena. Ale ustál ho a další Roganův výpad už odvrátil s jistotou, razantně a zuřivě. Odskočili od sebe.

"Je dobře, že jsi vstal z mrtvých, zkurvysynu," procedil Burgut skrz zuby. "Od začátku jsem tě chtěl zabít sám. Teď mi bohové dopřáli tu možnost. Pošlu tě zpátky pod drn, i kdybych tě měl rozsekat na kousky."

Rogan se jen ošklivě usmál.

Čepel se opět políbily a dvě vysoké postavy se rozhýbaly tak rychle, že to lidské oko nestačilo sledovat.

Hrůza tryskala z Krasy v podobě šíleného křiku. Dívka se odstrkovala nezraněnou nohou, šoupala zadkem po skále, všemožně se snažila uniknout před posledním nemrtvým. Ten se k ní plazil, tahaje za sebou vlastní střeva - v divoké řeži přišel o spodní polovinu těla. V ruce svíral dlouhý nůž a jak si s ním pomáhal v pohybu, čepel jiskřila na kamenech.

Krasa se doplazila až k okraji útesu. Už neměla kam utéct. Opět se pokusila vstát, ale ze zraněné nohy jí vystřelila do těla strašlivá bolest a ztráta sil za poslední dva dny také udělala své. Se zoufalým vzlykem klesla zpět.

Nemrtvý vycenil špinavé zuby a popadl ji za kotník.

Mirena věděla, že musí okamžitě zmizet. Cítila strašlivou sílu prýštící z obou čarodějů a nepochybovala o zkáze, která bude následovat. Dovlekla se až ke křížům. O něco zavadila rukou. Srdce jí poskočilo. Ježibabino koště.

Teď už jen přijít na to, kam ti šikmoocí parchanti ukryli všechnu kořist.

Sekera prolétla hrdlem nemrtvého tak lehce, jako by to byla jen otep slámy. Hlava se skutálela mezi Krasiny nohy. Trup se zatřásl a ruka naposledy udeřila nožem do kamene. Čepel se zlomila.

Krasa rychle popadla hlavu za cop a se zhnuseným výkřikem ji hodila do propasti za sebou. Potom klesla zády na studenou skálu. Když se k ní sklonil rozložitý stín, zaslechla

své jméno. Věděla, že je to Velemirův hlas, i když k ní doléhal z nesmírné dálky, jakoby z jiného světa. Když ji silné ruce zvedly do náručí, sotva to vnímala.

Blesk omotal hada, jako by se s ním chtěl pářit. Tohle však bylo objetí smrti. Žezlo v Mocnogorově ruce okamžitě zaplálo jasným, rychle hořícím, nenasytným plamenem. Čaroděj zařval a pustil ho z rukou. Dlaně měl úplně seškvařené, ze zuhelnatělého masa trčely zčernalé kosti. Kolena se pod ním podlomila. Hád se rozplynul v jiskřící mlhu, kterou okamžitě pohltila chapadla Jugurovy moci. Avarský čaroděj se krmil zbytky Mocnogorovy síly. Zářivé stuhy tryskající z chlapcových rukou ovinuly klečícího čaroděje. Mocnogorem to trhlo. Z hrudi se mu vydral příšerný řev. Otlé tělo okamžitě začalo hořet, plameny vyšlehly zevnitř a vytlačily ven oči a jazyk. Vzduch se naplnil puchem spáleného tuku. Jugur podrážděně mávl rukama, načež se čarodějovo tělo nafouklo a vzápětí v imponantním poryvu magické síly explodovalo.

Skála se zachvěla, obětištěm proběhla plamenná vlna, několik křížů spadlo, z Kelgarovy modly se odlomil kus černého kamene. Skálu mezi Roganem a Burgutem s ohlušujícím rachotem prořala široká puklina a vychrlila oblak prachu. Děsivá síla odhodila každého z mužů na jinou stranu. Burgut spadl a když se chtěl zachytit levou rukou, z rány mu do celého těla vytryskla strašná bolest. Svalil se na zem. Kousek od něj dopadlo něco, co vypadalo jako upečená lidská ruka. Rychle se zvedl. Potácel se, kašlal a mával kolem sebe rukama a mečem, aby rozehnal oblak kouře a prachu.

"Hledáš mě?" ozvalo se mu za zády.

Otočil se bleskově, ale ani tak neměl šanci. Pálivá bolest mu prořala pravé předloktí. Uviděl vlastní ruku, ještě stále svírající meč, jak se točí ve vzduchu. Zaťal zuby, aby v sobě zadusil výkřik. Tepna vyplivla gejzír tmavé krve. Zřetelně pocítil prudký odliv síly. Zapotácel se.

"Co jsi to říkal o tom rozsekávání na kousky?"

Z kotoučů prachu se vynořila černá postava. Rogan se krutě zašklebil a znovu švihl mečem. Burgutova levá ruka odletěla někam stranou, následovaná chvostem tmavých krůpějí. Krvavý pes dopadl na zadek, bezmocně mávaje pahýly. V uších mu zvonilo a těžce lapal po dechu.

"Bylo by příjemné se dívat, jak tady pomalu vykrvácíš," zavrčel Rogan, "ale přísahal jsem sám sobě, že tu jizvu, kterou jsem ti kdysi udělal, ještě jednou otevřu. Tentokrát ale seknu důkladněji." Zvedl meč oběma rukama nad pravé rameno. "To je za Zdobenku."

"Žádnou zasranou slovanskou čubku s takovým jménem si nepamatuju," zaskřípal prach mezi Burgutovými nenávistně vyceněnými zuby.

"Ale já ano."

Udělal to přesně tak, jak si to často představoval. Meč opsal oblouk tak hladce, jako by v půli cesty nenarazil na žádnou překážku. Burgut vytřeštil oči. Z úst mu vyrazil pramínek krve. Bílá jizva na jeho krku se pomalu rozšklebila a vychrlila mohutný proud krve.

Hlava náčelníka Krvavých psů dopadla do žlábků ve svahu obětiště, skutálela se až ke Kelgarově modle a zamotaná ve vlastních vlasech plácla do krvavého jezírka.

Rogan zhluboka vydechl a sklonil meč.

"A tady mohl působivě skončit příběh tvého putování za pomstou," ozvalo se za ním, "ale ještě jsem tady já."

Kapitola dvacátá druhá

Krvavý oheň

Černokněžník se bleskově otočil. Pozdě. Uprostřed otočky ho naplno zasáhl výboj nadpřirozené energie a praštil s ním o zem. Tohle skutečně bolelo. Vzduchem doslova proletěl chlapec s vyholenou hlavou. Přistál na Roganově hrudi a přirazil ho ke studenému kameni.

"Co jsi zač, Černý?" zavrčel Jugur chlapcovými ústy. "Jak to, že tě nechtěli ani v záhrobí? Odkud se vzala ta kouzla, kterými jsi tak nasáklý?"

Roganova pěst trefila Mocného do brady a odhodila ho pár kroků stranou. Chlapcův výkřik byl směsicí hněvu a bolesti. Rogan se snažil zvednout. Čarodějný úder ho téměř ochromil, takže mu to chvíli trvalo. Jeho protivník už stál, mnul si prsty bradu a vrhal na něj nenávislné pohledy.

"Nechci tě zabít," řekl chlapec. "Ne dřív, než z tebe vysaju všechnu sílu a znásobím jí svou vlastní."

"V tom je mezi námi rozdíl," supěl Rogan. "Já tě chci zapíchnout hned, prašivý Jugurův potomku!"

K jeho úžasu se chlapec hýkavě rozesmál. "Ty hlupáku! Já jsem Jugur! A tohle je jen další tělo, ve kterém strávím následujících šedesát, sedmdesát let!"

Velekněz prudce natáhl ruce a z prstů mu vylétly modré plameny. Jenže Rogan se přikrčil jako dravé zvíře, vycenil zuby a vydal zvuk, který víc než cokoli jiného připomínal vlčí vytí. Oči se mu rozzářily ohněm rudým jako krev a ty plameny vyšlehly proti Jugurově magii a nemilosrdně ji odrazily. Zpětný náraz zvedl ječícího chlapce do vzduchu a odhodil ho do středu svatyně. Tělo se slyšitelným zapraskáním narazilo do černé modly a skutálelo se do kaluže sražené krve.

Rogan se narovnal. Oči měl zase normální a zračilo se mu v nich překvapení. Sám dost dobře nechápal, co se právě stalo. Jak se mu podařilo odrazit Jugurova kouzla? Přešel k modle. Chlapec ležel tváří dolů v lepkavém jezírku. Rogan vytáhl bezvládné tělo na suchou skálu a otočil ho na záda. Cítil, že je celé polámané. Naklonil se blíž. Zjistil, že srdce ještě pořád slabě tluč.

V tu chvíli se v krvi zalitém obličejí rozlepily oči a bělma strašidelně zasvítily. Mocného ruce vystřelily nahoru a s nečekanou silou sevřely Roganův krk.

"Ty zkurvysynu!" zachrčel Jugur a krev prskala z jeho úst na černokněžníkovu tvář.

"Zničil jsi mi tělo! Budu si muset vzít tvé!"

Tentokrát Rogan zareagovat nestihl. Jugurovo vědomí se do něj vlilo jako kalná, zpěněná voda z protržené hráze a okamžitě ho naplnilo. Zalapal po dechu a zrak mu obestřela tma.

Stál na černé planině a v temnotě nad ním se vznášel měsíc v podobě umrlčí tváře. Nad horizontem se chvělo ohnivé světlo. Okamžitě to místo poznal. Už tady jednou byl.

"Vítej v Kelgarově říši," řekl za ním podivný dvojhlas.

Otočil se. Před ním stálo to nejpodivnější zjevení, jaké si jen dokázal představit. Jako by vzniklo spojením zhruba desetiletého chlapce a neuvěřitelně shrbeného, sešlého starce. Tyto dvě podoby spolu zápasily, přelévaly se jedna do druhé, mísily se jako odrazy dvou blízko sebe stojících lidí na zčeřelé hladině jezera. Chvíli vládla jedna, chvíli druhá: Rogan pochopil, co to je. Díval se na Jugurovu duši, která si zotročila duši chlapce a čerpala z ní sílu.

"Konečně tomu rozumím," řekly dvě hlavy směsicí dětského hlasu a stařeckého chrčení. "Ta síla, která v tobě sídlí, je stejná jako moc, skrývající se v chlapci. Všiml jsem si toho už tehdy, když jsi byl přibitý na kříži a já jsem se pokusil proniknout do tvého vědomí. Odrazil jsi mě. Stejnými krvavými plameny a stejnou vlčí silou, kterou mi od počátku vzdorovala duše toho parchanta. Jenže tehdy jsem si tu souvislost neuvědomil. Až teď." "Nemám ponětí, o čem to mluvíš," zavrčel Rogan, ale neříkal pravdu. V mysli už mu vzkvétala neblahá předtucha.

"Opravdu ne? Ty jsi to nepostřehl? Nepodíval ses na toho chlapce pozorněji? Ty samé havraní vlasy a stejné černé oči, které vypadají jako díry do věčné temnoty... Ještě pořád nic nechápeš?"

Rogan neodpověděl. Jistě, že už tomu rozuměl. Mozek mu krutě bičovaly vzpomínky na Zdobenku i jeho vlastní smrt.

A hlavně na Morenina slova o jeho stále žijícím synovi.

Goryvlad, až dosud bezvládně ležící u paty Kelgarovy modly, otevřel oči.

"Objevil jsem toho chlapce v horách severně od Vogastohradu," pokračoval Jugur. "V malém údolí stála usedlost, ve které jsme našli mladou ženu s dítětem. Ona byla bezcenná, tak jsem přikázal Burgutovi, aby se s ní družina potěšila a pak z ní udělali krvavou hvězdu. Jenže ten chlapec, to bylo něco jiného - magie z něj přímo prýštila. Vzal jsem ho s sebou a vychoval z něho svého nástupce, tělo, do kterého přesídlí má duše, až nastane čas. Věci se zvrtny trochu jinak, než jsem měl v plánu, ale to mě nezastaví.

Vniknu do tvého těla a podrobím si tvou moc, i moc tvého syna. Pohltím duše vás obou a stanu se nejmocnějším čarodějem, který kdy chodil po zemi. Budu bohem!"

Rogan zuřivě zavyl a dravčím skokem se vrhl na ohavnou dvoubytnost. Sevřel v prstech starcovo hrdlo. Vrásčitá, skvrnitá hlava se však okamžitě roztekla a získala podobu chlapce. Jugurova hlava vyrostla na jiném místě a zašklebila se na Rogana bezzubými ústy. "Jen pojď, Černý! Otevři se mi, ať můžu vysát tvou moc!" Z vlnícího těla vystřelily dvě kloubovitě stařecké ruce a zabořily se do Roganovy hrudi. Nejdřív jím prostoupil nevýslovný chlad. Vzápětí pocítil, jak ho opouští síla a mohutným proudem vtéká do těla dvojitého tvora.

"Perunovy koule..." zakašlal Velemir. Lapal po dechu, srdce mu chtělo puknout, v uších mu hučelo, jako když vichřice bičuje zemi lijákem. Mlel z posledního. S Krasou v náručí doběhl ke schodišti a naposledy se ohlédl.

Nad svatistěm doslova běsnila magie. Kolem modly uprostřed se točil světelný vír, ze kterého na všechny strany šlehal blesky a plameny. Všechno se lámalo, padalo, rozbíjelo. Hořící kříže se řítily do propasti společně s balvany, trhajícími se z boků skalní věže.

Uprostřed té čarodějné vřavy, přímo nad Kelgarovou modlou, se kolem sebe jako v šíleném tanci otáčela těla černovlasého muže a malého chlapce. Nebe se nad nimi otevřelo, jako by je chtělo pohltit.

Najednou ticho nad planinou protrhlo pronikavé vytí.

»Bratříčku!«

Hlavy starce a chlapce překvapeně vykřikly. To byl ten okamžik. Rogan se vzchopil, soustředil všechnu sílu a jediným prudkým pohybem se vytrhl z Jugurova sevření. Veleknězovy pařáty mu vyklouzly z hrudi a rána se okamžitě uzavřela. Obě hlavy metaly

strašlivé kletby. Z rozeklané duše prýštěla zlost, ale neodvážila se znova zaútočit. Před ní stál obrovský černý vlk, hrozivě vrčel, cenil zuby a z očí mu sršely plameny.

"V poslední chvíli," řekl Rogan slabým hlasem.

»Neraduj se předčasně, bratříčku. Skutečný boj teprve začne. «

Jako by bohové tohoto ponurého světa chtěli potvrdit jeho slova, modravé světlo na obzoru náhle zastínila temná masa. Země se zachvěla pod údery tisíců kopyt.

"Kelgarovo stádo," zašklebila se stařecká hlava. "Rozdupe vás na prach!"

»Musíš tu svini zničit, bratříčku! Rychle! Jen tak zastavíš stádo! «

"Zničit? Nevíš jak?"

»Probuď Krvavý oheň! Už se ti to přece jednou podařilo! Dokážeš to zase! «

Země se chvěla čím dál silněji a stádo jim se zmenšující se vzdáleností mohutnělo před očima.

"Budeš můj, Černý!" smáli se stařec i chlapec. "Nakrmíš mě svou silou tak, jako oběti sytí Kelgara svou bolestí!"

Rogan obrátil pohled do vlastního nitra a nahlédl až na dno své duše. Intenzivně pátral po prameni moci. Pak zahlédl v temnotách jasně zářící plamen. Vzal ho do dlaní a pořádně do něj foukl.

Ze středu magického víru vyšlehl nenasatný karmínový plamen. Obětiště i okolní skály zalilo krvavé světlo. Velemir instinktivně odvrátil pohled. Vír stočil plamen do obrovské, rudě zářící koule. Dvě vznášející se těla zmizela v jeho nitru. Koule se začala zvětšovat. Skála se zachvěla, zasténala, otevřela nenasatné chřtány puklin. Pod Velemirovými nohama se pohnula země. Pochopil, že musí spěchat. Vyrazil po chvějícím se schodišti dolů ze skalní věže.

Z Roganových očí vytrysklo ohnivé světlo. Triumfální smích se zasekl v obou Jugurových hrdlech.

Rogan se vlčím skokem přesunul k dvojediné bytosti, a tentokrát to byl on, kdo vrazil svému soupeři prsty do těla. Jugurova duše zaječela, začala se svíjet, snažila se měnit tvary, ale Rogan do ní neúprosně pronikal, páral ji jako mrtvé zvíře a z jeho očí a úst do zvětšující se rány proudil tekutý oheň. Vzápětí vyšlehl plamen červený jako čerstvá krev a černokněžník i velekněz v něm zmizeli. Ohnivý jazyk se zasmítal jako v poryvu vichřice a vznesl se nad planinu. Ze všech stran z něj pršely plameny a sypaly se na černou zem jako ničivý déšť.

Stádo se s hromovým zvukem blížilo. Už byly vidět blýskající se oči démonických orů a jejich vyceněné zuby. Mračno černého prachu zakrylo ten podivný měsíc. Goryvlad začal couvat.

»Pospěš si, bratříčku! «

Vzápětí z chvějícího se plamene zazněl křik, tak strašlivý a pronikavý, že přehlušil i dunění valícího se stáda.

Svět kolem Rogana se točil v divokém ohnivém víru, ale jeho pohled se vpaloval jen do Jugura. Velekněze dočista opustila síla, jako by ji vysály ty krvavé plameny.

Rogan jediným zlostným škubnutím roztrhl dvojitou duši, s výkřikem oddělil starce od chlapce. Stařec zavyl a zoufale natáhl ruku k duši Roganova syna, ale v tu chvíli ho zachytila ohnivá smršť kolem. Strhla ho s sebou a v okamžiku ho rozškubala na tucty kousků. Těch se okamžitě zmocnil ničivý žár a bleskurychle je požíral. Hlava se ještě chvíli točila kolem a kňučela, dokud jí žár nesežehl kůži z čelistí a neuškvařil jazyk. Oči se vyvařily z jamek, lebka popraskala a rozsypala se na kousky. Nakonec z Jugura zbyl jen popel, a i ten se změnil v drobné, tlející, rychle mizející jiskřičky.

Muž a chlapec se dívali jeden na druhého, čtvero stejných černých očí, naplněných konečným poznáním.

"Teď musíš vysvobodit ostatní," řekl chlapec. "Všechny duše, které Kelgar ukradl."

"Kde je najdu?"

"Neslyšíš je?" Sykotem plamenů k nim dolehlo pronikavé ržání.

Goryvlad se přihrčil jako pes před holí svého pána, když krvavý oheň s děsivým hučením vyšlehl do stran. Temnotu od obzoru k obzoru prořízla rudá plamenná stěna a vyrazila proti stádu.

Velemir pádil po schodišti, jak nejrychleji dokázal. Z čela se mu řinul pot. Krasa mu bezvládně ležela v náruči.

Opět zahřmělo a schody se mu zatřásly pod nohama. Nad ním se s ohlušujícím praskotem utrhla od skály převis. Velemir přitiskl záda ke skále, přivinul si bezvládnou Krasu na hrud' a stáhl hlavu mezi ramena. Balvan proletěl jen pár palců od jeho ruky a strhl do propasti kus schodů. Velemir si vydechl a vzhlédl. Chvilí užasle civěl na nafukující se ohnivou kouli nad vrcholem skály. Vzápětí pochopil, co bude následovat, rychle se otočil a rozběhl se po nepravidelných stupních. Pata schodiště už nebyla daleko.

Výbuch zatřásl skálou jako ruka rozzuřeného obra.

Ohnivá hradba se nezastavitelně valila planinou. Nejdřív obrátila Kelgarovo stádo na útěk, ale rychle ho dostihla a začala ho nemilosrdně požírat. Bylo to, jako když vichrem hnaný stepní požár pohlcuje hmyz, marně unikající cestičkami v trávě. Přízrační koně zoufale ržáli, v panice do sebe naráželi, padali. A po tuctech se obraceli v popel, kosti a černý kouř.

Velemir napůl skočil, napůl byl vymrštěn tlakovou vlnou dopředu. Ve vzduchu se duchapřítomně obrátil zády dolů, takže když dopadl na mrtvolami posetou cestu před jeskyní, Krasino zraněné tělo přistálo na něm. Plameny z vrcholku skály vzlétly do výšin a olízly neklidná mračna. Na Velemira se sesypaly drobné úlomky skal, dřevěných křížů, lebek a seškvařeného lidského masa.

Pak najednou všechno utichlo a nad skalisky se opět rozhostila tma.

Ticho netrvalo dlouho. Odněkud z hlubin k Velemirovi dolehlo hrozné dunění. Znělo to, jako by se celá skála i okolní skaliska začaly trhat na kusy.

Goryvlad neměl daleko k tomu, aby začal vystrašeně kňučet. V Černobohových službách už viděl leccos, ale tohle překonalo i jeho nejstrašnější představy.

V průběhu několika okamžiků byla zkáza dokonána. Kostra posledního koně se se zachrastěním rozsypala po černém štěrku. Ohnivá stěna dosáhla linie obzoru a splynula s onou tajemnou září nad horizontem. Mračno smolného kouře zakrylo oblohu.

Goryvlad vzhlédl ke zdroji té ničivé síly. Silný plamen obklopující Rogana a jeho protivníka s hukotem vzplál do výšky a najednou se rozdělil na dva. Větší ohnivý jazyk klesl dolů a dosedl na černý písek. Ten druhý vzlétl výš a začal rychle stoupat. Goryvlad ho vyprovázel užaslým pohledem. Byl by přísahal, že v jeho středu vidí štíhlou dětskou postavu.

Pak plamen na planině pohasl a na jeho místě se zjevil vysoký černovlasý muž.

"Do prdele..." zachrčel a svalil se na zem.

Obrovský vlk se rozběhl k Roganovi. Z černokněžníka se kouřilo jako z připáleného masa v peci. Horko těžko se posadil a omráčeně pohlédl na planinu pokrytou černými kostrami Kelgarových koní. Goryvlad si sedl vedle něj a také se zadíval tím směrem. Vzápětí se oběma úžasem rozšířily oči.

Ze spálených mršin se zvedala bílá světla. Rodila se v hrudních koších mrtvých koní, prodírala se klecí zčernalých žeber a nedočkavě mířila vzhůru, v ústřety temné nebeské klenbě. Brzy byla tma nad planinou plná těch podivných bludiček, které v celých rojích stoupaly nahoru a na chvíli zaplnily oblohu pohyblivými souhvězdími. Zdálo se, že následují drobný červený plamen, který už byl velmi, velmi vysoko a pozvolna se ztrácel v nedohlednu. Bílá světélka letěla za ním a loučila se s tímto pochmurným světem.

"Duše Kelgarových obětí," zachraptěl Rogan.

»Já vím.«

"Někde mezi nimi musí být i..."

»Bezpochyby. Jsem si jistý, že najde cestu do Lesa věčnosti. Ona i všichni ostatní.«

Chvilí mlčky pozorovali ten zvláštní výjev.

»Ech - je načase odsud vypadnout, bratříčku. Ještě není po všem.«

"Vypadám na to, že bych tady chtěl zůstat trčet?"

Z vlčích očí vytrysklo ohnivé světlo a pohltilo všechno kolem.

Rogan se probral s tím, že mu něco mokrého škrábe tvář. Otevřel oči a uviděl dlouhý růžový jazyk, kmitající dovnitř a ven z tlamy lemované černou srstí.

"Okamžitě přestaň..." protlačil vyschlým hrdlem.

»Co se ti nelíbí? Mám vyzkoušeno, že je to ten nejlepší způsob, jak někoho přivést k vědomí. No tak, zvedni se! Musíme pryč.«

Rogan se s námahou nadzvedl na loktech. Goryvlad měl pravdu. Skála se pod nimi třásla jako nějaký obr v předsmrtných křečích. Ze všech stran se ozývalo ohlušující praskání a rachot padajícího kamení. Skalní věž se rozpadala a propast plnily padající, tříštící se balvany. Skalní plošina byla očouzená a všude se povalovaly hořící kusy křížů a roztrhaných lidských těl. Rogan si najednou uvědomil, že ho něco tíží na nohou. Podíval se a zjistil, že je to tělo chlapce, který býval vládcem Kirtu. Bylo v hrozném stavu, ale dítě přesto pořád chrčivě dýchalo.

"Vojane," hlesl Rogan a opatrně vzal polámané tělíčko do náruče. Chlapci zjevně nezbývalo mnoho času.

Z Kelgarovy modly se odlomil velký černý kámen a s rachotem se rozbil o zem.

»Padáme!«

Rogan jen přikývl a vzápětí už s Goryvladem po boku běžel přes spáleniště ke schodišti. Doufal, že tam ještě je.

"Přežil to ještě někdo?" zakřičel Rogan.

»Pochybuj.«

"Nevíš, kam se poděla Mirena?"

»Nemám ponětí. Zapomeň na ni.«

Jenže Rogan, ke svému vlastnímu překvapení, nemohl vědmu vyhnat z hlavy.

Mirena cítila pod nohama záchvěvy skály a slyšela vzdálené dunění, ale nevšímalá si toho. Nahlédla do cely s vytáhnutou mříží a nakrčila nos. Ne, tohle rozhodně není vůně

zlata. Tady museli být vězněni zajatí Borinové. Kouzlo nočního vidění jí ukázalo na podlaze strašlivý svinčík. Když zahlédla mrtvolku nějakého dítěte, rychle odvrátila zrak. Chodba však podél kobky vedla dál do útrob skály. Vědma dlouho neotálela a vykročila vstříc temnotám. Po několika krocích před sebou zahlédla matné světlo. Zpomalila, přehodila si koště do levé ruky a neslyšně vytáhla zpoza opasku Žihadlo. Světlo bylo čím dál jasnější. Mirena před sebou spatřila zubatý vchod do podzemní komnaty. Na jejích stěnách se mihotala plamenná záře, podobná odrazu ohně od neklidné vodní hladiny.

Vědma přikročila blíž a obezřetně nahlédla do jeskyně.

Všemocná Chors!

Nebyla to voda. Plamen jasně plápolající louče se odrážel od hromady hladkých, lesklých plošek v barvě zlata, stříbra, jantaru a rubínů. Vypadalo to, jako by v podzemí zářilo malé slunce.

Když uviděla příkrčenou postavu vedle hromady zlata, přimhouřila Mirena oči.

Když zemětřesení odtrhlo kus schodiště, Goryvladovy tlapy se propadly do prázdna.

»Bratříčku!«

Rogan švihl rukou. Pěst sevřela vlkův huňatý ocas. Goryvlad zavyl a zazmítal se nad hlubinou. Jeho drápy zaškrábaly na příkré skále. Rogan zaťal zuby a zatímco v levé ruce se snažil udržet Vojanovo tělo, pravačkou táhl svého společníka zpět na polámané schody. Vlk byl těžký jako dospělý chlap, ale černokněžníkovými údy teď proudila nadpřirozená síla.

»Díky,« zakňučel Gorja, když našel pevnou skálu pod tlapami.

Rogan jen přikývl.

Přeskočili díru ve schodišti a běželi dál.

Beldrag se nemohl přestat spokojeně chechtat. Ze stříbrem okované truhlice vytáhl zlatem vyšívané šaty a teď se z nich snažil udělat vak, do kterého by nacpal co nejvíce bohatství.

"Ale tady toho je," řekla za ním stojící Mirena.

Lekl se tak, že si skoro nadělal do kalhot. Bleskově se otočil a napřáhl proti vědmě ruku s mečem.

"Co tady chceš, prašivá čubko?!"

"Přece ti pomoci," usmívala se sladce. "Sám to všechno neodneseš."

V draganových ještěřích očích se ošklivě zablesklo. "Ani se toho zlata nedotýkej, čarodějnice! Já jsem ho našel, patří mně!"

"Neblázni, je tady toho jako sraček v žumpě. Všechno bychom neodvezli ani v pěti vozech. Nabereme si kolik uneseme a venku se spravedlivě rozdělíme."

"Nemám v úmyslu se dělit," vycenil ostré zuby. "A s tebou už vůbec ne!"

Tentokrát dunění zaznělo podstatně hrozivěji a ze stropu pokladnice se na hromadu zlata sesypaly drobné úlomky skály.

"Nezbývá nám moc času, Beldragu," pokračovala Mirena se zlověstně přimhouřenýma očima a potězkala v dlani svůj meč. "Rozhodni se. Já totiž odtud v žádném případě neodejdu s prázdnou. Buď se se mnou rozdělíš dobrovolně, nebo si svůj podíl vezmu silou."

Beldrag odhodil drahokamy vykládaný zlatý pohár, který do této chvíle svíral v dlani, a sevřel meč v obou rukou. "Zkus to."

"Už chápu, proč jsi tak naježený," pokývala hlavou. "Nemůžeš zapomenout na včerejší noc. Nesneseš pomyšlení na to, že z tebe nějaká ženská udělala úplného čuráka, nemám pravdu?"

Beldrag zařval a skočil, obouruč sekaje mečem. Mirena však byla připravená. Čepele se srazily. Jako odpověď na zvukné řinčení se v chodbě před kobkou odtrhl ze stropu velký kámen a rozbil se o podlahu.

Velemir vyběhl z úzké chodby do velké vstupní jeskyně. Jeho pohled se toužebně upíral na nepravidelný otvor v protilehlé stěně. Za ním se černala noc. Už byl blízko.

Podzemí se řítilo. Ze všech stran se valily balvany a on mezi nimi kličkoval. Letmo zahlédl na podlaze mrtvol avarských strážců. Jen tak tak stihl uskočit, když na jednoho z nich dopadl ze stropu těžký kámen. Velemira zacákala krev a bodly úlomky kostí. Nevšímal si toho a běžel dál.

Pak konečně proběhl bránou.

Jako už nejednou, ani tentokrát o výsledku boje nerozhodla síla nebo šermířská zručnost, ale pouhý rozmar Štěstěny. Beldrag jednoduše zakopl o stříbrem tepaný francký meč v opály vykládané pochvě. Na chvíli ztratil rovnováhu, čehož Mirena bez zaváhání využila. Dala do seknutí všechnu sílu.

Draganská krev byla stejně červená jako lidská. A Beldragova hlava, když se skutálela po hromadě leštěného jantaru, měla ve tváři stejně hloupý výraz, jako kterákoli jiná useknutá kebule.

Až teď si Mirena naplno uvědomila, že se jeskyněmi nesou zvuky, jako by se v podzemí rozpoutala bouřka. Zaklela, zahodila meč a padla na kolena. Plnými hrstmi nabírala drahokamy, zlaté ozdoby a stříbrné francké mince a strkala si je do výstřihu.

Ze stropu se sesypal prach a zahasil louči.

Byl nejvyšší čas vypadnout.

Popadla zlatem vyšíváné šaty, na které Beldrag naskládal nejlepší kousky a rychle je svázala do uzlíku. Pak nasedla na koště, zavěsila batůžek před sebe a odrazila se od země. Vyletěla z kobky jako z morového brlohu.

Přeběhl dobrých deset sáhů roklinou, než se odvážil zastavit. Se zasténáním klesl na kolena a Krasu položil do trávy. Byl zadýchaný a unavený, pot se na něm mísil s krví a prachem v lepkavou kaši. Ohlédl se.

Země strašlivě zaduněla a z otvoru na úpatí skály se vyvalilo mračno prachu. Vzápětí celá skála viditelně poklesla. Vchod do jeskyně jednoduše zmizel. Brána se navždy uzavřela a Kirt přestal existovat.

"Perunovy... koule..." zachrčel Velemir.

Prach se pomalu usazoval a zanechával bílý povlak na borovicích a balvanech. Najednou se z řídnoucího mračna vynořily dvě tmavé siluety. Velemirovi se zastavilo srdce. O sekeru přišel na útěku. Bleskově se rozhlédl a sáhl po ostrém kameni.

"Moreniny zuby, to bylo vážně o chlup," řekl jeden ze stínů.

Velemir si oddechl a pustil kámen. Ten hlas dobře znal.

Rogan a obrovský černý vlk došli k němu. Neřekli ani slovo, jen se svalili do trávy. Z Roganových rukou vyklouzlo chlapcovo polámané tělo. Viditelně v něm dohořivaly poslední jiskřičky života. Goryvladův jazyk kmital jako plamen ve větru.

Prach se pomalu usadil. Trojice civěla na hromadu popraskaných balvanů v místech, kde se ještě nedávno černal vchod do podzemí.

"Mirena," bylo jediné slovo, které Rogan vyslovil.

Vyletěla z chodby do rozlehlé jeskyně. Až na poslední chvíli strhla koště stranou a vyhnula se tak srážce s obrovským balvanem. Ten zasáhl most, rozbil ho na třísky a vleka za sebou povlávající lana, strhl lávku do propasti. Mirena zaklela a zakličkovala v dešti padajících kamenů. Jeden těžký narazil do předního konce koště a otočil Mirenu hlavou dolů. Musela kolem větve pevně zaklesnout nohy, aby z ní nespadla. Uzlík s kořistí se ale svezl z koště a jak padal do otevřené náruče propasti, ještě ve vzduchu se rozevřel a na okamžik naplnil roklinu deštěm zlata.

Sprostě, zuřivě a nahlas klející Mirena horko těžko vyrovnala koště. Zakroužila nad hlubinou, ale zlato bylo nenávratně pryč. Srát na něj, teď se hlavně musím dostat ven! Všimla si, že chodba vedoucí ke schodům na posvátnou skálu a dál k východu z podzemí už je zavalená. Jeskyně se rychle propadala.

Na okamžik propadla panice. Jsem v pasti! Do prdele, odejdu do Návu s oblečením nacpaným bohatstvím jako nějaká zasraná kněžna...

Vzápětí si uvědomila, že přece jen zůstala ještě jedna možnost. Jestli si pospíší... Otočila koště a střemhlav se vrhla do propasti.

Kapitola dvacátá třetí

Na západ

Temnota na východě se odlepila od obzoru a trhlinou nahlédly na svět první paprsky svítání. Do lesa se pomalu začalo vkrádat šedivé světlo úsvitu.

A ve chvíli, kdy někde v korunách stromů poprvé zatrylkoval drozd, Vojanova hrud' se naposledy křečovitě nadzvedla, pak poklesla a tělo znehybnělo. Odešel potichu a klidně, jako někdo, kdo už se dávno smířil se smrtí.

Rogan seděl u chlapce se zkříženými nohama, hlavu měl svěšenou, slepené prameny černých vlasů mu padaly do tváře. Zatímco Goryvlad, Velemir a jakž takž ošetřená Krasa zbytek noci prospali, on nezamhouřil oka. S nepřítomným pohledem civěl na umírajícího syna, jakoby v naději, že se chudáček aspoň na chvíli probere a on mu bude moci říct alespoň jediné slůvko. Doufal marně. Chlapec se už neprobudil.

Drozd ztichl. Suché listí na mýtině zašustilo ve slabém vánku a nedaleko uvázané koně Borinů a Mocnogorových kumpánů neklidně zafrkali. Rogan pocítil dotek chladu. Věděl, co to znamená. Vzhlédl. Dokonce i Goryvlad otevřel oči, zvedl hlavu a tiše zakňučel. Stála tam a vánek si pohrával s jejími černými vlasy a bílou halenkou. Její příchod Rogana neudivil. Zaskočilo ho však, že není sama. Vedle ní stála jiná žena. Poznal ji okamžitě. Za ty roky jeho vzpomínky hodně vybledly, ale když se plaše usmála a typickým gestem si odhrnula z tváře neposlušný pramen zlatavých vlasů, okamžitě se rozpomněl na každou podrobnost. V krku se mu okamžitě udělala boule, kterou nedokázal polknout.

Vstal, nesmírně pomalu a opatrně, aby to zjevení náhodou neodehnal. Obával se zbytečně. Vykročila mu vstříc. Byla přesně taková, jakou si ji vždycky chtěl pamatovat. Drobná, půvabná a křehká, nepoznamenaná hrůzou, kterou prožila v posledních okamžicích svého života. Pohlédl na její ruce. Ne, žádné krvavé rány. Přemohl ho pocit,

jako by ze sebe po velmi dlouhé době shodil nesmírně těžké břemeno. Ještě nikdy necítil takovou úlevu.

Přešla k němu. Natáhl ruce a nedočkavě ji vzal do náručí. Obával se, že sevře jen vzduch, ale bylo to přesně takové, jako když se jí dotýkal předtím. Přitiskla se k němu, opětovala jeho vroucné objetí, tělem jí proběhlo zachvění. Na okamžik doufal, že by tak mohli zůstat...

»Je čas,« řekla Morena.

Zdobenka se vymanila z jeho náruče, usmála se a pohladila ho po tváři. Rogan obrátil pohled k její černovlasé průvodkyni.

A uviděl vedle ní stát tmavookého chlapce. Nebylo na něm ani stopy po zlomeninách a smrtelných zraněních. Stál pevně a na jeho tváři se odrážel klid a vyrovnanost.

»Černoboh měl pravdu,« promluvila Morena do Roganovy mysli. »Váš rod je skutečně obdarován výjimečnými schopnostmi. Ty a tvůj syn jste vysvobodili zajaté duše ze spárů avarského běsa. Už nelituju, že jsem svolila ke tvému návratu.«

Rogan jen přikývl. Skrz sevřené hrdlo nedokázal dostat ani jediné slovo.

»Teď se rozloučíme. Odvedu Zdobenku a Vojana tam, kam patří. Do Lesa věčnosti. «

"Uvidím je ještě někdy?" zachraptěl ztěžka.

»Jistě. Ale až později. Mnohem, mnohem později.« A v tu chvíli korunami stromů pronikl první paprsek jasného světla a tři postavy se v něm rozplynuly jako mlha ve větru.

Tábor obestřelo hrobové ticho. Goryvlad ležel s hlavou položenou na natažených tlapách a mlčky Rogana pozoroval. Zdálo se mu, že se černokněžníkovy oči podivně lesknou, ale to bylo určitě jen zdání.

»Rogane! Goryvlade!«

Černokněžník zvedl hlavu. Ten hlas v jeho mozku... Střelil pohledem po vlkovi a zjistil, že i on zostražitěl.

"Slyšel jsi to, Gorjo?"

»Slyšel. Je to hodně slabé. Přichází to zdaleka. Odkud asi...«

»Slyšíte mě, chlapci? Jestli někdo z vás přežil, odpovězte mi!«

Roganovi se rozbušilo srdce. "To je Mirena!"

»Voso!« vyslal Goryvlad. »Jsi to ty?«

»Goryvlade! Chors budiž díky! Potřebuju pomoc.«

»Kde jsi?«

»U řeky, nedaleko od místa, kde vytéká z jeskyně. Jsem v koncích. Spěchejte, jinak tady chčípnu...« Ozvěna Mireniných myšlenek byla čím dál slabší, až se nakonec vytratila úplně.

Dřív, než Goryvlad stihl odpovědět na naléhavou prosbu, Rogan se rychlým skokem ocitl v sedle nejbližšího koně, trhnutím uzdy ho obrátil a kopl oře do slabin.

"Perunovy sračky..." zaklela Mirena polohlasně.

Odhadovala, že se nachází asi půl druhého honu od místa, kde ji podzemní řeka vyplivla z útrob skal. Uprostřed noci s námahou doplávala ke břehu, vyplazila se z vody a omdlela. Probrala se až ráno. Bylo to nejhorší probuzení v jejím životě. A mohla jen prosit bohy, aby nebylo poslední.

Zuby jí slyšitelně drkotaly zimou. Napůl seděla, napůl ležela opřená o kmen topolu pár kroků od řeky. Byla celá mokrá, zablácená a její oděv už vlastně byly jen ubohé vlhké

cáry, přilepené k odřenému tělu. Čelo měla rozseknuté a tvář i ňadra zašpiněná krví. Bolest ve zlomené ruce se stupňovala a postupně ukusovala čím dál větší část jejího vědomí. Nepotrvá to dlouho a opět upadne do mrákot. Svým způsobem se na to těšila. Nedokázala se ani zahřát, poslední zbytky magie vypotřebovala na vyslání prosby o pomoc. Všechno pomine, když přestane vnímat svět...

Nablízku něco zašplouchalo. Mirena se soustředila a rozostřeným zrakem pohlédla směrem k řece.

V tu chvíli se z hluboké vody blízko břehu vynořila lidská hlava s copem černých vlasů na vyholeném temeni.

Koňská kopyta bušila do měkké lesní půdy a rozmetávala kolem hlínu a vlhké listí.

Rogan se krčil v sedle a šikovně se vyhýbal nízkým větvím.

Goryvlad běžel těsně před ním, neomylně hledaje cestu k řece.

Černé, lesklé, nemrkající oči civěly přímo na Mirenu. Nemrtvý se krok za krokem vynořoval z vody. Nespěchal. Kůži měl odporně bílou a napuchlou. Z nosních dírek, pootevřených úst a hluboké rány na hrudi mu vytékala špinavá voda. Vyplavovala z útrob hnílohnou nečistotu, drobné rybky a vodní živočichy.

Bohové! Mirena pochopila. Musel to být jeden z nemrtvých, které shodila z mostu do podzemní řeky...

Chodidlo v rozedřené, promočené botě se s mlasknutím zabořilo do bláta na břehu.

Mirenu praštil do nosu strašlivý smrad. S vypětím posledních sil se odstrčila nohama dozadu, ale sklouzla zády po hladké kůře stromu a klesla přímo na zlomenou ruku.

Vykřikla a před očima se jí ztmělo.

»Voso!«

"Slyším!"

Mrtvola se nedočkavě sklonila k bezvládné ženě. Z doširoka rozevřených úst lezl černý jazyk, dychtící po čerstvé krvi. Avar roztrhl oděv na Mirenině hrudi a sáhl jí na ňadro. Už dávno nevěděl, co je to tělesný chtíč - chtěl se jen dostat k nejměkčí, lehce oddělitelné části těla. Prsty se zkrivily jako drápy dravého ptáka a ostré nehty se ponořily do kůže... Zaduněla kopyta. Nemrtvý odtrhl zrak od vědmy. Houštiny za topolem se rozevřely a vzduchem prolétlo mrštné černé tělo.

Do Mireniny mysli zase vstoupilo světlo. Otevřela oči.

A hrůza ji zase přibila k zemi.

Nemrtvého strašlivá tvář na ni stále lačně zírala.

"Voso!"

Ten hlas poznala. Nechápatě zamrkala. A překvapeně zjistila, že nemrtvého hlava už nemá tělo a že cop na jejím temeni svírá žilnatá ruka. Putovala zrakem po té ruce nahoru a uviděla známý obličej.

"Do prdele..." zachraptěla.

Rogan odhodil Avarovu hlavu i meč a klesl na kolena vedle ní.

"Slyšíš mě, Voso?"

"Samozřejmě... Nevěřila bych... že mi zvuk tvého hlasu udělá takovou radost."

"Jak jsi na tom?"

"Žiju," zasténala. "Pomoz mi vstát."

»Zůstaň ležet,« vstoupil do jejího zorného pole Goryvlad. Okolí tlamy měl ještě pořád umazané od kalu z mrtvol. »Nehýbej se, dokud nezjistíme rozsah tvých zranění. Máš něco zlomeného?«

"Určitě ruku. Možná i něco dalšího. Bolí mě úplně všechno. Letěla jsem ven z jeskyně, ale padající kameny mě srazily z koštěte do řeky. Strhl mě proud a vynesl mě ven. Myslím, že jsem narazila do každé skály, která v té řece je."

»Měla jsi pekelné štěstí, že jsme ještě byli dost blízko, abychom zachytili tvé volání o pomoc.«

"Později obětuju bohům," zašklebila se. Pak vzhlédla k Roganovi. "Jak to celé vlastně dopadlo?"

"Je po všem. Kirt už neexistuje. Ani Jugur, ani Krvaví psi."

"A Borinové? Přežil to někdo?"

"Velemir a Krasa. Ani oni na tom nejsou právě nejlíp. Ošetřil jsem jim zranění, jak nejlíp jsem uměl, ale jejich životy jsou i tak v rukou bohů. Možná trocha léčitelské magie..."

"Pokusím se pro ně něco udělat. Mor aby to..." povzdechla si vědma. "Všechno se podělalo. Ztratila jsem všechnu kořist. Víte, kolik tam bylo zlata a drahokamů? Dala se za to koupit všechna hradiště v Pohroní, a dokonce možná i doly pod Sitnem. Navíc jsem přišla o létající koště. Skály ho rozmlátily na třísky. Škoda."

»Bud' ráda, že žiješ.«

"Nevím, jestli je to v tomhle stavu důvod k radosti. Dostaňte mě odtud, chlapci. Přisahám při samotné Chors, že do těchhle končin už nikdy ani nepáchnu. Radši se přidám k vám. Kam máte namířeno?"

"Kam máme namířeno, Gorjo?"

»Na západ.«

"Výborně. Západ mám ráda."

Zablácené hradby Borinu před sebou zahlédli pátého dne po zničení Kirtu. I když se Mireně pomocí magie podařilo dobře ošetřit Krasina, Velemirova i svá vlastní zranění, přece se jim cestovalo těžce a víc času strávili odpočinkem v provizorních, nepohodlných tábořištích, než v sedlech koní. Ani počasí nepřálo cestování, deště a studené mlhy jako by se je naschvál snažily zdržovat. Ještě štěstí, že v troskách Dlouhé Louky našli nějaké to oblečení a kožešiny, aby se mohli chránit před chladem.

Podzim končil. I teď, když stoupali po svahu borinské hory, zima přímo visela ve vzduchu - mraky nízko nad hradištěm měly tmavou, skoro černou barvu.

"Konečně doma," řekla Krasa, opřená v sedle o Velemirovu hrud', a přes únavu se jí koutky zvedly v úsměvu.

"Proč je brána pořád zavřená?" zabručel Velemir. "Ten chlapec, kterého jsme potkali dole na poli, přece běžel oznámit, že se vladyně vrací z výpravy."

Od palisády je dělilo sotva půl honu, když najednou něco zasyčelo ve vzduchu.

"Pozor!" zvolal Rogan a trhnutím uzdy zarazil svého koně. I Goryvlad se příkrčil a výstražně zavrčel.

Pár kroků před nimi se do zablácené cesty zabodl šíp.

"Chors, co to má znamenat?" zaklela Mirena a zdravou rukou sáhla po meči.

Koně vylekaně frkali a dupali, z nozder se jim valily chomáče páry.

Nad špičatými hroty kůlů se objevily lidské hlavy.

"Takhle nás vítáte?" udeřil na bránu rozzuřený Velemirův hlas. "Který pitomec to střílí po vlastní vladyni?! Copak vám myši v noci vyžraly oči?"

"O náš zrak se nestrachuj, ryšavče," nesla se k nim na křídlech mrazivého větru slabě slyšitelná odpověď. "Zato vy se dobře podívejte na ten šíp. Je to varování, co se stane, když přijdete jen o krok blíž!"

"Stařešina Dabro?" zvolala Krasa. "Jsi to ty? Jak tomu všemu mám rozumět?"

"Není to snad zjevné? Nikoho z vás tady už nechceme vidět. Odejděte po dobrém, nebo budou další šípy mířit na vaše srdce!"

Mladá Borinka měla ve tváři čirý zmatek. Chvilí trvalo, než se zase ozvala. "Proč, Dobro? Co se stalo?"

"Co se stalo?" vřiskl nenadále pronikavý ženský hlas. "Ty se ještě ptáš co se stalo, čubko prašivá?! Víme už, jak dopadla ta prokletá válečná výprava. Všichni jsou mrtví! A je to tvoje vina! Spolčila ses s cizí čarodějnici a tím odrodilcem proti vlastnímu rodu!

Oklamali jste nás, kouzly změnili věštbu a odvedli naše muže a syny na smrt..." Hlas se zlomil a oni uslyšeli hlasitý nářek.

"Slyšela jsi důvody, Kraso," ozval se opět stařešina Dabro. "A teď zmizte, dokud vám to říkáme po dobrém!"

Nikdo nic neřekl. Zmatený výraz v Krasině obličeji vystřídal trpké poznání. Vymanila se z Velemirových rukou, sklouzla ze sedla a nejistým krokem přešla k šípu. Vytrhla ho ze země a věnovala mu dlouhý, zkoumavý pohled.

"To není borinský šíp," zabručela víceméně pro sebe. Pak se opět podívala směrem k hrabě a zvedla střelu nad hlavu. "Čí je ten šíp, Dabro? Kdo se to tam vedle vás zbaběle krčí a bojí se mi ukázat?"

"Neschovávám se, Kraso!" zazněl z palisády zvučný mužský hlas. "Ale tohle je čistě borinská záležitost, do které nemám právo se míchat. Já jsem jen přišel pomoci."

"Strebor?" vykřikla Krasa překvapeně.

"Kdo je Strebor?" zavrčel Velemir, bubnuje prsty po hlavici sekery, která mu visela v koženém úchytu u pravé nohy.

"Vladyka rodu Zubrů," řekla dívka chladně. "Musím uznat, že se dokážeš opravdu pohotově chopit příležitosti, sousede! Víím, že jsem ti už dlouho byla trnem v oku. Brousil sis zuby na území rodu, kterému vládne žena. A když ti špehové přinesli zprávu o tom, že borinští ozbrojenci odcválali na sever, spěchal jsi prosadit své zlodějské záměry!"

"Křivdíš mi, Kraso," odvětil Strebor uraženě. "Já jsem jen přišel chránit opuštěné borinské ženy a siroty. Nechala jsi je tady na pospas všem nebezpečím. Kdo ví, co by se mohlo stát? Blíží se zima a lesy jsou plné vlků a loupežníků. Mí družinici se o tvé lidi dobře postarají."

Krasa našťavaně zlomila šíp a mrštila jím směrem k bráně.

"Říkej tomu jak chceš, zkurvysynu," zakřičela, "ale bohové vědí, že jsi podle ukradl můj rod a mé hradiště! Buď proklet, a vy ostatní taky!"

Dívka se hrdě otočila, vrátila se ke koni a s Velemirovou pomocí vyskočila do sedla.

"Stačí jediné slovo, Kraso," procedila Mirena skrz zuby, "a vyprášíme ty špinavé vetřelce z tvého hradiště. Ještě dnes budeš zase sedět na velmožském stolci a tví lidé tě budou prosit o odpuštění za tu hnusnou zradu."

Krasa se rozhlédla po tvářích svých společníků.

"Stačí slovo," přikývl Rogan.

Borinka se zhluboka nadechla a ještě jednou pohlédla na palisádu hradiště, ve kterém se narodila a kterému ještě donedávna vládla. Hradba jako by její pohled opětovala - zachmuřeně, nepřístupně, nepřátelsky.

"Ne." Krasa svésila hlavu, aby před nimi skryla vlhkost ve svých očích. "I tak bych se asi nemohla podívat do tváří matek, sester a žen těch, kteří padli v avarské svatyni. Pojďme pryč. Prostě pojdme pryč."

"Nerozmyslíš si to?" zabručel Velemir.

"Ne."

Beze slova otočili koně a dali se na sestup svahem. Ani jednou se neotočili. Ponuré, zamlžené lesy před nimi otevíraly svou chladnou náruč. Krasa ani nehlesla, ale Velemir cítil, jak se mu chvěje v náručí. Dusila v sobě pláč, co pláč, srdceryvný nářek. Jak ji k sobě tiskl a mozolnatou rukou hladil po vlasech, najednou ho něco zašimralo na tváři. Udiveně vzhlédl.

"Nádhera," zatvářila se Mirena otráveně a natáhla zdravou ruku. "A to jsem si chvíli myslela, že horší už to být nemůže."

Sněhová vločka se jí rozpustila v dlani.

Juraj Červenák

ČERNOKNĚŽNÍK: VLÁDCE VLKŮ

/Černokňazník: Vládca vlkov/

překlad © 2003 R. Pilch

ilustrace na obálce © 2003 M. Ivan

české vydání © 2003 Václav Soukup - Wales

Veškerá práva vyhrazena.

Vydalo nakladatelství Václav Soukup - Wales

jako svou 79. publikaci

ISBN 80-86390-71-3

DRSNÝ SVĚT TEMNÉ MAGIE! CYKLUS KRONIKY FEY

Feyové - národ zrozený z magie. Rasa nelítostných bojovníků, jejichž jediným smyslem je dobývat. Válečníci, kteří disponují nezměrnou magií, cizelovanou dlouhá staletí za jediným účelem: bojovat, dobývat a vítězit. A tak přicházejí na Modrý ostrov, další postupný cíl v dobývání posledního svobodného kontinentu. Modrý ostrov však není zase tak bezbranný, jak by se na první pohled mohlo zdát...

Knihu žádejte u svého knihkupce!!! Pokud u něj první díl cyklu Kroniky Fey, knihu "Oběť" neseženete, můžete si ji objednat na adrese knihkupectví a zásilkové služby:

WALES, Tábořská 42,
140 00 Praha 4
tel.: 241 741 952
e-mail: wales@volny.cz

Osud je jako meč...

...uchopíš-li ho za čepel, poraní tě.

Ann Marstonová - nový objev žánru fantasy

K dostání u všech dobrých knihkupců, nebo na adrese:

Wales, Tábořská 42, 140 00, Praha 4 tel: 241 741 952

CONAN OD J. ČERVENÁKA!

Conan, válečník z Cimmerie přichází do knížectví Hyrth, ležícího v Brythunii ve stínu Kezankiánských hor. Tato země vzešla z klanových válek a pod maskou pevné vlády zde doposud doutnají zbytky starých svárů. Je na Conanovi, aby se s mečem v ruce vydal do svatyně ohavného Gorth-Tyra a odhalil spiknutí proti knížeti. Jeho čepel se brzy zbarví krví, jež nebude pouze lidská...

Hnán nepřízní osudu opouští Conan Brythunii a míří do ponurých lesů Vysočiny. Klany v tomto divokém kraji se chystají do války, aby zastavily rozpínavost uctivačů temné bohyně Elderoth.

Svatyně nečistého kultu jsou cítit shnilým lidským masem, síly zmaru a rozkladu jsou na vzestupu a chladná ocel touží být zahřátá horkou krví...

K dostání u všech dobrých knihkupců, nebo na adrese:

Wales, Tábořská 42, 140 00, Praha 4 tel: 241 741 952